

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. gruodžio 9 d.*

„Konkurencija — Karteliai — Gelžbetonio armatūros strypų arba ričių rinka — Sprendimas, kuriuo pagal Reglamentą (EB) Nr. 1/2003 pasibaigus EAPB sutarties galiojimo laikui konstatuojamas AP 65 straipsnio pažeidimas — Kainų ir mokėjimo terminų nustatymas — Gamybos ar pardavimo ribojimas arba kontrolė — Esminių procedūrinių reikalavimų pažeidimas — Teisinis pagrindas — Piktnaudžiavimas įgaliojimais ir procedūros pažeidimai — Baudos — Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje numatyta riba — Ieškinys dėl panaikinimo — Keičiantis sprendimas — Nepriimtinumas“

Bylose T-472/09 ir T-55/10

SP SpA, įsteigta Brešoje (Italija), atstovaujama advokato G. Belotti,

ieškovė,

prieš

Europos Komisija, atstovaujamą byloje T-472/09 iš pradžių R. Sauer, V. Di Bucci ir B. Gencarelli, vėliau – R. Sauer ir R. Striani, padedamų advokato M. Moretto, ir byloje T-55/10 iš pradžių R. Sauer ir B. Gencarelli, vėliau – R. Sauer ir R. Striani, padedamų advokato M. Moretto,

atsakovę,

dėl prašymo byloje T-472/09 pripažinti 2009 m. rugsėjo 30 d. Komisijos sprendimą C(2002) 5087 galutinis, dėl procedūros pagal AP 65 straipsnį (byla COMP/37.956 – Gelžbetonio armatūra, pakartotinis sprendimas) neteisingu arba panaikinti šį sprendimą, o nepatenkinus šių reikalavimų – panaikinti minėto sprendimo 2 straipsnį arba sumažinti ieškovei skirtos baudos dydį; taip pat dėl prašymo byloje T-55/10 panaikinti 2009 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimą C(2009) 9912 galutinis, kuriuo keičiamas sprendimas C(2009) 7492 galutinis,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kuriį sudaro teisėjai M.E. Martins Ribeiro (pranešėjas), einantis pirmininko pareigas, A. Popescu ir G. Berardis,

posėdžio sekretorė T. Weiler, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. sausio 29 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: italų.

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1. EAPB sutarties nuostatos

1 AP 36 straipsnyje numatoma:

„Prieš paskirdama piniginę sankciją ar periodiškai mokamas baudas, kaip numatyta šioje Sutartyje, Komisija privalo suteikti suinteresuotajai šaliai galimybę pareikšti savo nuomonę.

Teismas turi neribotą kompetenciją nagrinėti skundus dėl piniginių sankcijų ar periodiškai mokamų baudų, paskirtų pagal šią Sutartį.

Tomis pačiomis sąlygomis, kaip nustatyta šios Sutarties 33 straipsnio pirmoje pastraipoje, šalis gali užprotestuoti sprendimo ar rekomendacijos, kurios ji tariamai nesilaikė, teisėtumą.“

2 AP 47 straipsnis išdėstytas taip:

„Aukščiausioji valdžios institucija turi teisę gauti informaciją, reikalingą jos užduotims vykdyti. Ji gali atlikti būtinus patikrinimus.

Aukščiausioji valdžios institucija neturi teisės sleisti informacijos apie įmones, jų verslo ryšius ar sąnaudų komponentus, nes tai yra profesinė paslaptis. Laikydamosi šių apribojimų, ji skelbia tokius duomenis, kurie galėtų būti naudingi vyriausybėms ar kitoms suinteresuotoms šalims.

Aukščiausioji valdžios institucija gali skirti baudas ar periodiškai mokamas netesybas toms įmonėms, kurios vengia vykdyti įpareigojimus, paskirtus pagal šį straipsnį priimtus sprendimus, arba kurios sąmoningai pateikia neteisingą informaciją. Maksimali tokių baudų suma yra 1 %. metinės apyvartos, o maksimali delspinigių suma yra 5 % vidutinės dienos apyvartos už kiekvieną uždelstą dieną.

Aukščiausiai valdžios institucijai pažeidus profesinės paslapties sąlygas ir tuo būdu padarius įmonei žalą, galima kreiptis į Teismą dėl kompensacijos, kaip nustatyta 40 straipsnyje.“

3 AP 65 straipsnyje numatyta:

„1. Visi įmonių tarpusavio susitarimai, įmonių asociacijų sprendimai ir suderinti veiksmai, kuriais siekiama tiesiogiai ar netiesiogiai sulaukyti, apriboti ar iškreipti normalią konkurenciją bendrojoje rinkoje, yra draudžiami, o ypač tokie, kuriais siekiama:

- a) nustatyti kainas;
- b) apriboti bei kontroliuoti gamybą, techninį vystymąsi ar investavimą;
- c) pasidalyti rinkas, produktus, klientus ar tiekimo šaltinius.

<...>

4. Bet kuris susitarimas ar sprendimas, draudžiamas šio straipsnio 1 dalyje, automatiškai negalioja ir juo negalima remtis jokiame valstybės narės teisme.

Jeigu nesinaudojama teise kreiptis į Teismą, tik Aukščiausiosios valdžios institucija gali nuspręsti, ar toks susitarimas bei sprendimas yra suderinami su šiuo straipsniu.

5. Įmonėms, kurios sudarė automatiškai negaliojančius susitarimus, arba per arbitražą, baudas, boikotą ar kitokiais būdais įgyvendino ar bandė įgyvendinti automatiškai negaliojantį susitarimą ar sprendimą bei susitarimą, kuriam buvo nesuteiktas ar atšauktas leidimas, arba kurios gavo leidimus, sąmoningai pateikusios neteisingą informaciją, arba kurios išitraukė į šio straipsnio 1 dalyje draudžiamas veikas, Aukščiausioji valdžios institucija gali skirti baudas ar delspinigius, kurių dydis neviršija dvigubos apyvartos tų produktų, kurie buvo šiuo straipsniu draudžiamų susitarimų, sprendimų ar veikų dalyku [dalykas]; tačiau jeigu susitarimo, sprendimo ar veikos tikslas yra apriboti gamybą, techninį vystymąsi ar investavimą, maksimalus baudų dydis gali būti padidintas iki 10 % metinės įmonių pažeidėjų apyvartos, o maksimalus delspinigių dydis – iki 20 % dienos apyvartos.“

4 Pagal AP 97 straipsnį EAPB sutarties galiojimo terminas baigėsi 2002 m. liepos 23 dieną.

2. EB sutarties nuostatos

5 EB 305 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šios Sutarties nuostatos neturi įtakos Europos anglių ir plieno bendrijos steigimo sutarčiai, ypač valstybių narių teisėms ir pareigoms, minėtos Bendrijos institucijų įgaliojimams ir minėtos Sutarties nustatytoms bendrosios anglių ir plieno rinkos veikimo taisyklėms.“

3. Reglamentas Nr. 1/2003

6 Pagal 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos Reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [EB] 81 ir [EB] 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 4 straipsnį „siekiant, kad būtų taikomi [EB] 81 ir [EB] 82 straipsniai, Komisija turi įgaliojimus, nustatytus šiuo reglamentu“.

7 Reglamento Nr. 1/2003 7 straipsnyje „Pažeidimo nustatymas ir nutraukimas“ nustatyta:

„1. Kai Komisija, veikdama skundo pagrindu ar savo iniciatyva, nustato [EB] 81 straipsnio ar [EB] 82 straipsnio pažeidimą, ji gali priimti sprendimą, reikalaujantį, kad įmonės ar įmonių asociacijos nutrauktų pažeidimą <...> Komisija taip pat gali konstatuoti, kad pažeidimas padarytas praeityje, jeigu ji turi teisėtą interesą tai daryti.“

<...>“

8 Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punkte nustatyta:

„Komisija savo sprendimu gali skirti baudas įmonėms ar įmonių asociacijoms, jei jos tyčia ar dėl neatsargumo:

a) pažeidžia [EB] 81 ar [EB] 82 straipsnio nuostatas;“

4. Komisijos komunikatas dėl konkurencijos bylų tam tikrų nagrinėjimo aspektų nustojus galioti EAPB sutarčiai

9 2002 m. birželio 18 d. Komisija priėmė Komunikatą dėl konkurencijos bylų tam tikrų nagrinėjimo aspektų nustojus galioti EAPB sutarčiai (OL C 152, p. 5, toliau – 2002 m. birželio 18 d. Komunikatas).

10 2002 m. birželio 18 d. Komunikato 2 punkte nurodoma, kad juo siekiama:

„<...>

- ūkio subjektų ir valstybių narių interesais pakartoti svarbiausius materialinės ir procesinės teisės pakeitimus, atsirandančius dėl perėjimo prie EB sutarties tvarkos tiek, kiek jie susiję su EAPB sutartimi ir jos antrine teise <...>,
- paaiškinti, kaip Komisija siekia sureguliuoti dėl perėjimo nuo EAPB prie EB tvarkos atsiradusias specifines problemas kartelių ir piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi <...>, koncentracijų tarp įmonių kontrolės <...> ir valstybės pagalbos kontrolės srityse“.

11 2002 m. birželio 18 d. Komunikato 31 punktą, esantis skyriuje, skirtame dėl perėjimo nuo EAPB prie EB tvarkos atsiradusioms specifinėms problemoms, suformuluotas taip:

„Jei taikant Bendrijos konkurencijos taisykles susitarimams Komisija nustato pažeidimą su EAPB sutartimi susijusioje srityje, taikoma pažeidimą įrodančių faktinių aplinkybių atsiradimo metu galiojusi materialinė teisė, nesvarbu, kokia būtų taikymo data. Bet kuriuo atveju pasibaigus EAPB sutarties galiojimui procesiniams klausimams yra taikytina EB teisė <...>“

Bylų dalykai

12 Šių bylų dalykas yra, pirma, prašymas pripažinti 2009 m. rugsėjo 30 d. Komisijos sprendimą C(2002) 5087 galutinis, dėl procedūros pagal AP 65 straipsnį (byla COMP/37.956 – Gelžbetonio armatūra, pakartotinis sprendimas) (toliau – pirmasis sprendimas) neteisingu arba panaikinti šį sprendimą; arba prašymas panaikinti minėto sprendimo 2 straipsnį; arba prašymas sumažinti ieškovei *SP SpA* skirtos baudos dydį (byla T-472/09); antra, prašymas panaikinti 2009 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimą C(2009) 9912 galutinis, kuriuo keičiamas pirmasis sprendimas (toliau – keičiantis sprendimas) (byla T-55/10).

13 Pirmajame sprendime Komisija nusprendė, kad AP 65 straipsnį pažeidė šios bendrovės:

- *Alfa Acciai SpA* (toliau – *Alfa*),
- *Feralpi Holding SpA* (toliau – *Feralpi*),
- *Ferriere Nord SpA*,
- *IRO Industrie Riunite Odolesi SpA* (toliau – *IRO*),
- *Leali SpA* ir likviduojama *Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA* (toliau – *AFLI*) (toliau abi šios bendrovės kartu – *Leali-AFLI*),
- *Lucchini SpA* ir ieškovė (toliau abi šios bendrovės kartu – *Lucchini-SP*),
- *Riva Fire SpA* (toliau – *Riva*),
- *Valsabbia Investimenti SpA* ir *Ferriera Valsabbia SpA* (toliau abi šios bendrovės kartu – *Valsabbia*).

Ieškovė

- 14 Ieškovė yra likviduojama bendrovė, Brešos (Italija) įmonių registre nurodyta kaip neveikianti, kurios 83,333 % kapitalo valdo fiziniai arba juridiniai asmenys, priklausantys šeimai Lucchini, o likusius 16,667 % valdo *Lucchini*.
- 15 *Siderpotenza SpA* (toliau – pirmoji *Siderpotenza*) buvo įmonė, nuo 1989 m. iki 1991 m. bendrai kontroliuojama *Lucchini Siderurgica SpA* ir *Acciaierie e Ferriere Leali Luigi*. 1991 m. kovo 5 d. pirmoji *Siderpotenza* buvo prijungta prie *Lucchini Siderurgica*. *Lucchini Siderurgica* 1998 m. spalio 10 d. buvo prijungta prie *Lucchini* ir šis susijungimas įsigaliojo 1998 m. gruodžio 1 d.
- 16 1997 m. spalio 31 d. *Lucchini Siderurgica* „gelžbetonio armatūros“ padalinys buvo perleistas 1997 m. liepos mėn. įkurtai *Siderpotenza* (toliau – naujoji *Siderpotenza*). 2002 m. gegužės 30 d. naujoji *Siderpotenza* savo gelžbetonio armatūros gamyklas perleido *Ferriere Nord*.
- 17 2002 m. rugsėjo 12 d. naujoji *Siderpotenza* pakeitė savo pavadinimą į SP. 2009 m. gegužės 28 d. SP pradėta likviduoti.

Ginčo aplinkybės

- 18 Nuo 2000 m. spalio iki gruodžio mėn. Komisija pagal AP 47 straipsnį patikrino Italijos įmones, gelžbetonio armatūros gamintojas, ir Italijos metalurgijos įmonių asociaciją. Remdamasi AP 47 straipsniu ji taip pat išsiuntė joms prašymus pateikti informaciją.
- 19 2002 m. kovo 26 d. Komisija pradėjo administracinę procedūrą ir pateikė kaltinimus pagal AP 36 straipsnį (toliau – pranešimas apie kaltinimus). Ieškovė dėl pranešimo apie kaltinimus pateikė pastabas raštu. Žodinis bylos nagrinėjimas vyko 2002 m. birželio 13 d.
- 20 2002 m. rugpjūčio 12 d. Komisija suformulavo papildomus kaltinimus (toliau – pranešimas apie papildomus kaltinimus), skirtus pradinio pranešimo apie kaltinimus adresatams. Šiame pranešime apie papildomus kaltinimus, pagrįstame 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204) 19 straipsnio 1 dalimi, Komisija paaiškino savo poziciją dėl procedūros tęsimo pasibaigus EAPB sutarties galiojimui. Suinteresuotosioms įmonėms buvo duotas terminas pateikti pastabas, o antrasis žodinis bylos nagrinėjimas, kuriame dalyvavo ir valstybių narių atstovai, įvyko 2002 m. rugsėjo 30 d.
- 21 Po administracinės procedūros 2002 m. gruodžio 17 d. Komisija priėmė sprendimą C(2002) 5087 galutinis, susijusį su AP 65 straipsnio taikymo procedūra (COMP/37.956 – gelžbetonio armatūra) (toliau – ginčijamas sprendimas), jame konstatavo, kad šio sprendimo adresatės darė vieną, kompleksinę ir tęstinę pažeidimą Italijos gelžbetonio armatūros strypų arba ričių rinkoje, kurio tikslas ar poveikis buvo nustatyti kainas ir dėl kurio buvo suderintai ribojama ar kontroliuojama gamyba ar pardavimas, ir taip pažeidė AP 65 straipsnio 1 dalį. Komisija šiame sprendime *Lucchini* ir ieškovei skyrė solidariai mokėtiną 16,14 mln. EUR baudą.
- 22 2003 m. sausio 30 d. ieškovė Pirmosios instancijos teismui (dabar – Bendrasis Teismas) pateikė ieškinį dėl 2002 m. sprendimo. 2007 m. spalio 25 d. Sprendimu *SP ir kt. / Komisija* (T-27/03, T-46/03, T-58/03 ir T-79/03 ir T-80/03, T-97/03 ir T-98/03, Rink. p. II-4331) Teismas panaikino 2002 m. sprendimą. Teismas nurodė, kad atsižvelgiant į tai, jog 2002 m. sprendime nebuvo jokių nuorodų į Reglamento Nr. 17 3 straipsnyje ir 15 straipsnio 2 dalį, šis sprendimas buvo grindžiamas tik AP 65 straipsnio 4 ir 5 dalimis (minėto Sprendimo *SP ir kt. / Komisija* 101 punktą). Kadangi šių nuostatų galiojimas pasibaigė 2002 m. liepos 23 d., Komisija nebegalėjo grįžti savo kompetencijos

minėtomis nuostatomis, kurios nebegaliojo, kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas, kad konstatuotų AP 65 straipsnio 1 dalies pažeidimą ir skirtų baudas įmonėms, dalyvavusioms darant minėtą pažeidimą (minėto Sprendimo *SP ir kt. / Komisija* 120 punktas).

- 23 2008 m. birželio 30 d. raštu Komisija pranešė ieškovei ir kitoms nagrinėjamosioms įmonėms apie savo ketinimą priimti naują sprendimą, pakeičiant jo teisinį pagrindą, palyginti su tuo, kuris buvo nurodytas 2002 m. sprendime. Be to, ji nurodė, kad, atsižvelgiant į 22 punkte minėto Sprendimo *SP ir kt. / Komisija* ribotą veikimą, iš naujo priimtas sprendimas bus grindžiamas pranešime apie kaltinimus ir papildomame pranešime apie kaltinimus nurodytais įrodymais. Atitinkamosioms įmonėms buvo nustatytas terminas, per kurį jos galėjo pateikti savo pastabas.
- 24 2008 m. rugsėjo 11 d. faksu Komisija paprašė ieškovės pateikti informaciją apie pasikeitusią akcijų priklausomybę nuo 2002 m. rugpjūčio mėn. ir apie pasaulinę apyvartą 2007 m. bei persiuntė ieškovei minėtą 2008 m. birželio 30 d. laišką, kuris pirma buvo išsiųstas nebetinkamu adresu. Į šį prašymą pateikti informacijos ieškovė atsakė 2008 m. rugsėjo 17 d. laišku.

Pirmasis sprendimas

- 25 2009 m. rugsėjo 30 d. Komisija priėmė pirmąjį sprendimą, kurį nusiuntė ieškovei 2009 m. spalio 1 d. laišku.
- 26 Pirmajame sprendime Komisija konstatavo, kad jame nurodyti konkurencijos ribojimai atsirado dėl kartelio tarp Italijos gelžbetonio armatūros gamintojų bei tarp šių gamintojų ir jų asociacijų, veikusio nuo 1998 m. iki 2000 m., ir kurio tikslas ar poveikis buvo kainų nustatymas ir gamybos ar pardavimų ribojimas arba kontrolė, ir tam buvo intensyviai keičiamasi informacija apie Italijos gelžbetonio armatūros rinką.
- 27 Dėl byloje nagrinėjamo elgesio teisinio vertinimo pažymėtina, kad Komisija pirmojo sprendimo 353–369 konstatuojamosiose dalyse pirmiausia pabrėžė, kad Reglamentą Nr. 1/2003 reikėtų aiškinti taip, kad jis leidžia jai po 2002 m. liepos 23 d. konstatuoti ir sankcionuoti kartelius EAPB sutarties taikymo sričiai *ratione materiae* ir *ratione temporis* priklausančiuose sektoriuose. Pirmojo sprendimo 370 konstatuojamojoje dalyje ji nurodė, kad šis sprendimas buvo priimtas remiantis EB sutarties ir Reglamento Nr. 1/2003 procedūrinėmis taisyklėmis. Pirmojo sprendimo 371–376 konstatuojamosiose dalyse Komisija, be kita ko, priminė, kad normų tęstinumo laiko atžvilgiu principai galėjo sukurti situaciją, kai taikomos materialinės teisės nuostatos, kurios nebegalioja Europos Sąjungos institucijos teisės akto priėmimo momentu, jei taikomas bendrasis *lex mitior* principas, pagal kurį asmuo negali būti baudžiamas už veiką, kuri nėra nusikaltimas ar nusižengimas pagal vėliau įsigaliojusius teisės aktus. Ji konstatavo, kad šioje byloje EB sutartis nebuvo *in concreto* palankesnė nei EAPB sutartis, todėl *lex mitior* principu bet kuriuo atveju nebuvo galima remtis ginčijant EAPB sutarties taikymą šioje byloje nagrinėjamam elgesiui.
- 28 Visų antra, dėl AP 65 straipsnio 1 dalies taikymo pažymėtina, kad, pirma, Komisija nurodė, jog kartelio tikslas buvo kainų nustatymas ir juo taip pat buvo suderintai ribojama ar kontroliuojama gamyba arba pardavimas. Dėl kainų nustatymo Komisija mano, kad kartelis iš esmės buvo pagrįstas susitarimais ar suderintais veiksmais dėl bazinės kainos 1992 m. balandžio 15 d.–2000 m. liepos 4 d. laikotarpiu (o iki 1995 m. – susitarimais ir suderintais veiksmais dėl mokėjimo terminų) ir susitarimais ir suderintais veiksmais dėl „priedų“ 1989 m. gruodžio 6 d.–2000 m. birželio 1 d. laikotarpiu.
- 29 Antra, dėl nagrinėjamo ribojamojo elgesio poveikio rinkai pažymėtina, kad Komisija nurodė, jog dėl to, kad nagrinėjamas kartelis, kurio tikslas buvo trukdyti, riboti ar iškraipyti normalią konkurenciją, nereikėjo patikrinti, ar jis turėjo poveikį rinkai. Vis dėlto ji nusprendė, kad kartelis turėjo konkretų poveikį rinkai. Konkrečiai kalbant, Komisija nusprendė, kad kartelis darė įtaką gelžbetonio armatūros strypų gamintojų Italijoje taikytai kainai, net jei kartelio viduje nustatytos priemonės ne visada iš karto

duodavo rezultatų, kurių tikėjosi kartelyje dalyvavusios įmonės. Taip pat Komisija nurodo, kad galėjo būti atidėto veikimo atveju. Be to, aptariamoms įmonėms 1989 m. priklausė apie 21 % Italijos gelžbetonio armatūros strypų rinkos, 1995 m. – 60 %, o 2000 m. – 83 %, ir tai rodo didėjantį atitinkamų kainų kėlimo poveikį rinkai. Komisija galiausiai pažymėjo, kad aplinkybė, jog apie iniciatyvas šioje srityje nuo 1989 m. buvo informuojami visi gelžbetonio armatūros strypų gamintojai, padidino šio poveikio apimtį jau pirmaisiais kartelio veikimo metais.

- 30 Visų trečia, Komisija nurodė pirmojo sprendimo adresatus. Dėl ieškovės Komisija pirmojo sprendimo 538–544 konstatuojamosiose dalyse nurodė nusprendusi atsakomybę už pažeidimą priskirti *Lucchini* ir ieškovei, nes jos sudarė vieną įmonę, kuriai buvo priskirtas ne tik jų pačių elgesys, bet ir *Lucchini Siderurgica* bei pirmosios *Siderpotenza* elgesys.
- 31 Nurodydama, kad *Lucchini* ir ieškovė sudarė vieną ekonominį vienetą Komisija rėmėsi aplinkybe, kad ir *Lucchini*, ir ieškovė visą pažeidimo laikotarpį tiesiogiai arba netiesiogiai buvo kontroliuojamos *Lucchini* šeimos. Be to, ieškovės kontrolę *Lucchini* vykdė konkrečiai valdydama gamybos politiką ir komercinę politiką gelžbetonio armatūros strypų sektoriuje, ir tai, Komisijos nuomone, matyti iš tikslų, konkrečių ir rašytinių įrodymų ir juos patvirtinančios informacijos, susijusios su *Lucchini* ir ieškovės organizacine struktūra, ypač atsižvelgiant į tai, kad tam tikri asmenys kartais vienu metu abiejose bendrovėse užėmė svarbias pareigas, susijusias su komerciniu valdymu.
- 32 Dėl antikonkurencinio pirmosios *Siderpotenza* ir *Lucchini Siderurgica*, kurios teisiniu požiūriu jau neegzistuoja, elgesio inkriminavimo *Lucchini*, Komisija pirmiausia nurodė, kad *Lucchini Siderurgica* perėmė pirmosios *Siderpotenza* teises po 1991 m. kovo 5 d. susijungimo, o *Lucchini* tokiu pačiu būdu perėmė *Lucchini Siderurgica* teises po 1998 m. gruodžio 1 d. susijungimo. Antra, visi materialūs ir žmogiškieji pirmosios *Siderpotenza* išteklių po šios bendrovės prijungimo 1991 m. kovo 5 d. prie *Lucchini Siderurgica* buvo naudojami pastarosios bendrovės. Trečia, visi materialūs ir žmogiškieji gamyklos Potencoje (Italija) išteklių, kuriuos valdė *Lucchini Siderurgica*, buvo perleisti grupės viduje ieškovei. Ketvirta, *Lucchini Siderurgica*, vėliau *Lucchini* darė lemiamą įtaką ieškovės veiklai iki 2002 m. birželio 1 d., kuomet įmonės padalinys, gaminantis gelžbetonio armatūros strypus buvo perleistas *Ferriere Nord*.
- 33 Todėl Komisija nusprendė, kad buvo: a) teisinis pirmosios *Siderpotenza* ir *Lucchini Siderurgica* tęstinumas; b) ekonominis tęstinumas tarp šių dviejų bendrovių ir naujosios *Siderpotenza* (šiuo metu ieškovė) dėl gamyklos Potencoje (Italija); c) atsakomybė, kylanti iš *Lucchini Siderurgica* ir *Lucchini* lemiamos įtakos naujosios *Siderpotenza* veiklai; ir d) teisinis tęstinumas tarp *Lucchini Siderurgica* ir *Lucchini*. Komisija nusprendė, kad iš to matyti, jog visi subjektai sudarė vieną ir tą pačią įmonę, sutampančią su įmone, kurią sudarė *Lucchini* ir ieškovė.
- 34 Visų ketvirta, Komisija mano, kad AP 65 straipsnio 2 dalis ir EB 81 straipsnio 3 dalis šiuo atveju netaikomos. Ji taip pat pažymėjo, kad Reglamento Nr. 1/2003 25 straipsnyje išdėstytos senaties taisyklės nekludė priimti pirmąjį sprendimą.
- 35 Visų penkta, dėl šioje byloje skirtų baudų dydžio apskaičiavimo pažymėtina, kad Komisija nurodė, jog pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį ji galėjo skirti baudas įmonėms, pažeidusioms konkurencijos taisykles. Kadangi Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje numatyta baudų dydžio riba skyrėsi nuo numatytosios AP 65 straipsnio 5 dalyje, Komisija nurodė taikysianti mažiausią ribą, kaip reikalaujama pagal *lex mitior* principą. Ji taip pat nurodė, kad, kaip informavo atitinkamas įmones 2008 m. birželio 30 d. raštu, ji nusprendė šioje byloje taikyti Baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir [AP] 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gaires (OL C 9, 1998, p. 3, toliau – 1998 m. gairės). Ji pridūrė, kad vis dėlto šioje byloje atsižvelgs į tai, jog jau buvo nuspręsta dėl atitinkamoms įmonėms priimant 2002 m. sprendimą skirtinų baudų dydžio.

- 36 Pirma, Komisija nusprendė, kad kartelis, kurio tikslas buvo kainų nustatymas įvairiais būdais, be kita ko, ribojant ar kontroliuojant gamybą ar pardavimą, buvo labai sunkus Sąjungos konkurencijos teisės pažeidimas. Komisija atmetė aptariamų įmonių argumentus, kad pažeidimas turi būti sušvelnintas atsižvelgiant į ribotą konkretų poveikį rinkai ir tuo metu buvusią ekonominę situaciją. Kaip nepaneigdama labai sunkaus pažeidimo pobūdžio nurodo Komisija, nustatydamą bazinį baudos dydį ji atsižvelgė į šiam atvejui būdingus požymius, pavyzdžiui, aplinkybę, kad kartelis veikė nacionalinėje rinkoje, kurioje faktinių aplinkybių susiklostymo metu buvo taikomos specialios EAPB sutarties nuostatos ir kurioje įmonės pirmojo sprendimo adresatės pažeidimo pradžioje turėjo nedideles jos dalis.
- 37 Antra, Komisija įvertino kiekvienos įmonės dydį ir svarbą ir suskirstė jas atsižvelgdama į jų įtaką nagrinėjamoje rinkoje. Kadangi rinkos dalys, kurias įgijo pirmojo sprendimo adresatai per paskutinius nepertraukiamus pažeidimo metus (1999 m.), Komisijos nebuvo laikomos atspindinčiomis realią šių įmonių padėtį nagrinėjamojoje rinkoje referenciniu laikotarpiu, Komisija, remdamasi vidutinėmis rinkos dalimis 1990–1999 m., išskyrė tris įmonių grupes: pirma, *Feralpi* ir *Valsabbia*, kurioms ji pritaikė 5 mln. EUR pradinį baudos dydį, antra, *Lucchini-SP*, *Alfa*, *Riva* ir *Leali-AFLL*, kurioms pritaikė 3,5 mln. EUR pradinį baudos dydį, ir, trečia, *IRO* ir *Ferriere Nord*, kurioms pritaikė 1,75 mln. EUR pradinį baudos dydį.
- 38 Siekdama užtikrinti pakankamą baudos atgrasomąjį poveikį Komisija padidino *Lucchini-SP* pradinį baudos dydį 200 %, o *Riva* – 375 %.
- 39 Trečia, Komisija nusprendė, kad kartelis tęsėsi nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. liepos 4 d. Dėl ieškovės dalyvavimo kartelyje Komisija nurodė, kad jo narė ji buvo nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. birželio 27 d. Vis dėlto ji pažymėjo, kad nuo 1998 m. birželio 9 d. iki 1998 m. lapkričio 30 d. *Lucchini-SP* nedalyvavo kartelio dalyje, susijusioje su gamybos ar pardavimų ribojimu ar kontrole.
- 40 Kadangi visų įmonių, išskyrus *Ferriere Nord*, daromas pažeidimas truko daugiau nei dešimt metų ir šešis mėnesius, visoms įmonėms, išskyrus *Ferriere Nord*, pradinis baudos dydis buvo padidintas 105 %, o *Ferriere Nord* – 70 %. Todėl buvo nustatyti tokie baziniai baudų dydžiai:
- *Feralpi*: 10,25 mln. EUR,
 - *Valsabbia*: 10,25 mln. EUR,
 - *Lucchini-SP*: 14,35 mln. EUR,
 - *Alfa*: 7,175 mln. EUR,
 - *Riva*: 26,9 mln. EUR,
 - *Leali-AFLL*: 7,175 mln. EUR,
 - *IRO*: 3,58 mln. EUR,
 - *Ferriere Nord*: 2,97 mln. EUR.
- 41 Ketvirta, kalbant apie sunkinančias aplinkybes, Komisija nustatė, kad *Ferriere Nord* jau buvo 1989 m. rugpjūčio 2 d. Komisijos sprendimo adresatė dėl jos dalyvavimo susitarime dėl kainų nustatymo ir pardavimo ribojimo tinklų lankinio suvirinimo sektoriuje, ir padidino bazinį baudos dydį 50 %. Komisija nenustatė jokios lengvinančios aplinkybės.

- 42 Penkta, dėl maksimalaus baudos dydžio nustatymo pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį Komisija nurodė, kad aptariamoms įmonėms skirta bauda neviršija 10 % EAPB sutartyje nurodytų produktų apyvartos Sąjungos teritorijoje 2007 m. ribos. Konkrečiai dėl ieškovės Komisija pažymėjo, jog aplinkybė, kad ji šiuo metu nevykdo veiklos, nekliudo skirti šiai bendrovei baudos, nes ji pripažintina atsakinga solidariai su *Lucchini*, kadangi jos kartu sudarė vieną ir tą pačią įmonę.
- 43 Šešta, dėl Pranešimo dėl baudų neskyrimo ar sumažinimo kartelių atvejais (OL C 207, 1996, p. 4, toliau – 1996 m. pranešimas dėl bendradarbiavimo) Komisija nurodė, kad *Ferriere Nord* prieš pranešimo apie kaltinimus išsiuntimą jai pateikė naudingos informacijos, kuri leido geriau suprasti kartelio veikimą, todėl ši institucija 20 % sumažino įmonei skirtinos baudos dydį. Komisija konstatavo, kad kitos aptariamoms įmonėms neįvykdė minėto pranešimo sąlygų.
- 44 Pirmojo sprendimo rezoliucinė dalis suformuluota taip:

„1 straipsnis

Šios įmonės pažeidė [AP] 65 straipsnio 1 dalį, nurodytais laikotarpiais dalyvaudamos tęstiniame susitarime ir (arba) suderintuose veiksmuose dėl gelžbetonio armatūros strypų ar ritinių, kuriais buvo nustatytos kainos ir (arba) kontroliuojami gamyba ir pardavimai bendrojoje rinkoje arba kuriais buvo to siekiama:

- [*Leali-AFLL*], nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. birželio 27 d.,
- [*Alfa*], nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. liepos 4 d.,
- [*Ferriera Valsabbia* ir *Valsabbia Investimenti*], nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. birželio 27 d.,
- [*Feralpi*], nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. birželio 27 d.,
- [IRO], nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. birželio 27 d.,
- [*Lucchini-SP*], nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. birželio 27 d.,
- [*Riva*], nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. birželio 27 d.,
- [*Ferriere Nord*], nuo 1993 m. balandžio 1 d. iki 2000 m. liepos 4 d.,

2 straipsnis

Už 1 straipsnyje nurodytus pažeidimus skiriamos tokios baudos:

- [*Alfa*]: 7,175 mln. EUR,
- [*Feralpi*]: 10,25 mln. EUR,
- [*Ferriere Nord*]: 3,57 mln. EUR,
- [IRO]: 3,58 mln. EUR,
- [*Leali* ir *AFLL*], bendrai: 6,093 mln. EUR,
- [*Leali*]: 1,082 mln. EUR,
- [*Lucchini* ir *SP*], bendrai: 14,35 mln. EUR,

— [*Riva*]: 26,9 mln. EUR,

— [*Valsabbia Investimenti* ir *Ferriera Valsabbia*], bendrai: 10,25 mln. EUR.

<...>“

Veiksmai po pirmojo sprendimo

- 45 Nuo 2009 m. lapkričio 20 d. iki lapkričio 23 d. atsiųstais raštais aštuonios iš vienuolikos bendrovių, kurioms skirtas pirmasis sprendimas, t. y. *Riva*, *Feralpi*, *Ferriere Nord*, *Lucchini*, *Alfa*, *Ferriera Valsabbia*, *Valsabbia Investimenti* ir IRO, nurodė Komisijai, kad sprendimo adresatėms atsiųsto pirmojo sprendimo priede nebuvo lentelių, parodančių kainų skirtumus.
- 46 2009 m. lapkričio 24 d. Komisijos tarnybos pranešė visoms pirmojo sprendimo adresatėms, kad bus stengiamasi atsiųsti joms sprendimą su minėtomis lentelėmis. Minėtos tarnybos taip pat nurodė, kad baudos sumokėjimo ir galimo ieškinio pareiškimo terminai bus pradėti skaičiuoti pateikus „išsamų sprendimą“.

Keičiantis sprendimas

- 47 2009 m. gruodžio 8 d. Komisija priėmė keičiantį sprendimą, jo priede jau buvo pateiktos trūkstamos lentelės ir ištaisytos sunumeruotos nuorodos į minėtas lenteles, pateiktos aštuoniose išnašose. Apie keičiantį sprendimą ieškovei pranešta 2009 m. gruodžio 9 d.
- 48 Keičiančio sprendimo rezoliucinėje dalyje buvo iš dalies pakeistos pirmojo sprendimo išnašos Nr. 102, 127, 198, 264, 312, 362, 405 ir 448. Keičiančio sprendimo priede pateiktos lentelės buvo pridėtos kaip pirmojo sprendimo priedai.

Procesas ir šalių reikalavimai

- 49 2009 m. lapkričio 30 d. ieškovė Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė ieškinį byloje T-472/09.
- 50 Byloje T-472/09 ieškovė Bendrojo Teismo prašo:
- visų pirma pirmąjį sprendimą pripažinti niekiniu ar bet kuriuo atveju jį panaikinti dėl neteisėtumo ir procedūrinių reikalavimų nesilaikymo, nes jis buvo neišsamus,
 - arba iš esmės pripažinti pirmąjį sprendimą niekiniu ar bet kuriuo atveju jį panaikinti, kiek jis susijęs su sankcija, dėl neteisėtumo, nekompetentingumo ir piktnaudžiavimo įgaliojimais,
 - subsidiariai ir iš esmės panaikinti pirmąjį sprendimą dėl nemotyvavimo ir įrodymų iškraipymo, teisės klaidos, kaltinimų nepagrįstumo ir jų neįrodymo, administracinių veiksmų nešališkumo principo ir teisės į gynybą pažeidimo,
 - nepatenkinus pirmųjų reikalavimų, iš esmės sumažinti jai skirtą baudą, pirma, panaikinant 200 % padidinimą, priskaičiuotą siekiant atgrasomojo poveikio, ir 105 % padidinimą dėl trukmės, ir, antra, proporcingai sumažinant bazinį baudos dydį dėl senaties, dėl nedidelio pažeidimo sunkumo, dėl nereikšmingo jos dalyvavimo kartelyje ir dėl to, kad jai nebuvo pateikti aiškūs kaltinimai,

- įgyvendinant proceso organizavimo priemones ir tyrimo priemones pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 64 ir 65 straipsnius, nurodyti Komisijai pateikti dokumentus apie *Ferriere Nord* bendradarbiavimą, kiek tai susiję su ieškove, ir apklausti šios bendrovės teisėtą atstovą dėl ieškinio 176 punkte nurodytų aplinkybių,
 - priteisti iš Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas.
- 51 Komisija byloje T-472/09 Bendrojo Teismo prašo:
- atmesti visą ieškinį,
 - priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.
- 52 2010 m. sausio 8 d. raštu Komisija paprašė Bendrojo Teismo taikyti proceso organizavimo priemones pasiūlant ieškovei išnagrinėti galimybę papildyti ir iš dalies pakeisti savo kaltinimus atsižvelgiant į keičiantį sprendimą, kuris jai buvo nusiųstas po to, kai buvo pateiktas ieškinys byloje T-472/09. Ieškovė prieštaravo dėl šio prašymo. Bendrasis Teismas jo nepatenkino.
- 53 2010 m. vasario 10 d. ieškovė Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė pareiškimą, juo pareiškė ieškinį byloje T-55/10.
- 54 Byloje T-55/10 ieškovė Bendrojo Teismo prašo:
- pirmiausia ir iš esmės panaikinti keičiantį sprendimą, pirma, dėl tinkamo teisinio pagrindo nebuvimo, antra, dėl to, kad Komisija neturi įgaliojimų ištaisyti ankstesnio sprendimo, kai šio tekstas ir turinys neišsamūs, t. y. kai sprendimas turi rimtų ir akivaizdžių trūkumų, trečia, dėl gero administravimo principo pažeidimo,
 - jei Komisija ginčytų aplinkybių priminimą ieškinio I punkte, pareikalauti iš jos pateikti 2009 m. rugsėjo 30 d. ir gruodžio 8 d. susitikimų protokolus su priedais,
 - priteisti iš Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas.
- 55 Komisija byloje T-55/10 Bendrojo Teismo prašo:
- atmesti visą ieškinį,
 - priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.
- 56 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Bendrasis Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį šiose bylose ir, taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Procedūros reglamento 64 straipsnį, paprašė ieškovės byloje T-472/09 pateikti dokumentą. Ši prašymą įvykdė per nustatytą terminą.
- 57 2012 m. gruodžio 14 d. nutartimi aštuntosios kolegijos pirmininkas, surinkęs šalių pastabas nusprendė sujungti bylas T-472/09 ir T-55/10 ir organizuoti bendrą posėdį pagal Procedūros reglamento 50 straipsnį.
- 58 2013 m. sausio 29 d. posėdyje buvo išklaustytos šalių nuomonės ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

Dėl teisės

- 59 Kadangi per posėdį šalys nurodė neprieštaraujančios dėl šių bylų sujungimo, kad būtų priimtas vienas sprendimas, Bendrasis Teismas nusprendė sujungti šias bylas, kad būtų bendrai priimtas galutinis sprendimas pagal Procedūros reglamento 50 straipsnį.

1. Byla T-472/09

- 60 Pirmiausia reikia pažymėti, kad bylos T-472/09 ieškinyje pateikti trys reikalavimai, t. y. pirma, prašymas pripažinti pirmąjį sprendimą niekiniu arba jį panaikinti; nepatenkinus šio reikalavimo, panaikinti pirmąjį sprendimą, kiek jis susijęs su ieškovei skirta bauda, o nepatenkinus ir šio reikalavimo – sumažinti ieškovei skirtos baudos dydį.
- 61 Grįsdama savo ieškinį byloje T-472/09 ieškovė nurodo dešimt pagrindų. Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su esminių procedūros reikalavimų pažeidimu. Antrasis – su Komisijos kompetencijos neturėjimu ir teisės klaida, kalbant apie pažeidimo ir sankcijos teisinį pagrindą. Trečiasis ieškinio pagrindas susijęs su nemotyvavimu, Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies ir vienodo požiūrio principo pažeidimu. Ketvirtasis – su įgaliojimų viršijimu ir procedūros nesilaikymu. Penktasis ieškinio pagrindas susijęs su AP 65 straipsnio pažeidimu, nemotyvavimu ir faktinių aplinkybių iškraipymu. Šeštasis – su gero administravimo principo pažeidimu ir nemotyvavimu. Septintasis – su klaidingu faktinių aplinkybių kvalifikavimu. Aštuntasis ieškinio pagrindas susijęs su ieškovės teisės į gynybą pažeidimu. Devintasis – su teisės klaidomis ir įgaliojimų viršijimu padidinant baudos dydį, taip pat su proporcingumo principo pažeidimu. Galiausiai dešimtas ieškinio pagrindas susijęs su pažeidimo senatimi.
- 62 Per posėdį Bendrojo Teismo paprašyta pateikti pastabas dėl savo argumentų apimties ieškovė patikslino, kad trečiasis ir devintasis jos ieškinio pagrindai nurodyti grindžiant tik papildomus reikalavimus, t. y. dėl prašymo panaikinti pirmąjį sprendimą, kiek jis susijęs su bauda, ir dėl prašymo sumažinti baudos dydį.

Dėl reikalavimų pripažinti pirmąjį sprendimą niekiniu arba jį panaikinti

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su esminių procedūros reikalavimų pažeidimu

- 63 Pateikdama šį ieškinio pagrindą ieškovė nurodo įvairius esminių procedūros reikalavimų pažeidimus, nes pirmasis sprendimas buvo neišsamus, kadangi nebuvo pateiktos lentelės, kurios turėjo būti nurodytos jo priede.
- 64 Pirmiausia Komisija savo atsiliepime į ieškinį tvirtina, kad ieškovė savo ieškinyje nepateikė jokių argumentų, pagrindžiančių jos reikalavimus pripažinti pirmąjį sprendimą niekiniu. Savo triplike ji priduria, kad „ieškinio pagrindas“, susijęs su pirmojo sprendimo pripažinimu niekiniu ir nurodytas dublike, nebuvo nurodytas ieškinyje, todėl turi būti pripažintas nepriimtiniu pagal Procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalį.
- 65 Reikia pažymėti, kad Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad ieškinyje turi būti pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Ši nuoroda turi būti pakankamai aiški bei tiksli, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – atitinkamai nagrinėti ieškinį, prireikus be jokios kitos papildomos informacijos, kuria būtų galima remtis. Taigi ieškinyje turi būti išsamiai išplėtotas pagrindas, kuriuo grindžiamas ieškinyje, todėl abstraktus paaiškinimas neatitinka Procedūros reglamento reikalavimų. Analogiškai reikalavimai taikomi tada, kai grindžiant ieškinio pagrindą pateikiamas kaltinimas (1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mo och Domsjö / Komisija*, T-352/94, Rink. p. II-1989, 333 punktas). Be to, Bendrasis Teismas turi atmesti kaip nepriimtinius jam

pateikto ieškinio reikalavimus, kai iš paties ieškinio teksto nėra nuosekliai ir suprantamai aišku, kokios yra esminės teisinės ir faktinės aplinkybės, kuriomis pagrįsti šie reikalavimai (2006 m. liepos 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Rossi / VRDT*, C-214/05 P, Rink. p. I-7057, 37 punktą ir 2010 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Gualtieri / Komisija*, C-485/08 P, Rink. p. I-3009, 104 punktą).

- 66 Be to, iš Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir 48 straipsnio 2 dalies išplaukia, kad ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka ir kad vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui. Tačiau pagrindas, kuris tiesiogiai ar netiesiogiai papildė anksčiau pradiniam ieškinyje nurodytą pagrindą ir su juo yra glaudžiai susijęs, yra priimtinas (žr. 2011 m. gegužės 24 d. Bendrojo Teismo sprendimo *NLG / Komisija*, T-109/05 ir T-444/05, Rink. p. II-2479, 149 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 67 Šioje byloje reikia pažymėti, kad ieškinyje išdėstydamas savo reikalavimus ieškovė prašo Bendrojo Teismo pripažinti pirmąjį sprendimą niekiniu, ir bet kuriuo atveju panaikinti minėtą sprendimą dėl jo neteisėtumo ir procedūrinių reikalavimų nesilaikymo, atsižvelgiant į tai, kad jis neišsamus (žr. šio sprendimo 50 punktą). Vis dėlto šiame procesiniame dokumente ieškovė aiškiai nepateikė ieškinio pagrindo, kuriuo grįstų reikalavimą pripažinti pirmąjį sprendimą niekiniu.
- 68 Ieškinio 15–18 punktuose ieškovė, grįsdama ieškinio pagrindą „[Pirmojo sprendimo] neišsamumas. Esminių formos reikalavimų pažeidimas“, nurodė, kad prie pirmojo sprendimo nėra priedų, nors Komisija juos mini įvairiose konstatuojamosiose pirmojo sprendimo dalyse, kad pagrįstų jose nurodytus kaltinimus. Ji pirmiausia nurodo, kad pirmasis sprendimas neleidžia tiksliai suprasti kaltinimų, kuriais remiantis ji yra baudžiama, ir jame nepakankamai pagrindžiami Komisijos kaltinimai. Taip pat ji tvirtina, kad pagrįsta manyti, jog Komisijos nariai turėjo pareikšti nuomonę dėl neišsamaus sprendimo projekto. Galiausiai ji tvirtina, kad šie „negirdėto dydžio ir prieštaraujantys bet kokiems teisiniams vertinimams“ pažeidimai leidžia panaikinti pirmąjį sprendimą dėl esminių procedūrinių reikalavimų nesilaikymo. Dublike ji pažymi „[savo] ieškinio pagrindų <...>, susijusių su [pirmojo sprendimo] pripažinimu niekiniu arba neteisėtu, pagrįstumą“.
- 69 Per posėdį ieškovė iš esmės pažymėjo: kadangi pirmasis sprendimas jai buvo atsiųstas be priedų, pateikdama ieškinį byloje T-472/09 ji nežinojo, kad Komisija iš tikrųjų priėmė sprendimą be jų; tai ji sužinojo tik gavusi keičiantį sprendimą.
- 70 Nesant reikalo priimti sprendimo dėl argumentų, susijusių su pirmojo sprendimo pripažinimu niekiniu, priimtimumo, reikia pažymėti, kad jie yra nepagrįsti.
- 71 Be šio sprendimo 67 punkte apibendrintų argumentų, ieškovė tvirtina, kad Komisija, mėgindama ištaisyti pirmojo sprendimo trūkumus, negali, pirma, remtis keičiančiu sprendimu ir, antra, pranešimu apie kaltinimus, kuris jai buvo atsiųstas prieš aštuonerius metus, nes sprendimo teisėtumas negali būti vertinamas atsižvelgiant į kitas ankstesnes ar vėlesnes priemones.
- 72 Dėl ieškovės prašymo, kad Bendrasis Teismas pripažintų pirmąjį sprendimą niekiniu, reikia priminti, jog iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad Europos Sąjungos institucijų priimtiems teisės aktams iš esmės taikoma teisėtumo prezumpcija, todėl jie sukelia teisinių pasekmių, nors juose yra padaryti pažeidimai, kol nepanaikinami ar neatšaukiami (1994 m. birželio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / BASF ir kt.*, C-137/92 P, Rink. p. I-2555, 48 punktą; 1999 m. liepos 8 d. Sprendimo *Hoechst / Komisija*, C-227/92 P, Rink. p. I-4443, 69 punktą ir 2004 m. spalio 5 d. Sprendimo *Komisija / Graikija*, C-475/01, Rink. p. I-8923, 18 punktą).
- 73 Vis dėlto nukrypstant nuo šio principo, teisės aktai su pažeidimu, kuris toks akivaizdus, kad jo negalima toleruoti Sąjungos teisės sistemoje, turi būti pripažinti nesukėlusiais jokių, net ir laikinų, teisinių pasekmių, t. y. laikytini niekiniais. Šios išimties tikslas yra išlaikyti pusiausvyrą tarp dviejų

fundamentaliųjų, kartais vienas kitam prieštaraujančių reikalavimų, kuriuos turi atitikti teisės sistema, t. y. teisinių santykių pastovumo ir teisėtumo užtikrinimo (72 punkte minėtų sprendimų *Komisija / BASF ir kt.* 49 punktą ir *Hoechst / Komisija* 70 punktą).

- 74 Padarius išvadą, kad Sąjungos institucijos teisės aktas yra niekinis, kyla sunkių pasekmių, todėl tokia išvada siekiant teisinio saugumo galima tik kraštutiniais atvejais (72 punkte minėtų sprendimų *Komisija / BASF ir kt.* 50 punktą ir *Hoechst / Komisija* 76 punktą).
- 75 Be to, šioje byloje reikia konstatuoti, kad ieškovės nurodyti pažeidimai nėra tokie dideli ir akivaizdūs, kad pirmąjį sprendimą reikėtų laikyti niekiniu.
- 76 Tvirtindama, kad pirmasis sprendimas neleidžia suprasti tikslų kaltinimų, kuriais remiantis jai skiriama bauda, ir jame nepakankamai pagrindžiami Komisijos kaltinimai, ieškovė visų pirma nurodo pirmojo sprendimo 496, 515, 516 konstatuojamąsias dalis ir 102 išnašą.
- 77 Šiuo klausimu apklausiamą per posėdį ieškovė pažymėjo, kad šiuo kaltinimu ji nekritikuoja Komisijos pareigos motyvuoti laikymosi.
- 78 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką motyvavimas turi atitikti ginčijamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti institucijos, kuri priėmė šį aktą, argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti savo kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, motyvų, kuriais remiamasi, pobūdį ir interesą gauti paaiškinimus, kurių asmenys, jeigu šis aktas jiems skirtas, arba kiti asmenys, su kuriais šis aktas tiesiogiai bei konkrečiai susijęs, gali turėti. Motyvuojant nebūtina nurodyti visas reikšmingas faktines ir teises aplinkybes, nes klausimas, ar akto motyvavimas atitinka AP 15 straipsnio reikalavimus, turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant ne tik į to straipsnio formuluotę, bet ir turinį bei visus nagrinėjamą klausimą reglamentuojančias teisės normas (šiuo klausimu žr. 1996 m. rugsėjo 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *NALOO / Komisija*, T-57/91, Rink. p. II-1019, 298 punktą ir 2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Krupp Thyssen Stainless ir Acciai speciali Terni / Komisija*, T-45/98 ir T-47/98, Rink. p. II-3757, 129 punktą; taip pat pagal analogiją žr. 1998 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 63 punktą ir 2010 m. spalio 14 d. Sprendimo *Deutsche Telekom / Komisija*, C-280/08 P, Rink. p. I-9555, 131 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 79 Be to, individualių sprendimų atveju iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad, be tikslo leisti atlikti teisminę kontrolę, pareiga motyvuoti tokį sprendimą siekiama suteikti suinteresuotajam asmeniui pakankamai informacijos, kuri leistų žinoti, ar sprendimas gali turėti trūkumų, dėl kurių jo teisėtumas gali būti ginčijamas (žr. 2011 m. rugsėjo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Elf Aquitaine / Komisija*, C-521/09 P, Rink. p. I-8947, 148 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 80 Taigi iš esmės apie motyvus suinteresuotajam asmeniui turi būti pranešama kartu su jo nenaudai priimtu sprendimu (79 punkte minėto Sprendimo *Elf Aquitaine / Komisija* 149 punktą).
- 81 Reikia konstatuoti, kad prie pirmojo sprendimo nebuvo pridėti jo priedai, kuriuose nurodytos įvairios lentelės, į kurias daromos nuorodos pirmojo sprendimo 451 konstatuojamojoje dalyje (13 lentelė), 513 konstatuojamojoje dalyje (1 ir 3 lentelės), 515 konstatuojamojoje dalyje (1–3 lentelės), 516 konstatuojamojoje dalyje (9, 11–14 ir 16 lentelės) ir 518 konstatuojamojoje dalyje (11, 12 ir 14 lentelės) bei 102 išnašoje (15–17 lentelės), 127 išnašoje (18–21 lentelės), 198 išnašoje (22 ir 23 lentelės), 264 išnašoje (24 ir 25 lentelės), 312 išnašoje (26 lentelė), 362 išnašoje (27 lentelė), 405 išnašoje (28 lentelė), 448 išnašoje (29 ir 30 lentelės) ir 563 išnašoje (visos prie sprendimo pridėtos lentelės). Komisija šiuo klausimu tvirtina, kad tai buvo lentelės, parengtos siekiant lengviau ir greičiau susivokti dėl pirmajame sprendime nurodytų kainų skirtumų, ir jose paprasčiausiai schematiškai buvo pateikta informacija ir duomenys, nurodyti bylos medžiagoje.

- 82 Todėl reikia patikrinti, ar be šio sprendimo 81 punkte minėtų lentelių aptariamoms minėto sprendimo konstatuojamosios dalys, kuriose daromos nuorodos į minėtas lenteles, aiškiai ir nedviprasmiškai atskleidžia Komisijos argumentus ir leido ieškovei suprasti, kuo pagrįsta priimta priemonė.
- 83 Pirmiausia reikia pažymėti, kad, kaip nurodo Komisija, visos trūkstamos lentelės buvo pridėtos prie pranešimo apie kaltinimus ir kad ieškovė žinojo jų turinį, nes pati jas pridėjo prie savo ieškinio ir darė nuorodas į minėtas lenteles šio ieškinio 83, 98, 100, 101 ir 125 punktuose.
- 84 Be to, reikia pažymėti, kad keičiančiame sprendime Komisija nepakeitė nė vienos pirmajame sprendime pateiktos nuorodos į trūkstamas lenteles, tik nuorodas, pateiktas minėto sprendimo 102, 127, 198, 264, 312, 362, 405 ir 448 išnašose.
- 85 Pirma, dėl 15–17 lentelių (nurodytų pirmojo sprendimo 102 išnašoje) reikia konstatuoti, kad, remiantis šia išnaša, jose pateikiami „duomenys, susiję su „didelių kainos priedų“, taikytų Italijos gelžbetonio armatūros pramonėje nuo 1989 m. gruodžio mėn. iki 2000 m. birželio mėn., kaita“. Šias lenteles Komisija nurodė grįsdama pirmojo sprendimo 126 konstatuojamosios dalies pirmą sakinį, kuris išdėstytas taip:
- „Per pirmąjį susitikimą, apie kurį žino Komisija (1989 m. gruodžio 6 d. [*Association des industriels de Brescia*] susitikimas), dalyviai vienbalsiai nusprendė nuo pirmadienio, t. y. nuo 1989 m. gruodžio 11 d., padidinti priedus, susijusius su gelžbetonio armatūros strypų arba ričių, skirtų Italijos rinkai, skersmeniu (+10 ITL / kg „priedai“ už 14–30 mm, +15 ITL / kg už 8–12 mm, +20 ITL / kg už 6 mm; bendras kainos padidinimas 5 ITL / kg už ričių įrangą).“
- 86 Reikia konstatuoti, kad Komisija minėtoje konstatuojamojoje dalyje aiškiai nurodė priedų, susijusių su gelžbetonio armatūros skersmeniu, padidinimus, dėl kurių dalyviai nusprendė per 1989 m. gruodžio 6 d. susitikimą, ir jų įsigaliojimo datą. Be to, dėl vėlesnių padidinimų, kurie, remiantis pirmojo sprendimo 102 išnaša, taip pat buvo nurodyti šiose lentelėse (nes jos apėmė laikotarpį nuo 1989 m. iki 2000 m.), reikia pažymėti, kad apie juos nekalbama pirmojo sprendimo 4.1 punkte, į kurį daroma nuoroda 126 konstatuojamojoje dalyje, susijusioje su įmonių elgesiu nuo 1989 m. iki 1992 m. Bet kuriuo atveju šie padidinimai buvo taip pat nurodyti pirmojo sprendimo 126–128 ir 133 konstatuojamosiose dalyse (1989–1992 m.), 93 ir 94 konstatuojamosiose dalyse (1993–1994 m.), 149–151, 162 ir 163 konstatuojamosiose dalyse (1995 m.), 184 ir 185 konstatuojamosiose dalyse (1996 m.), 199, 200 ir 213 konstatuojamosiose dalyse (1997 m.), 269 konstatuojamojoje dalyje (1999 m.), 296–304 konstatuojamosiose dalyse (2000 m.) bei 439 ir 515 konstatuojamosiose dalyse.
- 87 Antra, dėl 18–21 lentelių, nurodytų pirmojo sprendimo 127 išnašoje, reikia konstatuoti, kad, remiantis šia išnaša, jose pateikti „duomenys apie bazines tarifines arba agentams nurodytas kainas dėl laikotarpio nuo 1989 m. pabaigos iki 1992 m. pabaigos, kuriuos turėjo Komisija“. Šias lenteles Komisija nurodė grįsdama pirmojo sprendimo 131 konstatuojamąją dalį, joje nurodyta:
- „Dėl gelžbetonio armatūros bazinių kainų, taikytų minėto susitarimo galiojimo laikotarpiu, pažymėtina, kad IRO ir (buvusi) *Ferriera Valsabbia SpA* nuo 1992 m. balandžio 16 d. taikė 210 ITL / kg kainą, o nuo 1992 m. gegužės 1 d./6 d. –225 ITL / kg kainą. Nuo 1992 m. birželio 1 d. iki 8 d. IRO, (buvusi) *Ferriera Valsabbia SpA*, *Acciaieria di Darfo SpA* ir *Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA* taikė 235 ITL / kg kainą.“
- 88 Todėl reikia konstatuoti, kad remdamasi pirmojo sprendimo 126 išnašoje nurodytais penkiais administracinės bylos puslapiais Komisija minėtoje konstatuojamojoje dalyje aiškiai nurodė bazines kainas, kurias nustatė joje minimos įmonės, ir jų įsigaliojimo datą. Be to, reikia pažymėti, kad Komisija pirmojo sprendimo 419 konstatuojamojoje dalyje nusprendė, jog pirmą kartą bazinės kainos buvo nustatytos ne vėliau kaip 1992 m. balandžio 16 d. Todėl pirmojo sprendimo 18–21 lentelėse pateikti

duomenys apie bazines kainas nuo „1989 m. pabaigos“ iki 1992 m. balandžio 16 d., kaip nurodyta pirmojo sprendimo 127 išnašoje, yra nereikšmingi, norint suprasti Komisijos pirmojo sprendimo 131 konstatuojamojoje dalyje nurodytus kaltinimus.

- 89 Trečia, dėl 22 ir 23 lentelių, nurodytų pirmojo sprendimo 198 išnašoje, reikia konstatuoti, kad, remiantis šia išnaša, jose pateikti „duomenys apie bazines tarifines arba agentams nurodytas kainas dėl 1993 m. ir 1994 m., kuriuos turėjo Komisija“. Šias lenteles Komisija nurodė grįsdama pirmojo sprendimo 145 konstatuojamąją dalį, joje nurodyta:

„Kaip numatyta 1994 m. lapkričio 25 d. *Federacciai* faksimiliniame pranešime, naujas susitikimas įvyko 1994 m. gruodžio 1 d. Brešoje, per jį buvo priimti sprendimai, nurodyti kitame *Federacciai* faksimiliniame pranešime, kurį įmonės gavo 1994 m. gruodžio 5 d. Šie sprendimai priimti dėl:

- gelžbetonio armatūros kainų (320 ITL / kg, bazinė kaina Brešoje, taikoma iš karto),
- mokėjimų (nuo 1995 m. sausio 1 d. maksimalus terminas bus 60/90 dienų nuo mėnesio pabaigos; nuo 1995 m. kovo 1 d. terminas sumažinamas iki 60 dienų) ir nuolaidų,
- gamybos (kiekvienos įmonės pareiga iki 1994 m. gruodžio 7 d. pranešti *Federacciai* 1994 m. rugsėjo, spalio ir lapkričio mėn. pagamintos gelžbetonio armatūros svorį tonomis).

1994 m. gruodžio 7 d. *Alfa Acciai Srl* nustatė naują bazinę kainą. 1994 m. gruodžio 21 d. *Acciaieria di Darfo SpA* taip pat nustatė šią kainą, o *Alfa Acciai Srl* iš naujo patvirtino tą pačią kainą. Bazinė [*Lucchini-SP*] kaina 1995 m. sausio mėn. taip pat buvo 320 ITL / kg.“

- 90 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pirmojo sprendimo 198 išnašoje nurodytas lenteles Komisija paminėjo grįsdama tvirtinimą, kad „*Alfa Acciai Srl* naują bazinę kainą nustatė 1994 m. gruodžio 7 d.“, „1994 m. gruodžio 21 d. *Acciaieria di Darfo SpA* taip pat nustatė šią kainą, o *Alfa Acciai Srl* iš naujo patvirtino tą pačią kainą“. Minima „nauja bazinė kaina“ ir „ta pati kaina“ yra 320 Italijos lirų už kilogramą (ITL / kg), nurodyta minėtos konstatuojamosios dalies pirmoje įtraukoje. Todėl pirmojo sprendimo 22 ir 23 lentelėse pateikti duomenys apie bazines kainas nuo 1993 m. iki 1994 m. gruodžio 7 d. yra nereikšmingi, norint suprasti Komisijos pirmojo sprendimo 145 konstatuojamojoje dalyje nurodytus kaltinimus.

- 91 Ketvirta, dėl 24 ir 25 lentelių, nurodytų pirmojo sprendimo 264 išnašoje, reikia konstatuoti, kad, remiantis šia išnaša, jose pateikti „duomenys apie bazines tarifines arba agentams nurodytas kainas (o *Lucchini Siderurgica* atveju – duomenys apie mėnesio situaciją) dėl 1995 m., kuriuos turėjo Komisija“. Šias lenteles Komisija nurodė grįsdama pirmojo sprendimo 174 konstatuojamąją dalį, joje nurodyta:

„Vėliau dokumente, parengtame 1995 m. spalio pirmosiomis dienomis, kurį turėjo *Federacciai* (generalinio direktoriaus pareigas einančio asmens sekretorės rankraštis), tvirtinama, kad:

- klientai ginčijosi dėl mokėjimų (todėl kyla komunikavimo poreikis, kuris patvirtintų mokėjimų stabilumą),
- nuo praėjusios savaitės gelžbetonio armatūros kaina sumažėjo dar 5/10 ITL / kg ir yra apie 260/270 ITL / kg Brešos zonoje, o už šios zonos ribų ji mažesnė nei 250 ITL / kg,
- dėl neaiškios situacijos rinkoje sunku pateikti tikslius skaičius dėl kainos,
- reikėjo prašyti įmonių pateikti duomenis apie 39 (nuo 1995 m. rugsėjo 25 d. iki 29 d.) ir 40 (nuo 1995 m. spalio 2 d. iki 6 d.) savaičių užsakymus.“

92 Taigi reikia pažymėti, kad pirmojo sprendimo 174 konstatuojamojoje dalyje Komisija tik pateikė 1995 m. spalio mėn. parengto generalinio direktoriaus pareigas einančio asmens sekretorės rankraščinio dokumento turinį. Šiuo klausimu ji 24 ir 25 lentelėmis rėmėsi tik grįsdama šiame dokumente išdėstyta tvirtinimą, kad „dėl neaiškios situacijos rinkoje sunku pateikti tikslius skaičius dėl kainos“. Todėl 24 ir 25 lentelės yra nereikšmingos, norint suprasti Komisijos pirmojo sprendimo 174 konstatuojamojoje dalyje nurodytus kaltinimus.

93 Penkta dėl 26 lentelės, nurodytos pirmojo sprendimo 312 išnašoje, reikia konstatuoti, kad, remiantis šia išnaša, joje pateikti „duomenys apie bazines tarifines arba agentams nurodytas kainas (o *Lucchini Siderurgica* atveju – duomenys apie mėnesio situaciją) dėl 1996 m., kuriuos turėjo Komisija“. Šią lentelę Komisija nurodė grįsdama pirmojo sprendimo 200 konstatuojamojoje dalyje išdėstyta tvirtinimą, kad „nuo 1996 m. spalio 22 d. iki 1997 m. liepos 17 d. įvyko mažiausiai dvylika už įmonių prekybą atsakingų asmenų susitikimų [<...> konkrečiai], antradienį, 1996 m. spalio 22 d., per kurį buvo patvirtinta bazinė kaina Brešoje (230 ITL / kg) 1996 m. lapkričio mėnesiui ir palikta 210 ITL / kg kaina tik pristatymams spalio mėnesį“.

94 Todėl reikia konstatuoti, kad, nepaisant pirmojo sprendimo 26 lentelės nebuvimo, Komisija šio sprendimo 200 konstatuojamojoje dalyje aiškiai nurodė bazines kainas aptariamam laikotarpiu ir šių kainų įsigaliojimo datą.

95 Šešta, dėl 27 lentelės, nurodytos pirmojo sprendimo 362 išnašoje, reikia konstatuoti, kad, remiantis šia išnaša, joje pateikti „duomenys apie bazines tarifines arba agentams nurodytas kainas (o *Lucchini Siderurgica* atveju – duomenys apie mėnesio situaciją) dėl 1997 m., kuriuos turėjo Komisija“. Šią lentelę Komisija nurodė grįsdama pirmojo sprendimo 216 konstatuojamąją dalį, joje nurodyta:

„Bet kuriuo atveju [*Lucchini-SP ...*], *Acciaieria di Darfo SpA*, *Alfa Acciai Srl*, *Feralpi Siderurgica Srl*, *IRO*, *Riva Prodotti Siderurgici SpA* ir (buvusi) *Ferriera Valsabbia SpA* yra septynios įmonės, kurioms skirtas Pierluigi Leali pranešimas (parengtas 1997 m. lapkričio 24 d.) „Susitarimas dėl pristatymo kainų“ <...> „270 ITL / kg kainą taikė tik kelios įmonės, veltui – toliau nurodyta pranešime – nors iš tikrųjų kaina stabilizavosi ties 260 ITL / kg, su keliais nuosmukiais, kaip daugelis nurodė per paskutinį už prekybą atsakingų asmenų susitikimą. Vis dėlto iš dalies patenkinti pažymime, kad [kainų] kritimas sustojo dėl tiekimo kvotų, kurių mes visi laikomės ir kurios, kaip numatyta susitarimuose, bus patikrintos šiuo tikslu paskirtų nepriklausomų inspektorių“. „Šio mėnesio pabaigoje – toliau teigiama pranešime, – nuo šiol iš inercijos, būtina įsikišti nedelsiant padidinant minimalų tarifą iki 260 ITL / kg (kuris tikrai neturės įtakos nedideliame šiuo laikotarpiu pirkimui). Planuodami sutartus gruodžio mėnesio pristatymus (– 20 %, palyginti su lapkričio mėn.) mes, be abejonės, galime palaikyti sutartą kainą; vis dėlto būtina – kaip galiausiai nurodo Pierluigi Leali – kad niekas netaikytų išimčių nustatytai minimaliai kainai (260 ITL / kg).“

96 Taigi iš minėtos konstatuojamosios dalies teksto matyti, kad Komisija tik pakartojo minimo 1997 m. lapkričio 24 d. pranešimo ištrauką. Todėl 27 lentelė yra nereikšminga, norint suprasti Komisijos pirmojo sprendimo 216 konstatuojamojoje dalyje nurodytus kaltinimus.

97 Septinta, dėl 28 lentelės, nurodytos pirmojo sprendimo 405 išnašoje, reikia konstatuoti, kad, remiantis šia išnaša, joje pateikti „duomenys apie bazines tarifines arba agentams nurodytas kainas (o *Lucchini / Siderpotenza* atveju – duomenys apie mėnesio situaciją) dėl 1998 m., kuriuos turėjo Komisija“. Šią lentelę Komisija nurodė grįsdama pirmojo sprendimo 241 konstatuojamąją dalį, joje nurodyta:

„1998 m. rugsėjo 11 d. Pierluigi Leali išsiuntė pranešimą <...>, kuriame, kalbant apie ketinimą (pateiktą per 1998 m. rugsėjo 9 d. susitikimą) išlaikyti minimalias „170 ITL atskaitos“ kainas, buvo nurodyta: „nenormali padėtis, t. y. kainos mažesnės vidutiniškai 5 ITL / kg už nustatytą lygį, o tam tikrose Pietų zonosose jos dar mažesnės“. Pierluigi Leali nurodė: „mes laikomės sutarto minimalaus lygio atitinkamai sumažindami užsakymų srautą“. Pranešime pažymima: „mes tikimės, kad per už prekybą atsakingų asmenų susitikimą antradienį (15 d.) bus galima įvertinti gerą kainų lygį ir galbūt pakelti tarifus.“

- 98 Taigi iš minėtos konstatuojamosios dalies teksto matyti, kad Komisija tik pakartojo minimo 1998 m. rugsėjo 11 d. pranešimo turinį. Todėl 28 lentelė yra nereikšminga, norint suprasti Komisijos pirmojo sprendimo 241 konstatuojamojoje dalyje nurodytus kaltinimus.
- 99 Aštunta, dėl 29 ir 30 lentelių, nurodytų pirmojo sprendimo 448 išnašoje, reikia konstatuoti, kad, remiantis šia išnaša, jose pateikti „duomenys apie bazines tarifines arba agentams nurodytas kainas (o *Lucchini / Siderpotenza* atveju – taip pat duomenys apie mėnesio situaciją) dėl 1999 m., kuriuos turėjo Komisija“. Šias lenteles Komisija nurodė grįsdama pirmojo sprendimo 276 konstatuojamąją dalį, joje nurodyta:
- „Papildoma informacija apie situaciją Italijos gelžbetonio armatūros rinkoje šiuo laikotarpiu pateikta 1999 m. lapkričio 10 d. Pierluigi Leali dokumente, konkrečiai – šio dokumento skyriuje „1999 m. komercinio susitarimo nauda ir ribos“, kuriame nurodoma: „Tarp nacionalinių gamintojų sudarytas pagrindų susitarimas leido 1999 m. pakeisti mažų kainų situaciją, kuri buvo susidariusi per dvejus ankstesnius finansinius metus (1997 ir 1998 m.), ir susigrąžinti daugiau nei 50 ITL / kg grynąjų pajamų. 1998 m. grynosios vidutinės pajamos (pardavimo kaina – žaliavų kaina) buvo 70 ITL / kg, o 5 mėnesius ji buvo net mažesnė“. „Susitarimas leido stabilizuoti pardavimo kainas einamaisiais metais ir gamintojai galėjo pasinaudoti situacija žaliavų rinkoje bei padidinti grynąsias pajamas daugiau nei 50 ITL / kg, gaunant 122 ITL / kg gryno pelno.“
- 100 Taigi iš 276 konstatuojamosios dalies teksto matyti, kad Komisija tik pakartojo minimo 1999 m. lapkričio 10 d. pranešimo ištrauką. Todėl 29 ir 30 lentelių nebuvimas nereikšmingas, norint suprasti Komisijos pirmojo sprendimo 276 konstatuojamojoje dalyje nurodytus kaltinimus.
- 101 Devinta, pirmojo sprendimo 451 konstatuojamojoje dalyje nurodyta 13 lentelė cituojama grindžiant tvirtinimą, kad, „kalbant apie 1997 m., reikia konstatuoti, jog šių metų pirmąjį pusmetį nuolat buvo didinama bazinė kaina, nustatyta antikonkurencinio kartelio: 190 ITL / kg nustatyta per sausio 30 d. susitikimą; 210 ITL / kg nustatyta per vasario 14 d. susitikimą; 250 ITL / kg nustatyta per liepos 10 d. susitikimą (200 konstatuojamoji dalis)“ ir kad „tuo pačiu laikotarpiu vidutinė bazinė rinkos kaina taip pat nuolat didėjo: nuo 170 ITL / kg sausio mėn. iki 240 ITL / kg liepos mėn. (pridėta 13 lentelė); tu pačių metų rugsėjo mėn. vidutinė bazinė rinkos kaina dar padidėjo ir pasiekė 290 ITL / kg (pridėta 13 lentelė)“. Todėl reikia konstatuoti, kad Komisija minėtoje konstatuojamojoje dalyje aiškiai nurodė 1997 m. bazinės kainos didėjimus, todėl minėta lentelė nebuvo būtina norint suprasti Komisijos vertinimus.
- 102 Dešimta, reikia pažymėti, kad pirmojo sprendimo 496 konstatuojamojoje dalyje (pirmojo sprendimo išnaša Nr. 563) Komisija, grįsdama tvirtinimą, kad „jos turima informacija <...> rodo, jog visos šioje procedūroje dalyvaujančios įmonės aptariamam laikotarpiui paskelbė tarifus“, darė bendrą nuorodą į „prie šio sprendimo pridėtas lenteles“. Vis dėlto reikia pažymėti, kad pirmojo sprendimo 496 konstatuojamojoje dalyje taip pat daroma nuoroda į 419–433 konstatuojamąsias dalis, kuriose „pateikiamas sąrašas nustatytų atvejų, kuomet buvo tariamasi tarp įmonių (įskaitant ir asociaciją) dėl bazinės kainos“. Šiuo klausimu Komisija pažymėjo, kad „tam tikri atvejai jau buvo paminėti, kalbant apie valios tam tikru būdu elgtis rinkoje suderinimą (473–475 konstatuojamosios dalys)“, kad „dėl kitų atvejų (1993–2000 m.) reikia atsižvelgti į koncentracijos sąvoką“ ir kad „šios koncentracijos tikslas buvo daryti įtaką gamintojų elgesiui rinkoje ir pavišinti kiekvieno jų veiksmus, kurių jie ketino konkrečiai imtis nustatant bazinę kainą“. Taigi nė vienas pirmojo sprendimo priedas nėra būtinas suprasti Komisijos kaltinimus.
- 103 Vienuolikta, dėl pirmojo sprendimo 513, 515, 516 ir 518 konstatuojamosiose dalyse daromos nuorodos į 1–3, 9, 11–14 ir 16 lenteles reikia pažymėti, kad minėtos konstatuojamosios dalys priklauso pirmojo sprendimo daliai, susijusiai su ribojančio elgesio įtaka rinkai, ir kad iš jų turinio analizės matyti, jog jose nurodytose lentelėse arba tik pakartojami konstatuojamosiose dalyse minimi duomenys, arba jos nėra būtinos suprasti Komisijos vertinimus dėl kartelio poveikio.

- 104 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, negalima tvirtinti, kad, nepridėjus prie pirmojo sprendimo šio sprendimo 81 punkte minėtų lentelių, ieškovė negalėjo suprasti pirmajame sprendime pateiktą kaltinimą.
- 105 Visų antra, ieškovė tvirtina, kad atsižvelgiant į tai, jog nebuvo pridėtos minėtos lentelės, galima manyti, kad Komisijos nariai turėjo priimti sprendimą nežinodami visos informacijos, kuria buvo grindžiama priemonė, todėl pirmasis sprendimas turėtų būti panaikintas.
- 106 Reikia pažymėti, kad šio sprendimo 81 punkte nurodytų lentelių nepridėjimas prie pirmojo sprendimo gali lemti minėto sprendimo neteisėtumą tik jei dėl šio nepridėjimo Komisijos nariai nustatydami sankcijas už pirmojo sprendimo 1 straipsnyje nurodytą elgesį negalėjo išsamiai susipažinti su byla, t. y. jeigu jie dėl netikslumų ir trūkumų buvo suklaidinti dėl esminių klausimų (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 1991 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *RTE / Komisija*, T-69/89, Rink. p. II-485, 23–25 punktus; 1997 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Kaysersberg / Komisija*, T-290/94, Rink. p. I-2137, 88 punktą; 2000 m. kovo 15 d. Sprendimo *Cimenteries CBR ir kt. / Komisija*, T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 ir T-104/95, Rink. p. II-491, 742 punktą ir 2011 m. vasario 17 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Zhejiang Xinshiji Foods ir Hubei Xinshiji Foods / Taryba*, T-122/09, neskelbiamo Rinkinyje, 104 ir 105 punktus).
- 107 Kadangi, neatsižvelgiant į tai, kad minėtos lentelės nepridėtos, informacija, kuria grindžiamas pirmasis sprendimas, yra pakankama jau pačiame sprendimo tekste (žr. šio sprendimo 76–104 punktus), negalima tvirtinti, kad priimdami pirmąjį sprendimą Komisijos nariai neturėjo visos išsamios informacijos apie priemonės pagrindą. Todėl toks nepridėjimas negalėjo pakenkti pirmojo sprendimo priėmimo procedūrai ir turėti įtakos minėto sprendimo teisėtumui.
- 108 Taigi pirmąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.
- Dėl ieškinio antrojo ir ketvirtojo pagrindų, susijusių su Komisijos kompetencijos neturėjimu, teisės klaida, kalbant apie pažeidimo ir sankcijos teisinį pagrindą, įgaliojimų viršijimu ir procedūros nesilaikymu
- 109 Antrąjį ir ketvirtąjį ieškinio pagrindus dėl panaikinimo, susijusius su Komisijos kompetencijos neturėjimu, teisės klaida, kalbant apie pažeidimo ir sankcijos teisinį pagrindą, įgaliojimų viršijimu ir procedūros nesilaikymu, kuriais iš esmės keliamas klausimas dėl Komisijos kompetencijos priimti pirmąjį sprendimą, reikia nagrinėti kartu.
- 110 Nurodydama antrąjį ieškinio pagrindą ieškovė tvirtina, kad pirmasis sprendimas turi būti panaikintas, nes Komisija juo skyrė baudą be jokio teisinio pagrindo, o tai prieštarauja tiek teisės pažeidimų ir bausmių apibrėžtumo principui (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), tiek sutartyse įtvirtintai institucinei sistemai, pagal kurią Komisija savarankiškas galias turi tik jei neperžengiamos jai suteiktos konkrečios kompetencijos ribos. EAPB sutarties galiojimas baigėsi 2002 m. liepos 23 d. ir nuo šios datos Komisija prarado ne tik savo kompetenciją skirti baudas pagal AP 65 straipsnį, bet ir kompetenciją konstatuoti šios nuostatos pažeidimus, nes ši nuostata jau nebegalioja.
- 111 Visų pirma, remiantis teisės pažeidimų apibrėžtumo principu, niekas negali būti baudžiamas už veiką, kuri priimant dėl jos sprendimą nėra neteisėta. Taigi pagal šį principą sankcija gali būti skirta tik tuo atveju, jei nagrinėjama veika buvo neteisėta ne tik jos padarymo, bet ir nubaudimo už ją metu. Todėl Komisija negalėjo nubausti ieškovės remdamasi AP 65 straipsniu.

- 112 Antra, pagal bausmių apibrėžtumo principą ir suteiktos kompetencijos principą, nurodytą EB 5 straipsnio pirmoje pastraipoje, Komisija negali sankcijų grįsti „asimetrišku“ Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio taikymu ir AP 65 straipsniu, nes pastaroji nuostata nenurodyta minėtame reglamente.
- 113 Galiausiai Sąjungos aktų teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į tarptautinę teisę, konkrečiai kalbant, į 1969 m. gegužės 23 d. Vienos konvencijos dėl tarptautinių sutarčių teisės 70 straipsnį, pagal kurį sutartis tarp šalių, kurios galiojimas jau pasibaigęs, negali sukurti tokios sutarties šalims ar šalims, kurioms ji buvo taikoma, pareigų ir negali būti tokių šalių organų kompetencijos pagrindas. Todėl Komisija AP 65 straipsnį atgaline data galėjo taikyti tik esant pereinamojo pobūdžio nuostatomis dėl EAPB sutarties konkurencijos taisyklių, tačiau tokių nebuvo. Priešingai, nei tvirtina Komisija, EB ir EAPB sutartys priklauso skirtingoms teisinėms sistemoms.
- 114 Be to, Komisija negali remtis „bendruoju teisės principu, kad *lex generalis* turi viršenybę prieš *lex specialis*“, nei 2002 m. birželio 18 d. pranešimu.
- 115 Nurodydama savo ketvirtąjį ieškinio pagrindą ieškovė tvirtina, kad procedūra, po kurios priimtas pirmasis sprendimas, buvo vykdoma remiantis Reglamentu Nr. 17, vėliau – Reglamentu Nr. 1/2003. Vis dėlto šie reglamentai visiškai neapima galimybės EAPB sutartimi grindžiamą procedūrą tęsti vykdant EB sutartimi grindžiamą procedūrą, ir neleidžia priimti sprendimo dėl EAPB sutarties pažeidimų, kurių šie reglamentai neapima. Šiuo klausimu nesant jokios teisės normos, procedūros tęsimas, kaip ir per EB sutarties pagrindų vykstančią procedūrą dokumentų, įgytų pagal EAPB sutarties nuostatas, naudojimas, yra įgaliojimų viršijimas ir procedūros nesilaikymas.
- Dėl pirmojo sprendimo teisinio pagrindo pasirinkimo
- 116 Reikia priminti, kad Bendrijos sutartys sukūrė naują teisinę sistemą, kurios labai valstybės, nors ir ne visose srityse, apribojo savo suverenias teises, ir šios teisinės sistemos subjektai yra ne tik valstybės narės, bet ir jų piliečiai (šiuo klausimu žr. 1963 m. vasario 5 d. Teisingumo Teismo sprendimą *van Gend & Loos*, 26/62, Rink. p. 1 ir 1964 m. liepos 15 d. Sprendimą *Costa*, 6/64, Rink. p. 1141, 1159; 1991 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo nuomonės 1/91, Rink. p. I-6079, 21 punktą; 22 punkte minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SP ir kt. / Komisija* 70 punktą ir 2009 m. liepos 1 d. Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija*, T-24/07, Rink. p. II-2309, 63 punktą).
- 117 Bendrijos teisinėje sistemoje institucijos turi tik priskirtą kompetenciją. Todėl Bendrijų teisės aktų konstatuojamosiose dalyse yra nurodomas teisinis pagrindas, kurio pagrindu atitinkama institucija veikia atitinkamoje srityje. Iš tikrųjų tinkamo teisinio pagrindo parinkimas turi konstitucinę reikšmę (žr. 22 punkte minėto Sprendimo *SP ir kt. / Komisija* 71 punktą ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 64 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 118 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad pirmojo sprendimo konstatuojamojoje dalyje yra nuorodų į EAPB sutarties nuostatas, konkrečiai kalbant, į AP 36, 47 ir 65 straipsnius, tačiau minima ir EB sutartis, Reglamentas Nr. 17, būtent šio reglamento 11 straipsnis, Reglamentas Nr. 1/2003, būtent šio reglamento 7 straipsnio 1 dalis, 18 straipsnis ir 23 straipsnio 2 dalis, ir 1998 m. gruodžio 22 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2842/98 dėl šalių išklauso nagrinėjant tam tikras bylas pagal [EB 81] ir [EB 82] straipsnius (OL L 354, p. 18; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 4 t., p. 204).
- 119 Reikia pažymėti, kad motyvuodama pirmąjį sprendimą Komisija jo 1 konstatuojamojoje dalyje nurodė, kad „šiuo sprendimu konstatuojamas [AP] 65 straipsnio 1 dalies pažeidimas ir kad jis [buvo] priimtas pagal Reglamento Nr. 1/2003 7 straipsnio 1 dalį“. Pirmojo sprendimo 3 konstatuojamojoje dalyje Komisija pridūrė, kad „šiuo sprendimu [<...> ji] baudas įmonėms adresatėms [skyrė] pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį“.

- 120 Pirmojo sprendimo 350 konstatuojamojoje dalyje Komisija taip pat nurodė mananti, kad „Reglamento Nr. 1/2003 7 straipsnio 1 dalis ir 23 straipsnio 2 dalis, yra tinkamas teisinis pagrindas, leidžiantis priimti šį sprendimą“ ir kad „pagal 7 straipsnio 1 dalį [ji <...>] [konstatavo] [AP] 65 straipsnio 1 dalies pažeidimą ir [įpareigojo] šio sprendimo adresates jį nutraukti, bei, remdamasi 23 straipsnio 2 dalimi, [skyrė] joms baudas“ (taip pat žr. pirmojo sprendimo 361 konstatuojamąją dalį).
- 121 Šiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad pirmojo sprendimo, kuriuo Komisija nustatė AP 65 straipsnio 1 dalies pažeidimą ir skyrė ieškovei baudą, teisinis pagrindas yra Reglamento Nr. 1/2003 7 straipsnio 1 dalis (dėl pažeidimo nustatymo) ir Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalis (dėl baudos paskyrimo).
- Dėl Komisijos kompetencijos konstatuoti ir sankcionuoti AP 65 straipsnio 1 dalies pažeidimą pasibaigus EAPB sutarties galiojimui, remiantis Reglamentu Nr. 1/2003
- 122 Visų pirma reikia priminti, kad nuostata, kuri yra akto teisinis pagrindas ir leidžia Sąjungos institucijai priimti atitinkamą aktą, turi galioti tuo metu, kai priimamas minėtas aktas (2000 m. balandžio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Taryba*, C-269/97, Rink. p. I-2257, 45 punktas; 2011 m. kovo 29 d. Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.*, C-201/09 P ir C-216/09 P, Rink. p. I-2239, 75 punktas ir Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija*, C-352/09 P, Rink. p. I-2359, 88 punktas; 22 punkte minėto Sprendimo *SP ir kt. / Komisija* 118 punktas ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 74 punktas); būtent taip ir buvo Reglamento Nr. 1/2003 7 straipsnio 1 dalies ir 23 straipsnio 2 dalies, kurios yra pirmojo sprendimo teisinis pagrindas, atveju.
- 123 Visų antra, reikia pažymėti, kad, priešingai, nei tvirtina ieškovė, Bendrijų sutartyse įtvirtinta viena teisinė sistema, kurioje, kaip matyti iš EB 305 straipsnio 1 dalies, EAPB sutartis nustato specialią sistemą, nukrypstančią nuo EB sutartimi įtvirtintos bendrosios sistemos (žr. 2009 m. kovo 31 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija*, T-405/06, Rink. p. II-771, 57 punktą ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 75 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 124 Priešingai, nei tvirtina ieškovė, remiantis EB sutarties 305 straipsnio 1 dalimi, EAPB sutartis yra *lex specialis*, kuri nukrypsta nuo *lex generalis*, t. y. EB sutarties (1985 m. spalio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Gerlach*, 239/84, Rink. p. 3507, 9–11 punktai; 1994 m. lapkričio 15 d. Teisingumo Teismo nuomonės 1/94, Rink. p. I-5267, 25–27 punktai; 22 punkte minėto Sprendimo *SP ir kt. / Komisija* 111 punktas ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 76 punktas, apeliacine tvarka patvirtintas 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 70 ir 73 punktais).
- 125 Iš to išplaukia, kad, kalbant apie bendrosios rinkos veikimą, EAPB sutarties normos ir visos jai įgyvendinti skirtos nuostatos liko galioti, nepaisant EB sutarties (124 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Gerlach* 9 punktas ir 2002 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano / Komisija*, C-74/00 P ir C-75/00 P, Rink. p. I-7869, 100 punktas; 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 77 punktas, apeliacine tvarka patvirtintas 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 70 ir 73 punktais).
- 126 Vis dėlto, kadangi klausimai nebuvo susiję su EAPB sutarties nuostatomis arba šios sutarties pagrindu priimtais teisės aktais, EB sutartis ir jai įgyvendinti skirtos nuostatos galėjo, net prieš pasibaigiant EAPB sutarties galiojimui, būti taikomos prekėms, kurioms taikoma EAPB sutartis (1987 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Deutsche Babcock*, 328/85, Rink. p. 5119, 10 punktas ir 125 punkte minėto Sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano / Komisija* 100 punktas; 2007 m. spalio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ferriere Nord / Komisija*, T-94/03, neskelbiamo

Rinkinyje, 83 punktas ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 78 punktas, apeliacine tvarka patvirtintas 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 70 ir 73 punktais).

- 127 Pagal EAPB 97 straipsnį šios sutarties galiojimas pasibaigė 2002 m. liepos 23 d. Todėl nuo 2002 m. liepos 24 d. bendros EB sutarties sistemos taikymo sritis išsiplėtė ir apėmė sektorius, kurie anksčiau buvo reglamentuojami EAPB sutartimi (123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 58 punktas ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 79 punktas, apeliacine tvarka patvirtintas 122 punkte minėtų sprendimų *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 59 ir 63 punktais bei 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 70 ir 73 punktais).
- 128 Nors EAPB sutarties normas pakeitus EB sutartimi nuo 2002 m. liepos 24 d. pakito taikytini teisiniai pagrindai, procedūros ir materialinės normos, vis dėlto EAPB sutarčiai būdingas Bendrijos teisinės sistemos ir jos tikslų vientisumas ir tęstinumas (2007 m. rugsėjo 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *González y Díez / Komisija*, T-25/04, Rink. p. II-3121, 55 punktas; 123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 59 punktas ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 80 punktas, apeliacine tvarka patvirtintas 122 punkte minėtų sprendimų *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 60 ir 63 punktais bei 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 71 ir 73 punktais).
- 129 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad laisvos konkurencijos sistemos, kurioje yra užtikrinamos normalios konkurencijos sąlygos ir priimamos normos valstybės pagalbos ir įmonių kartelių srityje, sukūrimas ir išlaikymas yra vienas iš pagrindinių tiek EB sutarties, tiek EAPB sutarties tikslų (žr. 123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 60 punktą ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 81 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką, apeliacine tvarka patvirtintus 122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 60 ir 63 punktais ir 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 71 ir 73 punktais).
- 130 Todėl, nors EAPB sutarties ir EB sutarties normos, reglamentuojančios kartelių sritį, šiek tiek skiriasi, reikia pabrėžti, kad susitarimų ir suderintų veiksmų pagal EAPB sutarties 65 straipsnio 1 dalį sąvokos atitinka susitarimų ir suderintų veiksmų sąvokas, kaip jos suprantamos pagal EB 81 straipsnį, ir kad Sąjungos teismas vienodai aiškina abi šias nuostatas. Taigi neiškraipytos konkurencijos tikslo siekimas, iš pradžių bendrosios rinkos anglies ir plieno sektoriuose, nenutrūko pasibaigus EAPB sutarties galiojimui, nes ta pati institucija, Komisija, t. y. administracinės valdžios institucija, įgaliota įgyvendinti ir plėtoti konkurencijos politiką siekiant Europos bendrijos bendrojo intereso, to paties tikslo siekia ir pagal EB sutartį (žr. 123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 61 punktą ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 82 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką, apeliacine tvarka patvirtintus 122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 60 ir 63 punktais bei 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 71 ir 73 punktais).
- 131 Bendrijos teisinės sistemos ir ja siekiamų tikslų tęstinumas reikalauja, kad esant situacijoms, susiklosčiusioms galiojant EAPB sutarčiai, Europos bendrija, kaip Europos anglies ir plieno bendrijos teisių perėmėja, pagal jai būdingas procedūras užtikrintų, kad ir valstybės narės, ir asmenys laikytųsi teisių ir pareigų, *eo tempore* atsiradusių iš EAPB sutarties ir ją taikant priimtų normų. Šis reikalavimas visų pirma taikomas, kai dėl normų kartelių srityje nesilaikymo iškraipyta konkurencija gali turėti pasekmių po to, kai EAPB sutartis nustojo galioti ir ėmė galioti EB sutartis (žr. 123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 63 punktą ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 83 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką, apeliacine tvarka patvirtintus 122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 62 ir 63 punktais bei 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 72 ir 73 punktais).

- 132 Teisingumo Teismas taip pat priminė, kad EAPB, EB ir SESV sutarčių seka siekiant užtikrinti laisvą konkurenciją patvirtinama, kad siekdama užtikrinti laisvą konkurenciją Komisija galėjo skirti sankcijas už bet kokius AP 65 straipsnio 1 dalyje numatytą pažeidimą atitinkančius veiksmus, įvykdytus iki 2002 m. liepos 23 d. ar po šios datos, ir gali toliau tai daryti (122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 65–67 ir 77 punktai ir 122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 55–57 ir 65 punktai).
- 133 Be to, iš teismo praktikos matyti, pirma, kad atsižvelgiant į valstybių narių teisinėms sistemoms, kurių ištakos siekia romėnų teisę, bendrą principą, keičiant teisės aktus reikia užtikrinti teisinių struktūrų tęstinumą, nebent teisės aktų leidėjas nurodo kitaip, antra, kad šis principas taikomas Sąjungos pirminės teisės pakeitimams (1969 m. vasario 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Klomp*, 23/68, Rink. p. 43, 13 punktas ir 122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 61 ir 63 punktai).
- 134 Tačiau nėra jokių įrodymų, jog Sąjungos teisės aktų leidėjas būtų norėjęs, kad už EAPB sutartimi draudžiamus suderintus veiksmus visai nebūtų baudžiama šiai Sutarčiai nustojus galioti (122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 64 punktas).
- 135 Iš tikrųjų, pirma, Teisingumo Teismas nurodė, kad Tarybos ir valstybių narių vyriausybių atstovai pažymėjo, jog yra pasirengę imtis visų priemonių, būtinų pasiruošti minėtos Sutarties nustojimo galioti pasekmėms. Antra, jis pažymėjo, kad Komisija patikslino, jog ji turėjo pasiūlyti pereinamąsias nuostatas tik tuo atveju, jei tai būtų būtina, o atsižvelgusi į taikytinus bendruosius teisės principus ji nusprendė, jog kartelių teisės srityje tokios būtinybės nėra (122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 75 punktas).
- 136 Todėl darytina išvada, kad ieškovė negali remtis argumentu dėl pereinamųjų nuostatų šioje srityje nebuvimo (šiuo klausimu žr. 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 76 punktą).
- 137 Šiomis aplinkybėmis Sutarčių tikslams ir nuoseklumui prieštarautų ir būtų nesuderinama su Sąjungos teisės sistemos tęstinumu, jei Komisija neturėtų kompetencijos užtikrinti su EAPB sutartimi susijusių teisės normų, net ir šiai Sutarčiai nustojus galioti toliau sukuriančių teisinių padarinių, vienodo taikymo (šiuo klausimu žr. 2007 m. liepos 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Lucchini*, C-119/05, Rink. p. I-6199, 41 punktą).
- 138 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad, priešingai, nei tvirtina ieškovė, Reglamentas Nr. 1/2003, ypač jo 7 straipsnio 1 dalis ir 23 straipsnio 2 dalis, turi būti aiškinamas kaip leidžiantis Komisijai po 2002 m. liepos 23 d. nustatyti kartelius ir nubausti už juos sektoriuose, kurie patenka į EAPB sutarties taikymo sritį *ratione materiae* ir *ratione temporis*, nepaisant to, kad minėtose reglamento nuostatose tiesiogiai neminimas AP 65 straipsnis (žr. 123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 64 punktą ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 84 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką, apeliacine tvarka patvirtintus 122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 74 punktu bei 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 72, 73 ir 87 punktais).
- 139 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad ieškovės argumentai dėl 2002 m. birželio 18 d. pranešimo, kuris negalėjo pagrįsti Komisijos kompetencijos taikyti AP 65 straipsnį, yra nereikšmingi, nes Komisijos kompetencija šiuo atveju pagrįsta ne minėtu pranešimu, o minėtais Reglamento Nr. 1/2003 straipsniais (šiuo klausimu žr. 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 71 punktą). Todėl taip pat reikia atmesti ieškovės argumentus, kuriais ji siekia įrodyti, kad „automatinis ir neformalus <...> E[AP]B procedūros tęsimas vykdant EB procedūrą“ yra įgaliojimų viršijimas ir procedūros nesilaikymas.

- 140 Be to, reikia pabrėžti, kad Sąjungos teisinėje sistemoje EB sutarties normos toje srityje, kurią iš pradžių reglamentavo EAPB sutartis, turi būti taikomos laikantis teisės aktų taikymo laiko atžvilgiu principų. Šiuo klausimu iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad nors procedūros normos iš esmės yra taikomos visiems jų įsigaliojimo metu nagrinėjamiems ginčams, taip nėra materialinių normų atveju. Iš tikrųjų, siekiant užtikrinti teisinio saugumo principo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principo laikymąsi, Bendrijos teisės materialinės normos turi būti aiškinamos taip, kad jos taikomos iki jų įsigaliojimo susiklosčiusioms situacijoms, jeigu iš šio normų turinio, tikslo ar struktūros aiškiai matyti, kad joms turi būti pripažintas toks poveikis (1981 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Meridionale Industria Salumi ir kt.*, 212/80-217/80, Rink. p. 2735, 9 punktas ir 1982 m. vasario 10 d. Sprendimo *Bout*, 21/81, Rink. p. 381, 13 punktas; 1998 m. vasario 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Eyckeler & Malt / Komisija*, T-42/96, Rink. p. II-401, 55 punktas; 123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 65 punktas ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 85 punktas, apeliacine tvarka patvirtintas 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 79 punktu).
- 141 Šiuo požiūriu, kalbant apie materialines nuostatas, taikomas teisiniam faktui, galutinai įvykusiam iki EAPB sutarties galiojimo termino pabaigos, Sąjungos teisinės sistemos tęstinumas ir su teisinio saugumo bei teisėtų lūkesčių apsaugos principais susiję reikalavimai numato pagal EAPB sutartį priimtų materialinių nuostatų taikymą faktinėms aplinkybėms, patenkančioms į šios sutarties taikymo sritį *ratione materiae* ir *ratione temporis*. Aplinkybė, kad pasibaigus EAPB sutarties galiojimui nagrinėjamos nuostatos nebegalioja nuo to momento, kai buvo įvertinta faktinė situacija, nepakeičia šio teiginio, nes šis vertinimas susijęs su teisine situacija, susiklosčiusia tada, kai buvo taikomos pagal EAPB sutartį priimtoms materialinės nuostatos (123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 66 punktas ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 86 punktas, apeliacine tvarka patvirtintas 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 79 punktu; taip pat šiuo klausimu žr. 126 punkte minėto Sprendimo *Ferriere Nord / Komisija* 96 punktą).
- 142 Kalbant apie materialines nuostatas, pažymėtina, kad sprendimas susijęs su teisine situacija, susiklosčiusia iki EAPB sutarties galiojimo pabaigos 2002 m. liepos 23 d., nes pažeidimas truko nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. liepos 4 dienos (žr. šio sprendimo 39 punktą). Kadangi nuo 2002 m. liepos 24 d. taikytina materialinė konkurencijos teisė netaikoma atgaline data, darytina išvada, kad AP 65 straipsnio 1 dalis yra taikytina materialinė norma, kurią Komisija iš tikrųjų ir taikė pirmajame sprendime, primenant, jog iš EB sutarties, kaip *lex generalis* EAPB sutarties atžvilgiu, pobūdžio, įtvirtinto EB 305 straipsnyje, matyti, kad EAPB sutarties ir jai taikyti priimtų normų sistema, remiantis principu *lex specialis derogat legi generali*, yra vienintelė, taikoma situacijoms, susiklosčiusioms iki 2002 m. liepos 24 dienos (šiuo klausimu žr. 123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 68 punktą ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 89 punktą, apeliacine tvarka patvirtintus 122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 77 punktu ir 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 79 punktu).
- 143 Taigi ieškovė negali tvirtinti, kad remiantis teisės pažeidimų ir bausmių apibrėžtumo principu sankcija gali būti skirta tik tuo atveju, jei nagrinėjama veika buvo neteisėta ne tik jos padarymo, bet ir nubaudimo už ją metu. Be to, ji negali tvirtinti, kad Komisija galėjo atitinkamas įmones nubausti pagal EB 81 straipsnį, jei būtų įrodžiusi, kad įvykdytos šios nuostatos taikymo faktinės ir teisinės sąlygos.
- 144 Be to, Teisingumo Teismas priminė, kad pagal teisės pažeidimų ir bausmių apibrėžtumo principą, įtvirtintą, be kita ko, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 49 straipsnio 1 dalyje, reikalaujama, kad Sąjungos teisės aktuose būtų aiškiai apibrėžti pažeidimai ir sankcijos (žr. 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 80 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

- 145 Kadangi iki neteisėtų veiksmų padarymo datos Sutartyse buvo aiškiai apibrėžti pažeidimai ir už juos įmonėms skiriamų sankcijų pobūdis ir dydis, minėtais principais nesiekama garantuoti, kad dėl vėlesnių teisinių pagrindų ir procedūros taisyklių pakeitimų joms nebus taikoma jokių sankcijų, susijusių su jų ankstesniu neteisėtu elgesiu (122 punkte minėtų sprendimų *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 70 punktas ir *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 83 punktas).
- 146 Reikia pažymėti, kad rūpestinga įmonė, esanti tokioje padėtyje kaip ieškovė, negali visai nežinoti savo elgesio pasekmių ar tikėtis, kad dėl EAPB sutarties teisinio reglamentavimo srities perėmimo EB sutartimi ji galėtų išvengti bet kokių sankcijų už anksčiau padarytus AP 65 straipsnio pažeidimus (122 punkte minėtų sprendimų *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 73 punktas ir *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 86 punktas).
- 147 Be to, vykdant procedūrą pagal Reglamentą Nr. 17 ir Reglamentą Nr. 1/2003 pirmasis sprendimas buvo priimtas remiantis Reglamento Nr. 1/2003 7 straipsnio 1 dalimi ir 23 straipsnio 2 dalimi. Nuostatos, susijusios su teisiniu pagrindu ir su procedūra, per kurią buvo priimtas pirmasis sprendimas, yra procedūros normos, kaip jos suprantamos pagal šio sprendimo 140 punkte minėtą teismų praktiką. Kadangi pirmasis sprendimas buvo priimtas pasibaigus EAPB sutarties galiojimui, Komisija pagrįstai taikė Reglamente Nr. 1/2003 įtvirtintas normas (žr. 123 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg ir kt. / Komisija* 67 punktą ir 116 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Stainless / Komisija* 87 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką, apeliacine tvarka patvirtintus 122 punkte minėto Sprendimo *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija ir Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* 74 ir 77 punktus ir 122 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta / Komisija* 90 punktu; taip pat šiuo klausimu žr. 126 punkte minėto Sprendimo *Ferriere Nord / Komisija* 96 punktą).
- 148 Iš to darytina išvada, kad šie ieškinio pagrindai turi būti atmesti.

Dėl ieškinio penktojo pagrindo, susijusio su AP 65 straipsnio pažeidimu, nemotyvavimu ir faktinių aplinkybių iškraipymu

- 149 Ieškovė tvirtina, kad pirmuoju sprendimu pažeidžiamas AP 65 straipsnis, jis nemotyvuotas ir jame iškraipytos faktinės aplinkybės.
- 150 Visų pirma ieškovė tvirtina, kad, nepaisant AP 65 straipsnio ir EB 81 straipsnio panašumų, šios nuostatos nėra viena kitą keičiančios. Pagal EB 81 straipsnį antikonkurencinis susitarimas gali būti pradėtas nagrinėti esant bent ketinimui sudaryti susitarimą, o susitarimas, kuris neatsispindi rinkoje net kaip paprasčiausia tendencija, nepriklauso AP 65 straipsnio taikymo sričiai. Tačiau pirmajame sprendime Komisija nepateikė objektyvaus poveikio gelžbetonio armatūros rinkai įrodymų.
- 151 Tokius argumentus reikia atmesti. Iš tikrųjų iš teismų praktikos matyti, kad pagal AP 65 straipsnio 1 dalį draudžiami susitarimai, kuriais „siekiama“ kliudyti, riboti ar iškraipyti normalią konkurenciją. Taigi susitarimas, kurio tikslas riboti konkurenciją, tačiau kurio antikonkurencinis poveikis nebuvo įrodytas, pagal šią nuostatą yra draudžiamas. Kadangi Komisija pirmojo sprendimo 399 konstatuojamojoje dalyje konstatavo, kad kartelio tikslas buvo nustatyti kainas, dėl ko taip pat buvo nustatytas gamybos ar pardavimų ribojimas ar kontrolė, ji neprivalėjo įrodyti žalingo poveikio konkurencijai, kad nustatytų AP 65 straipsnio 1 dalies pažeidimą (2003 m. spalio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ensidesa / Komisija*, C-198/99 P, Rink. p. I-11111, 59 ir 60 punktai; 1999 m. kovo 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija*, T-141/94, Rink. p. II-347, 277 punktas) (taip pat žr. pirmojo sprendimo 463 konstatuojamąją dalį). Bet kuriuo atveju, priešingai, nei tvirtina ieškovė, Komisija išsamiai išnagrinėjo kartelio poveikį ir remdamasi visa pirmojo sprendimo 513–524 konstatuojamosiose dalyse pateikta informacija nusprendė, kad jis buvo konkretus. Ginčydama šią išvadą ieškovė byloje T-472/09 argumentuodama šį ieškinio pagrindą tik nurodo, kad gelžbetonio armatūros pirkėjai, būtent *Association nationale des entreprises de façonnage de fer*

(toliau – *Ansfer*), niekada neginčijo ir neįtarė tokio kartelio. Tačiau tai, kad gelžbetonio armatūros pirkėjai nežinojo apie kartelį, negali įrodyti tariamo kartelio poveikio rinkai nebuvimo, kaip tvirtina ieškovė.

- 152 Visų antra, ieškovė tvirtina, kad pirmajame sprendime Komisija neišsakė nuomonės dėl susitarimo ir suderintų veiksmų atskyrimo. Šis atskyrimas yra esminis, nes jei nebuvo būtina atsižvelgti į konkretų nustatyto antikonkurencinio susitarimo poveikį, tai suderintų veiksmų atvejų būtų buvę kitaip, nes suderinti veiksmai leidžia manyti, jog šis elgesys yra faktinės aplinkybės, priskirtinos įmonėms, kurios, įtariama, yra kartelio rinkoje šalys.
- 153 Taip pat ji teigia, kad pirmajame sprendime nurodyti tariami susitarimai negali būti vertinami kaip susitarimai, atspindintys bendrą ir nekintamą kartelio dalyvių, įskaitant ieškovę, valią elgtis taip, kaip iš anksto nustatyta pačiame susitarime. Jokia Komisijos byloje esanti informacija neleidžia konstatuoti tarp šalių pasirašytą ar nepasirašytą susitarimą, kurio viena iš šalių net netiesiogiai būtų ir ieškovė.
- 154 Galiausiai dėl suderintų veiksmų, kad būtų galima konstatuoti pažeidimą, reikalingas objektyvusis veiksnys, t. y. kartelyje bendrojoje rinkoje dalyvaujančių įmonių suderinti veiksmai. Reikėtų išskirti du suderintus veiksmus sudarančius elementus: veiksmai ar elgesys rinkoje ir išankstinis jų suderinimas. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad pažeidimas gali būti konstatuotas tik kai ribojamasis susitarimo poveikis pasireiškia konkurencijai, nes be šio poveikio yra tik ketinimas derinti veiksmus, kurio neapima nei EB 81, nei AP 65 straipsniai.
- 155 Pirmajame sprendime Komisija nenagrinėjo konkretaus įmonių elgesio rinkoje, lyg būtų kalbama apie realų susitarimą, o ne apie tarimą neformalų veiksmų derinimą. Tačiau nagrinėjamu atveju nebuvo nei rašytinio susitarimo, nei netiesioginių kartelio buvimo įrodymų.
- 156 Pirma, dėl ieškovės argumento, kad Komisija neišsakė nuomonės dėl, jos manymu, „labai svarbaus“ atskyrimo tarp susitarimo ir suderintų veiksmų, reikia pažymėti, kad pirmajame sprendime Komisija nurodė, jog kartelis iš esmės buvo pagrįstas susitarimais ar suderintais veiksmais dėl bazinės kainos 1992 m. balandžio 15 d.–2000 m. liepos 4 d. laikotarpiu (o iki 1995 m. – susitarimais ir suderintais veiksmais dėl mokėjimo terminų) ir susitarimais ir suderintais veiksmais dėl „priedų“ 1989 m. gruodžio 6 d.–2000 m. birželio 1 d. laikotarpiu.
- 157 Pirmojo sprendimo 403 ir 405 konstatuojamosiose dalyse ji paaiškino sąvokas „susitarimas“ ir „suderinti veiksmai“, kaip jos suprantamos pagal AP 65 straipsnio 1 dalį, 407 konstatuojamojoje dalyje pažymėdama, kad Komisija neprivalo ypač ilgai truncančio ir kompleksinio pažeidimo atveju atitinkamą elgesį kvalifikuoti tik kaip vieną ar kitą neteisėto elgesio formą. Remdamasi teismų praktika Komisija pirmojo sprendimo 409 ir 410 konstatuojamosiose dalyse nusprendė, kad kartelis galėjo tuo pačiu metu būti ir susitarimas, ir suderinti veiksmai, o AP 65 straipsnyje neįtvirtinta jokios konkrečios kompleksinio pažeidimo, kaip antai nustatyto šioje byloje, kategorijos.
- 158 Komisija taip pat priminė, kad tą patį antikonkurencinį tikslą turintys veiksmai, kurių kiekvienas atskirai patenka į „susitarimo“, „suderintų veiksmų“ ar „įmonių asociacijos sprendimų“ sąvoką, gali būti laikomi sudarančiais vieną pažeidimą.
- 159 Bet kuriuo atveju, kaip matyti iš teismų praktikos, nors susitarimo ir suderintų veiksmų sąvokas sudaro iš dalies skirtingi elementai, jos nėra nesuderinamos. Todėl Komisija neprivalėjo visų nustatytų veiksmų kvalifikuoti kaip susitarimo ar suderintų veiksmų, tačiau pagrįstai galėjo tam tikrus veiksmus kvalifikuoti pirmiausia kaip „susitarimus“, o kitus – kaip „suderintus veiksmus“ (šiuo klausimu žr. 1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, Rink. p. I-4125, 132 punktą).
- 160 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pirmasis sprendimas, kalbant apie „susitarimo“ ir „suderintų veiksmų“ sąvokų atskyrimą, yra pakankamai motyvuotas.

- 161 Antra, ieškovė tvirtina, kad jokia Komisijos byloje esanti informacija neįrodo pasirašyto ar nepasirašyto susitarimo, kurio šalis, kad ir netiesiogiai, būtų ieškovė. Kalbant apie suderintus veiksmus, Komisija taip pat nesidomėjo konkrečiu įmonių elgesiu rinkoje.
- 162 Reikia priminti, kad susitarimo sąvoka, kaip ji suprantama pagal AP 65 straipsnio 1 dalį, kyla iš aplinkybės, kad susitariančiosios įmonės išreiškia savo bendrą valią atitinkamai elgtis rinkoje (dėl EB 81 straipsnio 1 dalies žr. 159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Participazioni* 130 punktą; dėl AP 65 straipsnio 1 dalies žr. 151 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija* 262 punktą; taip pat žr. pirmojo sprendimo 403 konstatuojamąją dalį).
- 163 Be to, kaip pirmojo sprendimo 491 ir 492 konstatuojamosiose dalyse nurodė Komisija, sąvoka „suderinti veiksmai“ reikalauja koordinavimo tarp įmonių, kurios, nepasiekusios konkretaus susitarimo, sąmoningai pakeičia konkurencijos keliamą riziką praktiniu tarpusavio bendradarbiavimu, būdą (1975 m. gruodžio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Suiker Unie ir kt. / Komisija*, 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 ir 114/73, Rink. p. 1663, 26 punktas; 1993 m. kovo 31 d. Sprendimo *Ahlström Osakeyhtiö ir kt. / Komisija*, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 ir C-125/85-C-129/85, Rink. p. I-1307, 63 punktas; 159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Participazioni* 115 punktas ir 1999 m. liepos 8 d. Sprendimo *Hüls / Komisija*, C-199/92 P, Rink. p. I-4287, 158 punktas; 151 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija* 266 punktas).
- 164 Teisingumo Teismas yra nurodęs, kad suderintus veiksmus sudarantys koordinavimo ir bendradarbiavimo kriterijai turi būti suvokiami atsižvelgiant į sutarties konkurencijos nuostatų koncepciją, pagal kurią kiekvienas ūkio subjektas turi savarankiškai nustatyti politiką, kurios ketina laikytis bendrojoje rinkoje (163 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Suiker Unie ir kt. / Komisija* 173 punktas; 163 punkte minėto Sprendimo *Ahlström Osakeyhtiö ir kt. / Komisija* 63 punktas; 159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Participazioni* 116 punktas ir 2003 m. spalio 2 d. Sprendimo *Corus UK / Komisija*, C-199/99 P, Rink. p. I-11177, 106 punktas).
- 165 Pagal šią teismų praktiką, nors šis autonomijos reikalavimas neatima iš ūkio subjektų teisės protingai prisiderinti prie konstatuoto ar numanomo savo konkurentų elgesio, jis griežtai prieštarauja bet kokiam tiesioginiam ar netiesioginiam tokių ūkio subjektų kontaktui, kuris gali turėti įtakos esamam ar potencialiam konkurento elgesiui rinkoje arba atskleisti tokiam konkurentui elgesį, kurio nuspręsta ar numatoma imtis šioje rinkoje, jei šių kontaktų tikslas ir poveikis – sukurti konkurencines sąlygas, kurios, atsižvelgiant į tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų pobūdį, įmonių dydį, skaičių ir šios rinkos apimtį, neatitinka normalių sąlygų nagrinėjamoje rinkoje (163 punkte minėto Sprendimo *Suiker Unie ir kt. / Komisija* 174 punktas; 159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Participazioni*, 117 punktas; 163 punkte minėto Sprendimo *Hüls / Komisija* 160 punktas ir 164 punkte minėto Sprendimo *Corus UK / Komisija* 107 punktas).
- 166 Be to, reikia daryti prezumpciją, kad jei nėra priešingų įrodymų, kuriuos privalo pateikti suinteresuotieji ūkio subjektai, suderintuose veiksmuose dalyvaujantys ir rinkoje tebeveikiantys ūkio subjektai, nustatydami savo elgesį šioje rinkoje, atsižvelgia į informaciją, kuria keičiasi su savo konkurentais. Ypač tai taikytina tuo atveju, kai įmonės reguliariai ilgą laiką derina savo veiksmus (159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Participazioni* 121 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 163 punkte minėto Sprendimo *Hüls / Komisija* 162 punktą).
- 167 Be to, reikia priminti, kad sąvokų „susitarimai“ ir „suderinti veiksmai“ palyginimas rodo, jog subjektyviu požiūriu jos suvokiamos kaip tokio paties pobūdžio susitarimai, kurie skiriasi tik savo intensyvumu ir sudarymo formomis. (159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Participazioni* 131 punktas).
- 168 Šioje byloje kalbėdama apie susitarimų egzistavimą ieškovė negali tvirtinti, kad jokia Komisijos byloje esanti informacija neįrodo kokio nors susitarimo, kurio šalis, nors netiesiogiai, būtų ieškovė, egzistavimo.

- 169 Kaip teisingai nurodo Komisija, ji pirmojo sprendimo 473 konstatuojamojoje dalyje, kurioje primenami susitikimai, per kuriuos šalių susitarimai buvo įforminti parengtais dokumentais, ir atitinkamos pirmojo sprendimo konstatuojamosios dalys, pažymėjo, kad susitikimų dalyvių susitarimus patvirtina dokumentai, susiję su 27 susitikimais, vykusiais nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. liepos 4 d. Nurodydama savo ieškinio pagrindą ieškovė nepateikia jokių įrodymų, kurie paneigtų Komisijos minėtose konstatuojamosiose dalyse nustatytus įrodymus (žr., be kita ko, pirmojo sprendimo 126, 142, 146 ir 147, 154, 158, 160, 165, 168, 183, 200, 212–214, 216–287, 290–293, 295 ir 296, 299, 300 ir 305 konstatuojamąsias dalis).
- 170 Tokia pati išvada darytina ir dėl pirmojo sprendimo 474 konstatuojamojoje dalyje nurodytų susitikimų, kalbant apie kuriuos susitarimo egzistavimas išplaukia iš aplinkybės, kad, kaip nurodė *Federacciai*, nustatyta kaina „padidėjo“ (žr., be kita ko, pirmojo sprendimo 137, 141, 201, 210 ir 282 konstatuojamąsias dalis), ir dėl atvejų, kai kaina buvo „nurodyta“ (žr., be kita ko, pirmojo sprendimo 138, 200, 210 ir 289 konstatuojamąsias dalis).
- 171 Be to, pirmojo sprendimo 475 konstatuojamojoje dalyje Komisija taip pat nurodė devynis susitarimus, kurių projektus ar susitarimų pasiūlymus ji turėjo ir dėl kurių pateikė jų įsigaliojimo įrodymų ar įrodymų, kad juos aptarusios įmonės patvirtino.
- 172 Kaip pavyzdį galima paminėti byloje nurodomą ieškovės prisidėjimą pirmiausia prie 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimo projekto, iš esmės susijusio su minimalių kainų laikymusi; jame konkrečiai minima *Lucchini*, kuri, kaip nurodoma pirmajame sprendime, su ieškove sudaro vieną įmonę. Kaip teisingai pirmojo sprendimo 130 konstatuojamojoje dalyje pažymėjo Komisija, tai, kad aštuonios įmonės, kurios neprisijungė prie šio susitarimo, ketino prie jo prisijungti nuo 1992 m. birželio 1 d. „pagal egzistuojančio susitarimo dvasią ir sąlygas“, įrodo, kad šis susitarimo projektas iš tikrųjų įsigaliojo (žr., be kita ko, pirmojo sprendimo 314 konstatuojamąją dalį).
- 173 Dėl 1996 m. rugsėjo 27–30 d. susitarimo, susijusio su Italijos gelžbetonio armatūros rinkos pasidalijimu 1996 m. spalio, lapkričio ir gruodžio mėnesiais (ir galbūt 1997 m. sausio, vasario ir kovo mėn.), pažymėtina, kad ieškovės dalyvavimą taip pat įrodo to paties susitarimo projektas, kuriame konkrečiai minima *Lucchini* ir jos prisijungimo prie susitarimo data ir valanda. Kaip nurodyta toje pačioje konstatuojamojoje dalyje, realus atitinkamų įmonių prisijungimas prie susitarimo patvirtintas dviem lentelėmis, kurias turėjo buvusios *Acciaierie e Ferriere Leali Luigi*, susijusiomis su minėtomis įmonėmis, kuriose pateikiami duomenys apie kiekvienos jų rinkos dalis 1996 m. spalio ir lapkričio mėnesiais (identiškos nustatytoms susitarime), užsakymų ir atsargų knyga dėl 1996 m. rugsėjo pabaigos ir spalio pabaigos, ir šių įmonių užsakymai kiekvieną 1996 m. spalio ir lapkričio mėn. savaitę. Pirmojo sprendimo 560 konstatuojamojoje dalyje Komisija taip pat pažymėjo, kad kitas *Lucchini-SP* dalyvavimo kartelyje 1996 m. patvirtinimas yra aplinkybė, kad ji buvo viena iš įmonių, kurioms kvietime į 1997 m. sausio 7 d. susitikimą *Leali* dėkojo „už bendradarbiavimą ir atvirumą 1996 m., kad būtų išlaikyta reguliuojama rinka“ (taip pat žr. pirmojo sprendimo 202 konstatuojamąją dalį).
- 174 Galiausiai, kalbant apie 1998 m. rugsėjo–lapkričio mėn. susitarimą, susijusį su pardavimo kvotų laikymusi Italijos rinkoje, matyti, kad ieškovės dalyvavimas išplaukia iš įvairių dokumentų, tarp kurių paminėtinas paties susitarimo projektas, kur konkrečiai minimos *Siderpotenza* ir *Lucchini*. Susitarimo įgyvendinimas išplaukia, pirma, iš 1998 m. lapkričio 12 d. *Valsabbia* išsiųsto faksimilinio pranešimo *Leali*, kuriame *Valsabbia* prašė skirti jai didesnę rinkos dalį, nei nustatyta susitarime, antra, iš lentelių, rastų *Ferriere Nord*, susijusių su 1999 m. vasario mėn. prognozėmis ir kaita per paskutinius keturis 1998 m. mėnesius, ir iš lentelių, rastų *Leali*, kuriose nurodoma kiekvienai įmonei skirta tiekimo kvotų dalis ir „susigrąžinimai“, o tai atitinka susitarime numatytą kompensacijų sistemą (taip pat žr. pirmojo sprendimo 251 konstatuojamąją dalį), ir, trečia, iš 1999 m. vasario 22 d. ir birželio 14 d. faksimilinių pranešimų (taip pat žr. pirmojo sprendimo 248 konstatuojamąją dalį).
- 175 Ieškovė taip pat negali pagrįstai tvirtinti, kad jokie jos veiksmai negali būti laikomi suderintais veiksmais.

- 176 Dėl priedų padidinimo, kaip matyti iš pirmojo sprendimo 493 konstatuojamosios dalies, informacija, kurią turi Komisija, rodo, jog aptariamam laikotarpiu mažiausiai 19 kartų buvo padidinti priedai, o dėl 9 iš šių 19 kartų yra tiesioginių įrodymų dėl su šiais padidinimais susijusių susitarimų ir suderintų veiksmų (žr. pirmojo sprendimo 439 konstatuojamąją dalį). Pagal minėtą konstatuojamąją dalį veiksmų derinimas nustatant gelžbetonio armatūros kainos priedus buvo pastebėtas ir kitais 10 padidinimo atvejų, nes buvo bendras įsitikinimas, kad jei vienas gamintojas padidindavo kainos priedus už apimtį, visi kiti gamintojai tą patį darydavo automatiškai (žr. pirmojo sprendimo 440 ir 489 konstatuojamąsias dalis).
- 177 Dėl bazinių kainų iš pirmojo sprendimo 494 ir 495 konstatuojamųjų dalių matyti, kad įmonės nagrinėjamu laikotarpiu skelbė tokių kainų tarifus. Komisija pirmojo sprendimo 496 konstatuojamojoje dalyje taip pat pažymėjo, kad šio sprendimo 419–433 konstatuojamosiose dalyse pateikiamas visų nustatytų atvejų, kai įmonės aptardavo bazinę kainą, sąrašas (taip pat žr. šio sprendimo 102 punktą). Ji taip pat nurodė, kad dėl kitų atvejų nuo 1993 m. iki 2000 m. reikėjo remtis suderintų veiksmų sąvoka, kurių tikslas – daryti įtaką gamintojams rinkoje ir pranešti apie kiekvieno iš jų ketinimus imtis veiksmų konkrečiai nustatant bazinę kainą.
- 178 Be to, dėl ieškovės argumento, kad sąvoka „suderinti veiksmai“, kaip ji suprantama pagal AP 65 straipsnio 1 dalį, reikalauja, kad įmonės derintų veiksmus, o šio elgesio poveikis turėtų įtakos konkurencijai, iš teismų praktikos matyti, kad, norint konstatuoti suderintus veiksmus, nebūtina, kad derinimas turėtų įtakos konkurentų elgesiui rinkoje, kaip tai suprantama ieškovė. Prireikus pakanka konstatuoti, kad visos įmonės neišvengiamai turėjo tiesiogiai arba netiesiogiai atsižvelgti į informaciją, kurią gavo bendraudamos su savo konkurentais. Šiuo atžvilgiu nebūtina, kad Komisija įrodytų, jog nagrinėjamas keitimasis informacija turėjo ypatingų pasekmių ar buvo įgyvendintas atitinkamoje rinkoje (151 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija* 269–271 punktai).
- 179 Iš to matyti, kad Komisija pagrįstai nusprendė, jog aptariamoms įmonėms Sutarties saugomą normalios konkurencijos riziką pakeitė praktiniu tarpusavio bendradarbiavimu, ir pagrįstai nagrinėjamą elgesį pripažino „suderintais veiksmais“.
- 180 Trečia, ieškovė tvirtina, jog tai, kad skyrėsi visų konkuruojančių įmonių kainų tarifai (tai tariamai matyti iš prie 2002 m. sprendimo pridėtų lentelių) ir kad jų išrašytos sąskaitos faktūros rodo, jog tomis pačiomis dienomis ir to paties gelžbetonio armatūros kiekio kainos ir sąlygos skirtingiems klientams buvo skirtingos, įrodo, kad nebuvo kartelio.
- 181 Vis dėlto, atsižvelgiant į šio sprendimo 166 punkte nurodytą teismų praktiką, tokį argumentą reikia atmesti. Iš tikrųjų pateiktos sąskaitos faktūros negali būti laikomos aplinkybės, kad ieškovė neatsižvelgė į su kitais ūkio subjektais pasikeistą informaciją, įrodymu, nes, kaip pirmojo sprendimo 494 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, remiantis atrinktais pavyzdžiais, neįmanoma patikrinti, ar vidutinė taikyta kaina atitinka tarifinę kainą, ar nuo jos skiriasi, nes neįmanoma, pavyzdžiui, nustatyti, kurios sąskaitos faktūros išrašytos įprastiems klientams, o kurios – turintiems privilegijų. Galima tik konstatuoti, kad dokumentais grindžiamuose sandoriuose kainos skyrėsi, tačiau tai visiškai neįrodo, kad visuose sandoriuose, sudarytuose laikotarpiais po padidinimo, kainos skyrėsi nuo tarifinių. Be to, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 151 punkte, susitarimai ir suderinti veiksmai, jei turi antikonkurencinį tikslą, draudžiami pagal EB 81 straipsnį ir AP 65 straipsnį, nepaisant jų poveikio (šiuo klausimu žr. 159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Participazioni* 122 ir 123 punktus).
- 182 Atsižvelgiant į tai, kas buvo pasakyta, reikia atmesti šį ieškinio pagrindą.

Dėl ieškinio šeštojo pagrindo, susijusio su gero administravimo principo pažeidimu ir nemotyvuotumu

- 183 Ieškovė tvirtina, kad Komisija pažeidė gero administravimo principą ir buvo šališka. Ji priekaištauja Komisijai, kad ši neatsižvelgė į tam tikras aplinkybes, kurios, kaip paaikškėjo, buvo esminės norint patikrinti kartelyje dalyvavusioms įmonėms pateiktų kaltinimų pagrįstumą. Ji taip pat nurodo, kad pirmasis sprendimas nemotyvuotas.
- 184 Pirmiausia reikia priminti, kad Reglamento Nr. 1/2003 37 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, jog šiuo reglamentu „pripažįstamos pagrindinės teisės ir laikomasi principų, pripažintų Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos“ ir šis reglamentas „turėtų būti aiškinamas ir taikomas atsižvelgiant į šias teises ir principus“.
- 185 Pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio „Teisė į gerą administravimą“ 1 dalyje nustatyta, kad „kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad Sąjungos institucijos, įstaigos ir organai jo reikalus tvarkytų nešališkai, teisingai ir per kuo trumpesnį laiką“.
- 186 Remiantis Sąjungos teismų praktika, susijusia su gero administravimo principu, tais atvejais, kai Sąjungos institucijos turi diskreciją, Sąjungos teisės sistemos suteikiamų garantijų paisymui per administracines procedūras tenka dar didesnė reikšmė. Tarp šių garantijų paminėtina, be kita ko, kompetentingos institucijos pareiga rūpestingai ir nešališkai išnagrinėti visas konkrečiu atveju svarbias aplinkybes (1991 m. lapkričio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Technische Universität München*, C-269/90, Rink. p. I-5469, 14 punktas; 1992 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *La Cinq / Komisija*, T-44/90, Rink. p. II-1, 86 punktas; 2010 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *E.ON Energie / Komisija*, T-141/08, Rink. p. II-5761, 65 punktas ir 2012 m. kovo 22 d. Sprendimo *Slovak Telekom / Komisija*, T-458/09 ir T-171/10, 68 punktas).
- 187 Be to, kaip teisingai pirmojo sprendimo 468 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, įrodymai turi būti vertinami bendrai ir atsižvelgiant į visas reikšmingas aplinkybes (žr. 151 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija* 175 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 188 Visų pirma ieškovė tvirtina, kad Komisija neatsižvelgė į tris objektyvias ir nustatytas aplinkybes, kurios, kaip paaikškėjo, buvo esminės norint patikrinti įtariamame kartelyje dalyvavusioms įmonėms pateiktų kaltinimų pagrįstumą, o tai įrodo jos tyrimo šališkumą. Pirmiausia *Ansfers*, kuri apėmė beveik 65 % gelžbetonio armatūros pirkėjų Italijoje, niekada nežinojo apie tai, kad pirminio apdirbimo įmonės konstatavo antikonkurencinį elgesį. Be to, ieškovė savanoriškai pateikė įvairių pardavimo sąskaitų faktūrų, kad Komisija galėtų patikrinti, jog skirtingų gamintojų kainos nėra panašios, ir energijos tiekėjų sąskaitas faktūras ginčydama kaltinimą dėl suderinto gamybos sustabdymo įvairiais laikotarpiais; šie sustabdymai sutapo su rugpjūčio ir Kalėdų atostogomis. Galiausiai Komisija neatsižvelgė į *Lear (Laboratorio di Economia, Antitrust, Regolamentazione)* tyrimo ataskaitą „Gelžbetonio armatūros pramonė Italijoje 1989–2000 m.“, kurią užsakė įmonės *Alfa*, *Feralpi*, IRO, SP ir *Valsabbia* (toliau – *Lear* ataskaita) ir kuri įrodo kartelio poveikio rinkai nebuvimą. Pirmajame sprendime Komisija visiškai neatsižvelgė į šiuos įrodymus ir nepateikė jokio paaikškinimo šiuo klausimu, o tai įrodo jos tyrimo šališkumą. Pagal gero administravimo principą Komisija taip pat turėjo paprašyti kitų kartelyje dalyvavusių įmonių pateikti savo sąskaitas faktūras, susijusias su tų pačių kiekių pardavimais tais pačiais laikotarpiais.
- 189 Pirma, priešingai, nei tvirtina ieškovė, Komisija į *Ansfers* poziciją iš tikrųjų atsižvelgė pirmojo sprendimo 55, 63–66 ir 524 konstatuojamosiose dalyse. Ji pirmojo sprendimo 524 konstatuojamojoje dalyje pažymėjo, kad *Ansfers* pareiškimas negali paneigti neginčijamų duomenų, t. y. rašytinių pažeidimo įrodymų.

- 190 Antra, pirmojo sprendimo 481–487 ir 494–496 konstatuojamosiose dalyse Komisija atsižvelgė į sąskaitas faktūras, kurias ieškovė pateikė siekdama įrodyti, jog nebuvo laikomasi sutartų kainų, ir į energijos tiekėjų sąskaitas faktūras, kurios turėjo paneigti kaltinimą, susijusį su gamybos tam tikrais laikotarpiais sustabdymą.
- 191 Dėl aptariamų susitarimų pirmojo sprendimo 481 konstatuojamojoje dalyje Komisija, be kita ko, priminė Bendrojo Teismo praktiką, pagal kurią aplinkybė, kad viena įmonė nepaklūsta susitikimų, kurių tikslas akivaizdžiai antikonkurencinis, sprendimams, anaipol neatleidžia jos nuo atsakomybės dėl dalyvavimo kartelyje, jeigu ji viešai neatsiribojo nuo to, dėl ko buvo susitarta tokiuose susitikimuose. Ji pridūrė, kad aplinkybė, jog Komisija neįrodė, kad visos atitinkamos įmonės taikė susitarimą ar kad visos darė tai vienodai, yra nereikšminga. Pirmojo sprendimo 486 konstatuojamojoje dalyje Komisija taip pat pažymėjo, kad susitarimo atveju klausimas dėl skirtingo, neidentiško ir nevienalaikiško elgesio, kalbant apie bendrą valių elgtis konkrečiu būdu rinkoje, yra nesvarbus, tačiau gali būti išnagrinėtas vertinant, ar buvo derinami veiksmai. Be to, pirmojo sprendimo 487 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, jog aplinkybė, kad gamybą švenčių laikotarpiais stabdė visi gamintojai ir kad tai buvo įprasta praktika arba kad mokėjimo terminai buvo tokie, kokie taikomi įprastai, yra reikšminga tik nesant išankstinio veiksmų derinimo.
- 192 Kalbant apie pirmajame sprendime nurodytą veiksmų derinimą pasakytina, kad pirmojo sprendimo 494–496 konstatuojamosiose dalyse dėl bazinių kainų Komisija nurodė, kad teismų praktika reikalauja realaus veiksmų įgyvendinimo. O tarifų paskelbimas laikytinas tokiu elgesiu, kaip jis suprantamas pagal teismų praktiką. Ji pridūrė, kad veiksmų derinimo tikslas buvo daryti įtaką gamintojų elgesiui rinkoje ir informuoti apie tai, kokių veiksmų kiekvienas iš jų ketina konkrečiai imtis nustatant bazinę kainą. Šiuo klausimu skirtumas tarp tarifinių kainų ir realiai rinkoje taikytų kainų, kurių pabrėžė kartelio dalyviai, nėra lemiamas, nes kartelio šalių pateiktos sąskaitos faktūros, susijusios su laikotarpiais, kada buvo nuspręsta padidinti kainas, neleido patikrinti, ar vidutinė taikyta kaina atitiko tarifinę kainą, ar skyrėsi nuo jos. Be to, net jei būtų pateiktos vidutinės kainos, nebūtų galima atmesti galimybes, kad skirtumai susiję su situacija rinkoje ar noru pasinaudoti karteliu.
- 193 Šiuo klausimu šio sprendimo 166 punkte jau buvo pažymėta, jog prezumpciją, kad įmonės, kurios dalyvauja derinant veiksmus ir toliau veikia rinkoje, nustatydamos savo elgesį joje atsižvelgia į informaciją, kuria buvo pasikeista su konkurentais, turi paneigti suinteresuotas ūkio subjektas. Tai reiškia, kad ieškovė negali pagrįstai tvirtinti, jog remiantis gero administravimo principu Komisija turi prašyti kitų kartelyje dalyvavusių įmonių pateikti sąskaitas faktūras dėl tų pačių kiekių pardavimo tais pačiais laikotarpiais.
- 194 Trečia, pirmojo sprendimo 42, 50–56, 62, 513, 521 ir 585 konstatuojamosiose dalyse Komisija atsižvelgė į *Lear* ataskaitą. Konkrečiai dėl *Lear* ataskaitos išvadų dėl kartelio poveikio Komisija pirmojo sprendimo 513 konstatuojamojoje dalyje nurodė, kad „vertindama vidutinius kainų priedus 1989 m. gruodžio mėn.–1990 m. sausio mėn. ir 2000 m. gegužės–birželio mėn. [<...> ji] [nusprendė], kad kainų priedai realiai didėjo mažiausiai 40%“. Komisijos nuomone „tai [reiškė], kad net jei bazinių kainų realų sumažėjimą norėtume vertinti kaip reikšmingą, panašu, kad duomenys neatitinka *Lear* ataskaitos teiginio dėl bendro realaus kainos sumažėjimo 32%“ ir kad „bet kuriuo atveju *Lear* ataskaita [buvo] grindžiama prielaidomis dėl dalies duomenų (susijusių su pirmuoju laikotarpiu), kurie nebuvo žinomi“. Be to, pirmojo sprendimo 521 konstatuojamojoje dalyje Komisija priminė Bendrojo Teismo praktiką, pagal kurią ekonominė analizė negali pakeisti nepaneigiamos rašytinių įrodymų tikrovės (106 punkte minėto Sprendimo *Cimenteries CBR ir kt.* / Komisija 1088 punktą).
- 195 Atsižvelgiant į šio sprendimo 189–194 punktuose pateiktus vertinimus, ieškovė negali pagrįstai tvirtinti, kad Komisija neatsižvelgė į šio sprendimo 188 punkte nurodytą informaciją ar nepateikė paaiškinimų šiuo klausimu.

- 196 Visų antra, ieškovė tvirtina, kad Komisija tinkamai neatsižvelgė net į 2002 m. sprendime ir jo prieduose pateiktus įrodymus dėl tarifų, kurie nebuvo pateikti pirmajame sprendime. Gelžbetonio armatūra yra žaliava („commodity“), kuriai vienintelė galimybė konkuruoti yra kaina. Tačiau skirtingų gamintojų kainos, be to, kad jos beveik visada buvo nurodomos kaip „siektinos“, dažnai skirdavosi 10–15 ITL / kg, ar net 10–20 ITL / kg, o tai labai didelis skirtumas. Šiuo atžvilgiu gelžbetonio armatūros gamintojų Italijoje skirtingų kainų tarifų skelbimas Komisijai turėjo būti akivaizdus kiekvieno ūkio subjekto atsiribojimo nuo tariamo kartelio, jei toks buvo, įrodymas. Šiuo klausimu ieškovė kaip pavyzdį nurodo neįgyvendintus kartelio 1994 m. vasario 7 d., 1994 m. rugpjūčio 30 d. ir 1995 m. vasario 21 d. susitarimus dėl bazinių kainų.
- 197 Vis dėlto šis argumentas turi būti atmestas, nes, kaip matyti iš pirmojo sprendimo 481 konstatuojamojoje dalyje nurodytos Bendrojo Teismo praktikos (žr. šio sprendimo 191 punktą), aplinkybė, kad įmonė neįgyvendina antikoncepcinės tikslą turėjusio susitikimo sprendimų, negali pašalinti jos atsakomybės už dalyvavimą kartelyje, jeigu ji viešai neatsiribojo nuo diskusijų turinio. Net pripažinus, kad ieškovės ir kitų gamintojų, kurie nurodė skirtingas siektinas kainas, elgesys rinkoje neatitiko to, dėl kurio buvo susitarta, tai neturi įtakos jų atsakomybei (šiuo klausimu žr. 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sarrió / Komisija*, T-334/94, Rink. p. II-1439, 118 punktą, apeliacine tvarka patvirtintą 2000 m. lapkričio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Sarrió / Komisija*, C-291/98 P, Rink. p. I-9991, 43 ir 49 punktais), nes jie paprasčiausiai galėjo mėginti pasinaudoti karteliu (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tokai Carbon ir kt. / Komisija*, T-71/03, T-74/03, T-87/03 ir T-91/03, neskelbiamo Rinkinyje, 74 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 198 Visų trečia, ieškovė tvirtina, kad daugelyje faktinėms aplinkybėms aprašyti skirtų pirmojo sprendimo konstatuojamųjų dalių pateikiami subjektyvūs vertinimai, kurie negali būti laikomi faktinėmis aplinkybėmis, kurių pagrindu vertinta byla.
- 199 Pirma, pirmojo sprendimo 130 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, jog „nebuvo abejonių, kad 129 konstatuojamojoje dalyje aprašytas susitarimas iš tikrųjų įsigaliojo“. Komisijos nuomone, „aštuonios įmonės, kurios neprisijungė prie šio susitarimo, ketino prisijungti nuo 1992 m. birželio 1 d. „pagal egzistuojančio susitarimo dvasią ir sąlygas“, o tai yra Komisijos vertinimas, o ne faktinė aplinkybė.
- 200 Reikia pažymėti, kad pirmojo sprendimo 129 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimą dėl minimalių gelžbetonio armatūros pardavimo kainų nustatymo. Šis susitarimą patvirtina dokumentas, kurį Komisija rado *Federacciai* patalpose. Pirmojo sprendimo 130 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad dėl to, jog aštuonios įmonės ketino prisijungti prie susitarimo nuo 1992 m. birželio 1 d., susitarimas „akivaizdžiai galiojo 1992 m. gegužės 31 d. (tai yra vieną dieną prieš tą datą, nuo kurios aštuonios jau minėtos papildomos įmonės ketino prie jo prisijungti“. Tokia faktinė išvada, pagrįsta byloje esančiais dokumentais, negali būti laikoma subjektyviu Komisijos vertinimu. Be to, reikia pažymėti, kad minėto susitarimo teisinis vertinimas pateikiamas ne pirmojo sprendimo skyriuje „Faktinės aplinkybės“, o skyriuje „Teisinis vertinimas“, konkrečiai kalbant, minėto sprendimo 419, 478 ir 479 konstatuojamosiose dalyse.
- 201 Antra, Komisija nustatyta faktine aplinkybe pripažino tai, kad tam tikros įmonės ketino jungtis prie susitarimo dėl kainų 1992 m. balandžio–liepos mėn., numatant gamybos sustabdymą, nors šią išvadą ji grindė tik rastu dokumentu, kuriame nenurodyta jokia konkreči įmonė. Šio dokumento kilmė nežinoma, ir nors toks dokumentas galėtų būti kito dokumento parengiamasis projektas, jis nebuvo nei pasirašytas, nei parafuotas. Vis dėlto reikia konstatuoti, kad *Federacciai* patalpose rastame dokumente, kuriuo pirmojo sprendimo 132 konstatuojamojoje dalyje remiasi Komisija, be 19 atitinkamų įmonių, minimos tam tikros datos, kurios rodo, jog šis dokumentas buvo priimtas laikotarpiu nuo 1992 m. balandžio 13 d. iki 1992 m. liepos mėn., taip pat trijų savaičių gamybos sustabdymai liepos ir rugpjūčio mėn. bei vienos savaitės per mėnesį gamybos sustabdymai nuo 1992 m. rugsėjo mėn. iki 1993 m. vasario mėn. Atsižvelgiant į pirmojo sprendimo 124–134 konstatuojamosiose dalyse aprašytą situaciją, ieškovės argumentas, kad minėtas projektas nebuvo nei parafuotas, nei pasirašytas, yra

nereikšmingas. Iš tikrųjų, kadangi draudimas dalyvauti vykdant antikonkurencinius veiksmus ir sudarant antikonkurencinius susitarimus bei sankcijos, kurios gali būti skirtos pažeidėjams, visuotinai žinomi, įprasta, jog parengiama kuo mažiau su tuo susijusių dokumentų (šiuo klausimu žr. 2004 m. sausio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 55 punktą).

202 Todėl ieškovės argumentai turi būti atmesti.

203 Visų ketvirta, dublike ieškovė pažymėjo, kad, pirma, Komisija visiškai neatkreipė dėmesio į aplinkybę, jog, nepaisant to, kad kartelis veikė daugiau nei dešimt metų, iš pradžių jame dalyvavusių įmonių dėl uždarymų ir daugelio gamyklų veiklos nutraukimo sumažėjo keturiais penktadaliais, ir, antra, gelžbetonio armatūros kainos per šį laikotarpį realiai nukrito 30 %.

204 Kadangi šio sprendimo 203 punkte nurodyti argumentai buvo pateikti tik dublike ir tai nėra ieškinyje nurodyto pagrindo ar kaltinimo papildymas, jie turi būti pripažinti nepriimtinais pagal šio sprendimo 65 punkte nurodytą teismų praktiką.

205 Bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei tvirtina ieškovė, Komisija, pirma, 551, 552 ir 585 konstatuojamosiose dalyse tinkamai atsižvelgė į rinkoje veikiančių įmonių skaičiaus sumažėjimą ir, antra, pirmojo sprendimo 513 konstatuojamojoje dalyje paneigė argumentą dėl tariamo realių kainų sumažėjimo. Todėl reikia atmesti ieškovės argumentus.

206 Iš to išplaukia, kad reikia atmesti šį ieškinio pagrindą.

Dėl ieškinio septintojo pagrindo, susijusio su klaidingu faktinių aplinkybių kvalifikavimu, nepagrįstais kaltinimais ieškovei ir faktinių aplinkybių iškraipymu

207 Nurodydama pirmą dalį, susijusią su klaidingu faktinių aplinkybių kvalifikavimu, ieškovė primena, kad pirmojo sprendimo 442 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažeidimą kvalifikavo kaip vieną, tęstinį ir kompleksinį pažeidimą. Dėl pažeidimo tęstinumo ieškovė tvirtina, kad įvykę gamintojų susitikimai neturėjo jokio konkretaus poveikio rinkai. Taigi tas tęstinumas nebūtinai buvo kartelis, o paprasčiausias mėginimas suderinti rinką. Be to, Komisijos išvados dėl kartelio trukmės, kiek tai susiję su ieškove, yra nepagrįstos. Net pripažinus kartelį dėl priedų, trukusį dešimt metų, kartelį dėl bazinių kainų, trukusį aštuonerius metus, ir kartelį dėl gamybos kontrolės, trukusį penkerius metus, reikėtų pažymėti, kad jie buvo epizodiniai ir efemeriški, kad nuolat reikėdavo naujų gamintojų susitikimų. Bet kuriuo atveju baudos padidinimas 105 % dėl trukmės, t. y. dėl to, kad kartelis veikė dešimt su puse metų, turėjo būti taikomas tik kartelio daliai, susijusiai su kainos priedais, o ne kitoms dviem kartelio dalims.

208 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškovės argumentas, jog gamintojų susitikimai neturėjo jokio konkretaus poveikio rinkai, yra nereikšmingas norint paneigti pažeidimo tęstinumą.

209 Pirma, ieškovės argumentas, kiek juo siekia įrodyti, kad jos elgesys neatitiko to, kas buvo sutarta per susitikimus su gamintojais, turi būti atmestas dėl šio sprendimo 197 punkte nurodytų motyvų.

210 Antra, šio sprendimo 151 punkte buvo priminta, jog iš teismų praktikos matyti, kad pagal AP 65 straipsnio 1 dalį draudžiami susitarimai, kuriais „siekiama“ kliudyti, riboti ar iškraipyti normalią konkurenciją. Taigi susitarimas, kurio tikslas – riboti konkurenciją, tačiau kurio antikonkurencinis poveikis nebuvo įrodytas, pagal šią nuostatą yra draudžiamas. Todėl Komisija neprivalėjo įrodyti žalingo poveikio konkurencijai, kad nustatytų AP 65 straipsnio 1 dalies pažeidimą (151 punkte minėto Sprendimo *Ensidesa / Komisija*, 59 ir 60 punktai ir 151 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija* 277 punktą).

- 211 Be to, kaip teisingai pirmojo sprendimo 414 ir 415 konstatuojamosiose dalyse pažymėjo Komisija, EB 81 straipsnis (ir pagal analogiją AP 65 straipsnis) gali būti pažeistas ne tik atskiru veiksmu, bet ir keliais veiksmis arba tęstine veika. Šio aiškinimo negalima užginčyti motyvuojant tuo, kad viena ar kelios šių veiksmų ar tęstinio elgesio sudedamosios dalys taip pat galėtų būti pripažintos atskiru minėtos nuostatos pažeidimu (pagal analogiją žr. 159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Participazioni* 81 punktą).
- 212 Nagrinėjamu atveju iš pirmojo sprendimo matyti, kad veiksmai, susiję su bazinės kainos ir mokėjimo terminų nustatymu, iš tikrųjų buvo vieno ir to paties sumanymo nustatyti minimalias sutartas kainas epizodai, nes visi jie (išskyrus pirminį 1992 m. balandžio mėn. susitarimą) pavirto laiko atžvilgiu daugiau ar mažiau panašiomis priemonėmis, kurias taikant buvo nustatoma sutarta minimali kaina. Be to, kalbant apie priedus už apimtį, pažymėtina, kad pagal pirmojo sprendimo 442 konstatuojamąją dalį pažeidimo tęstinumas išplaukia iš neteisėtų veiksmų, kurie buvo nuolat kartojami siekiant nustatyti vienodus kainų priedus, pobūdžio, o tai patvirtina, kad visi aprašyti veiksmai buvo vieno sumanymo įgyvendinimas.
- 213 Ieškovė šiuo klausimu tik nurodo, kad veiksmai buvo derinami tik epizodiškai ir taip efemeriskai, kad nuolat reikėdavo naujų gamintojų susitikimų. Tokiam argumentui negalima pritarti. Kaip pirmojo sprendimo 510 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, tokių pačių veiksmų daugelį metų buvo imamasi nustatant bazinę kainą, priedus, mokėjimo terminus ir kontroliuojant ar ribojant gamybą arba pardavimą. Be to, yra elgesio derinimo kontrolės susitikimų įrodymų, o tai rodo, kad situacija rinkoje buvo nuolat stebima ir kad buvo imamasi naujų iniciatyvų, kai atitinkamos įmonės manydavo, jog tai būtina, todėl negalima kalbėti apie aptariamo elgesio efemeriskumą.
- 214 Galiausiai ginčydama baudos padidinimą dėl trukmės ieškovė ginčija ir Komisijos išvadą, kad tai buvo vienas pažeidimas, tačiau nepateikia jokių argumentų, kurie paneigtų Komisijos išvadas, kad kartelio dalis, susijusi su bazinės kainos nustatymu, dalis, susijusi su kainos priedų nustatymu, ir dalis, susijusi su gamybos ar pardavimo ribojimu arba kontrole, sudaro vieną pažeidimą, turintį vieną ir tą patį tikslą: padidinti gelžbetonio armatūros kainas Italijos rinkoje. Todėl jos kaltinimas turi būti atmestas.
- 215 Antroje ieškinio pagrindo dalyje ieškovė ginčija jai pateiktų kaltinimų pagrįstumą ir nurodo iškraipytas faktines aplinkybes.
- Dėl bazinės kainos Brešoje nustatymo
- 216 Ieškovė tvirtina, kad jos dalyvavimas kartelyje dėl „bazinės kainos Brešoje“ nustatymo nebūtų turėjęs jokios naudos, nes visa gamyba buvo sutelkta jos gamykloje Potencoje, esančioje už 1 000 km nuo Brešos. Taigi bazinė kaina Brešoje nebūtų turėjusi jokios prasmės ieškovei ir nebūtų galėjusi jai būti atskaitos taškas.
- 217 Be to, būtų sunku identifikuoti gelžbetonio armatūros bazinės kainos derinimą tarp ieškovės ir kitų gamintojų, nes jie veikė skirtinguose regionuose. Pirmojo sprendimo 587 konstatuojamojoje dalyje Komisija taip pat nurodė, kad apie pardavimus Italijos pietuose per susirinkimus buvo kalbama labai retai. Ši aplinkybė turėjo leisti Komisijai ieškovę vertinti skirtingai, atsižvelgiant, be kita ko, į realią jos įtaką inkriminuojamoms faktinėms aplinkybėms. Šiuo atžvilgiu Komisija visiškai negalėjo nei nustatyti, kad įmonės įgyvendino tam tikrus sprendimus, nei konstatuoti ieškovės dalyvavimo šiuose susitarimuose.
- 218 Visų pirma reikia atmesti ieškovės argumentą dėl to, kad jos dalyvavimas kartelyje dėl „bazinės kainos Brešoje“ nustatymo nebūtų turėjęs jokios naudos. Reikia pažymėti, kad bazinė kaina yra atskaitos kaina, į kurią nebūtinai įskaičiuojamos transporto iš Brešos į paskirties vietą išlaidos. Šiuo klausimu pažymėtina, kad nors pirmojo sprendimo 129 konstatuojamojoje dalyje, kurioje kalbama apie 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimą, Komisija kalbėdama apie pardavimą paminėjo „bazinę kainą

Brešoje, priskaičiuojant klientui transporto iš Brešos išlaidas, jei pervežimą organizuoja gamintojas“, reikia konstatuoti, kad tokia nuoroda į bazinę kainą Brešoje paaiškintina tuo, jog didžioji dalis susitarimuose dalyvavusių įmonių buvo įsteigtos šiame mieste. Be to, ieškovė neginčija, kad *Federacciai* savo pranešimus dėl bazinės kainos skyrė Italijos gelžbetonio armatūros gamintojams, įskaitant ieškovę, ir rėmėsi bazine kaina Brešoje. Todėl ieškovė negali tvirtinti, kad bazinės kainos Brešoje nustatymas jai neturėjo jokios reikšmės ar kad atsižvelgiant į aplinkybę, jog bazinė kaina skaičiuojama Brešoje, buvo sunku identifikuoti gelžbetonio armatūros bazinių kainų derinimą tarp visiškai skirtinguose regionuose veikiančių gamintojų. Be to, norėdama įrodyti, kad Komisija jai turėjo taikyti skirtingą vertinimą, ieškovė negali remtis pirmojo sprendimo 587 konstatuojamąja dalimi, kurioje Komisija nurodė, kad „sprendimai, priimti per susitikimus, arba visai neapėmė pardavimų Italijos pietuose, arba tik labai retais atvejais“, nes tai yra ne Komisijos išvada, o tam tikrų, kartelyje dalyvavusių įmonių nurodytas argumentas.

- 219 Visų antra, reikia atmesti ieškovės argumentą, siejamą su aplinkybe, kad Komisija neirodė, jog atitinkamos įmonės įgyvendino įtariamus 1994 m. vasario 7 d., rugpjūčio 30 d., rugsėjo 13 d. ir lapkričio 25 d., taip pat 1995 m. birželio 13 d., liepos 4 d. ir rugpjūčio 29 d., 1996 m. vasario 23 d., balandžio 2 d., liepos 25 d. ir spalio 22 d., 1997 m. sausio 30 d., vasario 14 d. ir liepos 10 d., 1998 m. vasario 18 d. ir birželio 9 d. susitarimus.
- 220 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 151 punkte, pagal AP 65 straipsnio 1 dalį draudžiami susitarimai, kuriais „siekiama“ kliudyti, riboti ar iškraipyti normalią konkurenciją. Taigi susitarimas, kurio tikslas – riboti konkurenciją, tačiau kurio antikonkurencinis poveikis nebuvo įrodytas, pagal šią nuostatą yra draudžiamas. Todėl susitarimų, pasiektų per konkuruojančių įmonių susitikimus, atveju ši nuostata pažeidžiama, jei susitikimais siekiama tokio tikslo ir jie skirti dirbtinai organizuoti rinką. Tokiu atveju konkrečios įmonės atsakomybė už pažeidimą įrodyta tinkamai, jeigu ji dalyvavo tokiuose susitikimuose žinodama apie jų tikslus, net jei vėliau neįgyvendino vienos ar kitos per juos sutartos priemonės. Įmonės dalyvavimo susitikimuose reguliarumas ir sutartų priemonių įgyvendinimo laipsnis turi įtakos ne šios įmonės atsakomybės egzistavimui, bet tokios atsakomybės apimčiai ir kartu sankcijos dydžiui (pagal analogiją žr. 2002 m. spalio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. / Komisija*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P ir C-254/99 P, Rink. p. I-8375, 508–510 punktus ir 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 145 punktą). Tariamasis antikonkurencinių susitarimų neįgyvendinimas, kaip antai minimas šio sprendimo 219 punkte, yra nereikšmingas.
- 221 Dėl tų pačių motyvų reikia atmesti ir ieškovės argumentą, kad ji neįgyvendino 1992 m. balandžio–gegužės mėn., 1993 m. balandžio 1 d., 1996 m. vasario 13 d., 1997 m. spalio 16 d. ir lapkričio 17 d. susitarimų ir kad nedalyvavimas šiuose susitarimuose buvo akivaizdus.
- 222 Bet kuriuo atveju, kaip savo procesiniuose dokumentuose nurodo Komisija, ir ieškovė to neneigia, dėl kartelio dalies, susijusios su bazinės kainos nustatymu, minėta institucija surinko rašytinius įrodymus, kurie patvirtina atitinkamų įmonių dalyvavimą 1996 m. vasario 13 d., 1997 m. spalio 16 d., 1998 m. birželio 9 d., 2000 m. sausio 11 d. ir 25 d., vasario 1 d. ir 9 d., kovo 10 d., gegužės 8 d., 16 d. ir 23 d., birželio 27 d. susitikimuose. Be to, ji nustatė, kad *Lucchini-SP* dalyvavo mažiausiai aštuoniuose iš šių susitikimų, įvykusių nuo 1996 m. iki 1998 m. ir 2000 m.
- 223 Remiantis nusistovėjusia teismų praktika, norint įrodyti atitinkamos įmonės dalyvavimą kartelyje, pakanka įrodyti, jog ši įmonė dalyvavo susitikimuose, kuriuose buvo sudaryti antikonkurencinio pobūdžio susitarimai, kuriems ji akivaizdžiai neprieštaravo. Kai dalyvavimas tokiuose susitikimuose yra nustatytas, ši įmonė turi pateikti įrodymų, patvirtinančių, kad ji tuose susitikimuose nesiekė jokio antikonkurencinio tikslo ir pareiškė savo konkurentams dalyvavusi dėl to, kad turėjo kitokių ketinimų nei jie (159 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Anic Partecipazioni* 96 punktas;

201 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija* 81 punktą ir 2009 m. kovo 19 d. Sprendimo *Archer Daniels Midland / Komisija*, C-510/06 P, Rink. p. I-1843, 119 punktą). Ieškovė šiuo klausimu nepateikia jokios įtikinamos informacijos.

- 224 Kalbant apie kitus *Federacciai* organizuotus susitikimus dėl kainų ir mokėjimo terminų, kurių dalyvių aiškiai nustatyti neleidžia turimi įrodymai, pažymėtina, kad visi Italijos gelžbetonio armatūros gamintojai į juos buvo pakviesti ir gaudavo jų protokolus iš *Federacciai*, kuri informuodavo apie šių susitikimų rezultatus.
- 225 Komisija taip pat pažymėjo, ir ieškovė to neginčijo, kad šie susitikimai buvo susiję tarpusavyje, nes nuolatinės rinkos priežiūros pagrindu vykdavo susitikimai, kuriuose buvo vertinamas poveikis to, kas buvo nuspręsta anksčiau, arba susitikimai, kuriuose nustatytomis priemonėmis buvo keičiama tai, kas buvo nuspręsta anksčiau.
- 226 Be to, kaip pirmojo sprendimo 469 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, paprasčiausias fizinis nedalyvavimas konkrečiame susitikime nebūtinai reiškia, kad tas, kuris nedalyvavo, nepritarė to susitikimo rezultatams. Yra atvejų, kai *Lucchini-SP* nedalyvavo susitikime dėl „akivaizdaus įtakos neturėjimo ar tam tikrų gamintojų nenoro dėti pastangų, kad būtų laikomasi ankstesniuose susitikimuose sutartų kainų“ (žr. pirmojo sprendimo 208, 215 ir 560 konstatuojamąsias dalis dėl 1997 m. lapkričio 17 d. susitikimo). Todėl ieškovė negali tvirtinti, kad jos dalyvavimas kartelyje nebuvo akivaizdus.
- 227 Taip pat reikia pažymėti, kad, kaip pirmojo sprendimo 419–433 ir 560–562 konstatuojamosiose dalyse nurodė Komisija, ir to konkrečiai ieškovė neginčijo, iš administracinės bylos matyti, jog *Lucchini-SP* laikėsi 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimo ir dalyvavo kartelyje dėl bazinių kainų nustatymo iki 2000 m. birželio mėn. 1993 m. sausio 25 d. *Federacciai* visiems Italijos gelžbetonio armatūros gamintojams pateikė pranešimą dėl tos pačios dienos susitikimo, kuriame nustatyta bazinė 280 ITL / kg kaina, ir ją pradėjo taikyti ieškovė. 1994 m. *Lucchini* pradėjo taikyti bazinę kainą, nustatytą per 1994 m. gruodžio 1 d. susitikimą. Ji vėliau gavo *Federacciai* ir *Leali* pranešimus dėl bazinės kainos nustatymo 1995 m., 1996 m., 1997 m. ir 1998 m. Kalbant apie 1999 m., matyti, kad *Lucchini-SP* prisijungimas prie šios kartelio dalies išplaukia iš šios bendrovės 1999 m. vasario, kovo, balandžio ir gegužės mėn. vidaus ataskaitų. Galiausiai dėl 2000 m. šio sprendimo 222 punkte buvo nurodyta, kad *Lucchini-SP* dalyvavo vasario 1 d., kovo 10 d., gegužės 16 d. ir 23 d. bei birželio 27 d. susitikimuose.
- 228 Visų trečia, dėl ieškovės argumento, kad aplinkybė, jog atitinkamų įmonių kainos nuolat skyrėsi, paneigia teoriją dėl šių įmonių veiksmų derinimo, pakanka priminti šio sprendimo 197 punkte pateiktus vertinimus.

– Dėl priedų už apimtį nustatymo

- 229 Visų pirma dėl priedų už apimtį nustatymo ieškovė tvirtina, kad Komisijos nustatytos minimalios kainos už priedus už apimtį ir orientacinės bei rekomenduojamos kainų, taikomų ir gelžbetonio armatūrai, skelbimas leido pašalinti arba sumažinti įmonių savarankiškumą priimant sprendimus dėl pardavimo kainos. Priedai už apimtį ir kiti priedai iš esmės buvo vienodi visoje Sąjungoje, siekiant palengvinti gamintojų ir pirkėjų derybas. Šiuo klausimu ieškovė 2001 m. gruodžio 10 d. nusiuntė Komisijai raštą, kurio ši institucija niekada nenagrinėjo, norėdama išsiaiškinti, ar galimas ieškovės kainų priderinimas prie konkurento paskelbtų kainų, netiesiogiai išplaukiantis iš AP 60 straipsnio, gali būti pagal AP 65 straipsnio 1 dalį draudžiamas kartelis. Galiausiai ieškovė priduria, jog tai, kad buvo tam tikras priedų vienodumas, yra „neišvengiama per ilgą laiką ir visur konsoliduotos rinkos realybė“.

- 230 Pirma, reikia priminti, kad pagal teismų praktiką AP 60 straipsnio 2 dalyje numatyto privalomo kainų skelbimo tikslas yra pirmiausia kuo labiau kliudyti draudžiamam elgesiui, taip pat leisti pirkėjams aiškiai žinoti kainas ir prisidėti prie diskriminacijos kontrolės, galiausiai – leisti įmonėms aiškiai žinoti savo konkurentų kainas, kad būtų galima prie jų prisiderinti (žr. 151 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija* 308 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 231 Taip pat iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad kainų sąrašą kiekviena įmonė turi nustatyti savarankiškai, be jokio, net numanomo, tarpusavio susitarimo. Konkrečiai kalbant, aplinkybė, kad AP 60 straipsnio nuostatos turi tendenciją riboti konkurenciją, nekliudo taikyti AP 65 straipsnio 1 dalyje numatyto katelių draudimo. Be to, AP 60 straipsnyje nenumatytas joks įmonių bendravimas (pasikeitimas informacija apie būsimas kainas) prieš paskelbiant kainų sąrašus. Kadangi toks bendravimas trukdo savarankiškai nustatyti minėtas kainas, jis gali iškreipti normalią konkurenciją, kaip tai suprantama pagal AP 65 straipsnio 1 dalį (žr. 151 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija* 312 ir 313 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką).
- 232 Atsižvelgdama į šią teismų praktiką Komisija pirmojo sprendimo 442 konstatuojamojoje dalyje teisingai nusprendė: kadangi reguliariai derindamos veiksmus konkuruojančios įmonės taip elgiasi ilgą laiką siekdamos tiek susitarimais, tiek suderintais veiksmais panaikinti netikrumą, susijusį konkrečiai su priedais už apimtį, kuriuos jos taikė rinkoje, toks elgesys yra kartelis, draudžiamas pagal AP 65 straipsnį. Toks elgesys buvo nustatytas pirmojo sprendimo 438–441 konstatuojamosiose dalyse.
- 233 Šiuo atžvilgiu ieškovė negali tvirtinti, kad toks vienodumas išplaukia iš rinkos ir gamybos specifikos, pasireiškiančios tuo, kad, pirma, konkurencija rinkoje grindžiama skirtingų įmonių bazinių kainų skirtumais, antra, mažesnės įmonės paprastai seka didesnių ir svarbesnių plieno pramonės įmonių savarankiškai priimtus sprendimus dėl priedų ir, trečia, visi ūkio subjektai sutaria dėl vienodų priedų poreikio, siekiant palengvinti derybas tarp gamintojų ir pirkėjų, koncentruojantis tik į konkrečios prekės bazinę kainą, kuri leidžia skirtingiems gamintojams iškart gauti atitinkamą naudą.
- 234 Iš tikrųjų reikia pažymėti, kad priedų už apimtį kainų derinimas jas didinant išplaukia iš bendro, kartais numanomo, o kartais tiesioginio susitarimo nekonkuruoti ir kad nuo 1989 m. gruodžio 6 d. iki 2000 m. mažiausiai 19 kartų buvo nuspręsta padidinti tuos priedus ir tai buvo įgyvendinta. Todėl tvirtinimas, kad buvo išmaniai derinamasi prie didelio gamintojo iniciatyvos, turi būti atmestas, nes Komisija pateikė veiksmų derinimo didinant kainos priedus įrodymų, taip pat buvo bendras įsitikinimas dėl sąlygos, kad gamintojų priedai visada turi būti vienodi. Be to, kaip teisingai pirmojo sprendimo 440 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, jei kainų priedų už apimtį vienodumas būtų normalios rinkos evoliucijos rezultatas, būtų sunku suprasti, kodėl kartelio šalys manė esant būtina reguliariai susitikti ir susitarti dėl šių padidinimų.
- 235 Antra, ieškovė negali tvirtinti, kad Komisija neatsakė į jos 2001 m. gruodžio 10 d. raštą, kuriame jos klausė, ar galimas ieškovės kainų priderinimas prie konkurento paskelbtų kainų yra pagal AP 65 straipsnį draudžiamas kartelis. Be to, kad šis kaltinimas nereikšmingas, dar reikia pažymėti, kad, kaip nurodė Komisija, į šį argumentą buvo atsakyta 2002 m. kovo 27 d. ieškovei skirtu pranešimo apie kaltinimus 280 punkte *in fine*.
- 236 Visų antra, ieškovė tvirtina, kad ji nebuvo nurodyta tarp įmonių, kurios įgyvendindamos pirminį kartelį taikė paralelines priedų už apimtį kainas. Išskyrus dažniausiai neformalius pranešimus, šiuo klausimu nepateikiama jokių įrodymų ar konkrečios informacijos, kad *Federacciai* jungė visas gelžbetonio armatūros įmones. Be to, kaip matyti iš pateiktų sąskaitų faktūrų, ieškovė paprastai savo kainas nustatydavo savarankiškai, o tai įrodo, kad ji aiškiai netaikė pateiktų nurodymų.
- 237 Vis dėlto šis argumentas turi būti atmestas, nes, kaip teisingai pažymėjo Komisija, ji pirmojo sprendimo 438–444 konstatuojamosiose dalyse konstatavo, kad ieškovė aktyviai dalyvavo įgyvendinant susitarimus ir derinant veiksmus, turint tikslą nustatyti priedų už apimtį kainą.

238 Šiuo klausimu iš bylos medžiagos matyti, kad *Lucchini-SP*: a) buvo skirtas 1989 m. gruodžio 6 d. *Federacciai* pranešimas, po kurio ji pakeitė savo kainas; b) buvo skirtas 1993 m. sausio 25 d. *Federacciai* pranešimas, po kurio ji pakeitė savo atitinkamas kainas; c) buvo skirtas 1994 m. vasario 7 d. *Federacciai* pranešimas ir ji atitinkamai padidino kainas nustatytą datą; ir d) buvo skirtas 1994 m. rugpjūčio 30 d. ir rugsėjo 13 d. bei 1995 m. vasario 22 d. *Federacciai* pranešimai. Be to, nuo 1997 m. sausio iki liepos mėn. ieškovė ir toliau gaudavo *Federacciai* pranešimus bei ėmėsi iniciatyvos, kad visi gamintojai didintų kainas. Ji taip pat dalyvavo susitikimuose, kuriuose buvo kalbama apie priedų už apimtį kainas.

239 Be to, Komisija konstatavo *Lucchini-SP* dalyvavimą derinant veiksmus dėl priedų už apimtį kainų 1990 m., 1991 m., 1992 m., 1995 m. liepos mėn., 1996 m. vasario ir spalio mėn. bei 1999 m. birželio ir liepos mėn.

– Dėl pardavimo sąlygų ir mokėjimo terminų

240 Ieškovė primena, kad pirmojo sprendimo 435 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse Komisija nusprendė, kad atitinkamos įmonės vėliausiai 1992 m. balandžio 15 d.–1995 m. rugsėjo 30 d. sudarė kartelį dėl mokėjimo sąlygų ir terminų. Tačiau *SP* niekada nesutarė su kitais gamintojais, o jos politika šiuo klausimu buvo visiškai nepriklausoma, ir tai matyti iš ieškovės pateiktų sąskaitų faktūrų. Be to, nurodyti mokėjimo terminai (nuo 60 iki 90 dienų) yra įprasti plieno pramonėje veikiantiems ūkio subjektams.

241 Reikia pažymėti, kad iš pirmojo sprendimo matyti, kad kartelis dėl mokėjimo terminų tęsėsi bent iki 1995 m. rugsėjo 30 d. Grįsdama šią išvadą Komisija pažymėjo, kad bendra 90 dienų mokėjimo atidėjimo taisyklė, kuriai buvo taikomos ribotos ir aiškiai nustatytos išimtys, buvo įtvirtinta 1992 m. balandžio mėn. susitarime dėl minimalių bazinių kainų nustatymo. Nauji sprendimai dėl mokėjimo terminų buvo priimti 1993 m., 1994 m. ir 1995 m.

242 Šiuo atžvilgiu ieškovė negali tvirtinti, kad niekada nesitarė su kitais gamintojais dėl mokėjimo terminų ir kad jos politika šiuo klausimu buvo visiškai nepriklausoma.

243 Pirma, kaip teisingai nurodo Komisija, iš bylos medžiagos matyti, kad *Lucchini-SP* prisijungė prie 1992 m. balandžio mėn. susitarimo, nustatančio mokėjimo terminą, be kita ko, 90 dienų nuo mėnesio, kurį buvo parduota, pabaigos.

244 Antra, net jei reikėtų pripažinti, kad ieškovė nedalyvavo 1993 m. sausio 25 d. susitikime, pažymėtina, kad *Federacciai* informavo visus gelžbetonio armatūros gamintojus, jog per minėtą susitikimą buvo nustatytas 60 dienų mokėjimo terminas nuo mėnesio, kurį buvo parduota, pabaigos, taikytinas nuo 1993 m. sausio 26 d.

245 Trečia, per 1994 m. gruodžio 1 d. susitikimą, kuris buvo surengtas po 1994 m. lapkričio 25 d. *Federacciai* faksimilinio pranešimo, buvo, be kita ko, priimti sprendimai dėl mokėjimo terminų ir nuolaidų. Iš bylos medžiagos taip pat matyti, kad šių sprendimų turinys buvo skirtas *Lucchini-SP*.

246 Ketvirta, 1995 m. liepos 21 d. faksimiliniu pranešimu *Federacciai* nusiuntė gelžbetonio armatūros gamintojams pasirašyti formą, kurioje išdėstytas išsipareigojimas nuo 1995 m. rugsėjo 1 d. tiekimų taikyti visiems klientams 60–90 dienų mokėjimo terminus, skaičiuojant nuo išsiuntimo dienos, o mokėjimo datas nustatyti 10, 20, 30 arba 31 kiekvieno mėnesio dieną, atsižvelgiant į realų išsiuntimą. Ši forma buvo pridėta prie *Federacciai* generalinio direktoriaus pareigas einančio asmens deklaracijos, patvirtinančios siekį sumažinti mokėjimo terminus ir taikyti naują šių terminų išdėstymą laiko atžvilgiu. 1995 m. liepos 27 d. *Lucchini-SP* aiškiai patvirtino taikanti naujus mokėjimo terminus.

- 247 Penkta, 1995 m. liepos 31 d. *Federacciai* parengė pranešimą gelžbetonio armatūros gamintojams, kuriame tvirtinama, kad yra visos sąlygos griežtai taikyti „60–90 dienų nuo mėnesio, kurį buvo parduota, pabaigos“ mokėjimo sąlygas. Per 1995 m. rugpjūčio 29 d. susitikimą vienbalsiai buvo nuspręsta užsakyti mokėjimą per „60–90 dienų“.
- 248 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, ieškovė negali tvirtinti, kad pati sprendė dėl savo komercinės politikos, kalbant apie pardavimo sąlygas ir mokėjimo terminus, palyginti su nurodytais mokėjimo terminais (nuo 60 iki 90 dienų), įprastais plieno pramonėje veikiantiems ūkio subjektams.
- 249 Todėl ieškovės kaltinimas turi būti atmestas.

– Dėl gamybos ar pardavimų ribojimo arba kontrolės

- 250 Ieškovė tvirtina, kad Komisija nepateikė jokių jos dalyvavimo kartelio dalyje, susijusioje su gamybos sustabdymu, įrodymų. Priešingai, Komisijai buvo pateiktos pirkimo sąskaitos faktūros, kurios įrodo įprastą metano naudojimą ieškovės gamyklose. Be to, žinoma, kad didžioji dalis mažų, vidutinių ir didelių gamyklų visiškai užsidaro keturias rugpjūčio savaites. Šiuo klausimu pažymėtina, kad duomenys *Federacciai* (ne gelžbetonio armatūros gamintojams) buvo pateikti, kaip įprasta, statistikos tikslais.
- 251 Ieškovės argumentams negalima pritarti.
- 252 Kaip pirmojo sprendimo 458 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, kartelio dalis, susijusi su gamybos ar pardavimų ribojimu arba kontrole, veikė mažiausiai nuo 1995 m. birželio 13 d. iki 2000 m. gegužės 23 d.
- 253 Dėl ieškovės dalyvavimo šioje kartelio dalyje, pirma, reikia pažymėti, kad iš bylos medžiagos matyti, jog ji dalyvavo 1995 m. birželio 13 d. susitikime, kurio dalyviai vienbalsiai nusprendė stabdyti gamybą keturioms savaitėms iki 1995 m. rugpjūčio mėn. pabaigos. Ieškovės prisijungimas prie šio sprendimo matyti iš 1995 m. birželio 26 d. *Lucchini Siderurgica* faksimilinio pranešimo *Federacciai*, kuriuo buvo atsakyta į 1995 m. birželio 21 d. *Federacciai* generalinio direktoriaus pareigas einančio asmens faksimilinį pranešimą *Leali*; šio turinį pastaroji bendrovė 1995 m. birželio 22 d. atskleidė kitiems gelžbetonio armatūros gamintojams.
- 254 Antra, 1996 m. sausio mėnesio ataskaitoje („Area 80 Informa – Report mensile – Mese: Gennaio 1996“) *Lucchini* nurodė aplinkybę, kad „gamintojų sprendimas sustabdyti įrenginius dviem savaitėms vasario mėn. turėtų leisti sumažinti atsargų lygį gamintojų sandėliuose ir kartu nežymiai pakelti pardavimo kainą“. Be to, *Lucchini-SP* dalyvavo 1996 m. vasario 13 d. susitikime, per kurį buvo patvirtinta valcavimo mašinų sustabdymo programa, o *Lucchini-SP* prisijungimą prie šios programos patvirtina buvusių *Acciaierie e Ferriere Leali Luigi* deleguoto valdybos nario 1996 m. vasario 20 d. pranešimas.
- 255 Trečia, pirmojo sprendimo 205, 206 ir 451 konstatuojamosiose dalyse Komisija nurodė, ir ieškovė to neginčijo, kad, kalbant apie 1997 m., kartelio dalies, susijusios su gamybos ar pardavimų kontrole arba ribojimu, įgyvendinimas buvo skirtas išlaikyti ir išsaugoti didesnes kainas, kurios buvo pasiektos dėl kartelio, šiame etape pasireiškusio aštuonių įmonių susitarimu, įskaitant *Lucchini*, eksportuoti kvotas viršijančią produkciją arba stabdyti gamybą savaitei nuo rugsėjo 1 d. iki lapkričio 30 d. Be to, 1997 m. spalio mėn. *Lucchini* vidaus dokumente nurodyta, kad „tam tikrų gamintojų (*Feralpi*, *IRO*, *Valsabbia*, *Riva*) eksportas ir tam tikrų gamintojų (*Leali*, *Lucchini*, *Alfa Acciao*, *Darfo*) gamybos sustabdymas lapkričio mėn. [turėjo] stabilizuoti rinką kitais mėnesiais ir bent jau neleisti galimo kainų kritimo“ (taip pat žr. pirmojo sprendimo 207 konstatuojamąją dalį).

- 256 Ketvirta, pagal kitą 1998 m. balandžio mėn. *Lucchini* vidaus dokumentą „gamintojų susitarimas [turėjo] užtikrinti kainos kilimą gegužės mėn. maždaug 15–20 ITL“. Pagal tą patį dokumentą: „kadangi prašymas nesulaukė didelio palaikymo, šis mėginimas [turėjo] būti grindžiamas visų gamintojų gamybos apimtys sumažinimu“. Be to, iš pirmojo sprendimo 454 konstatuojamosios dalies matyti, kad 1998 m. rugsėjo–lapkričio mėn. susitarime, kurio šalis buvo *Lucchini-SP*, taip pat numatyta Italijos rinkai skirtos gamybos kontrolė arba ribojimas.
- 257 Penkta, dėl 1999 m. gamybos ar pardavimų ribojimas arba kontrolė išplaukia, be kita ko, iš *Alfa*, *Valsabbia*, *Ferriere Nord* ir *Lucchini-SP* pranešimų dėl sprendimo sustabdyti gelžbetonio armatūros gamybą visą trečiąją lapkričio mėn. savaitę arba „nuo lapkričio 22 d. iki 26 d. ir nuo gruodžio 1 d. iki 3 d.“.
- 258 Šešta, Komisija konstatavo, kad gamybos ribojimas arba kontrolė ir 2000 m. buvo kartelio dalykas, ir tai aiškiai matyti iš 2000 m. gegužės 23 d. *Lucchini-SP*, *Alfa*, *Valsabbia* ir *Feralpi* susitikimo, kuriame buvo aptariamas „klausimas, kas [viršijo] kvotas ir kas jų [nepasiekė], taip pat, kas [nesilaikė] kainos, o kas, priešingai, ją [išsaugojo]“.
- 259 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ieškovė negali tvirtinti, kad metano sunaudojimas jos gamyklose buvo įprastas ir kad duomenys apie gamybos sustabdymą *Federacciai* buvo teikiami tik statistikos tikslais. Šiuo klausimu, kaip pirmojo sprendimo 445 konstatuojamojoje dalyje pažymėjo ir Komisija, dėl 1995 m. birželio 13 d. susirinkimo *Federacciai* nurodė, kad norint palaikyti per šį susitikimą sutartą naują didesnę bazinę kainą buvo svarbu „visiems kartu vasarą užsidaryti keturioms savaitėms“. Be to, 1995 m. birželio 22 d. *Leali* faksimiliniame pranešime, skirtame visiems gelžbetonio armatūros gamintojams ir atsakančiame į 1995 m. birželio 21 d. *Federacciai* faksimilinį pranešimą, aiškiai nurodytas „poreikis pergrupuoti <...> sustabdymą, kad būtų subalansuota liepos ir rugpjūčio mėn. gamyba ir pasiūla“.
- 260 Atsižvelgiant į visus pateiktus vertinimus, ieškovės kaltinimas turi būti atmestas.
- Dėl 1996 m. rugsėjo 27 d. projekto, 1997 m. spalio 16 d. ir lapkričio 17 d. susitikimų ir 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimo
- 261 Ieškovė tvirtina nedalyvavusi 1996 m. rugsėjo 27 d. susitarimo projekte ir nežinanti, kaip *Leali* galėjo sužinoti duomenis apie jos gamybą, nes pati šių duomenų jai niekada nepateikė. Ji taip pat nežinojusi apie susitarimą, kuris buvo sudarytas per 1997 m. spalio 16 d. susitikimą, o duomenis apie savo tiekimą ir gamybą pateikusi tik *Federacciai*. Be to, ji nedalyvavo 1997 m. lapkričio 17 d. susitikime ir nesustabdė gamybos 1997 m. lapkričio mėn. Be to, ieškovė nežinojo, kurios bendrovės konkurentės turėjo duomenų apie jos pardavimus, eksportą ir gamybą. Galiausiai ieškovė nurodo nesudariusi 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimo ir neatsimenanti jį mačiusi anksčiau.
- 262 Pirma, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 173 punkte, iš 1996 m. rugsėjo mėn. susitarimo teksto, rasto *Leali* patalpose, matyti, kad *Lucchini* iš tikrųjų savo prisijungimą prie minėto susitarimo pažymėjo rugsėjo 30 d. faksimiliniu pranešimu ir dviem lentelėmis, taip pat rastomis *Leali* patalpose; lentelėse nurodyti visų atitinkamų įmonių, įskaitant *Lucchini-SP*, duomenys apie rinkos dalis 1996 m. spalio ir lapkričio mėn., visiškai atitinkančias toms, kurios buvo nustatytos susitarimu, duomenys apie turimus užsakymus, atsargas ir gautus užsakymus. Todėl ieškovė negali tvirtinti, kad nedalyvavo 1996 m. rugsėjo mėn. susitarimo projekte.
- 263 Antra, iš bylos medžiagos matyti, kad *Lucchini Siderurgica* iš tikrųjų dalyvavo 1997 m. spalio 16 d. susitikime, per kurį sudarytas savanoriško produkcijos ribojimo susitarimas 1997 m. lapkričio mėn. Tą pačią dieną *Leali* faksu gavo individualius kiekvienos įmonės 1996 m. (nuo sausio mėn. iki

rugsėjo mėn.) ir 1997 m. mėnesių duomenis apie gamybą, tiekiamą Italijoje ir eksportą. Todėl ieškovės argumentas, kad nežinojo apie susitarimą, sudarytą per 1997 m. spalio 16 d. susitikimą, turi būti atmestas.

- 264 Trečia, dėl 1997 m. lapkričio 17 d. susitikimo reikia konstatuoti, kad *Lucchini-SP* pranešė, jog jos atstovas negali dalyvauti. Šiuo klausimu taip pat reikia pažymėti, kad 1997 m. lapkričio 7 d. faksimiliniu pranešimu, skirtu *Leali*, *Lucchini-SP* patvirtino savo ketinimą nedalyvauti kitame už prekybą atsakingų asmenų susitikime dėl „akivaizdaus įtakos neturėjimo ar tam tikrų gamintojų nenoro dėti pastangas, kad būtų laikomasi ankstesniuose susitikimuose sutartų kainų“. Todėl pirmojo sprendimo 560 konstatuojamojoje dalyje Komisija teisingai nusprendė, kad *Lucchini-SP* nedalyvavimas už įmonių prekybą atsakingų asmenų susitikime lapkričio viduryje neturėtų būti laikomas jos atsiribojimu nuo kartelio dėl bazinių kainų nustatymo, nes tai buvo protesto forma siekiant didesnio kartelio veiksmingumo darant įtaką kainoms. Be to, taip pat reikia pažymėti, kad ieškovė buvo viena iš 1997 m. lapkričio 24 d. *Leali* pranešimo, informuojančio atitinkamas įmones apie susitarimus, sudarytus per 1997 m. lapkričio 17 d. susitikimą, adresaciu.
- 265 Ketvirta, ieškovės argumentai dėl 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimo turi būti atmesti dėl šio sprendimo 171 ir 243 punktuose nurodytų priežasčių.
- 266 Todėl ieškovės kaltinimai dėl 1996 m. rugsėjo 2 d. susitarimo projekto, 1997 m. spalio 16 d. ir lapkričio 17 d. susitikimų bei 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimo turi būti atmesti.

– Dėl SP nedalyvavimo konsultacijų bendrovės K. studijoje

- 267 Ieškovė tvirtina, kad, priešingai, nei nurodo Komisija, SP nedalyvavo konsultacijų bendrovės K. atliktoje studijoje, ir tai, beje, pripažino pati Komisija. Ši institucija negali tvirtinti, kad nors 1998 m. ieškovė nedalyvavo konsultacijų bendrovės K. kontrolės operacijose, ji apie jas žinojo ir elgėsi taip, lyg priklausytų įmonių grupei, tiesiogiai dalyvaujančiai sistemoje. Be to, priešingai, nei pirmojo sprendimo 257 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, ieškovė niekada nesirėmė susitarimu dėl „Darfo kvotos“, o Komisijos šiuo atžvilgiu nurodyti dokumentai to nepatvirtina.
- 268 Visų pirma, nors Komisija pripažino, kad ieškovė tiesiogiai nedalyvavo 1998 m. konsultacijų bendrovės K. studijoje, ji tokioje studijoje tiesiogiai dalyvavo 1997 m. Iš bylos medžiagos matyti, kad 1997 m. gruodžio 10 d. konsultacijų bendrovė K. pateikė sąskaitą išankstiniam apmokėjimui už 1997 m. gruodžio mėn. atliksimą studiją, o sąskaitoje nurodyta suma buvo pasidalyta septynių įmonių, tarp kurių buvo *Lucchini-SP*.
- 269 Be to, Komisija, remdamasi dokumentu, kurio įrodomosios galios ieškovė neginčija, nustatė, kad net jei 1998 m. ieškovė tiesiogiai nedalyvavo konsultacijų bendrovės K. studijoje, ji apie ją žinojo ir bent iki 1998 m. birželio mėn. pradžios elgėsi „taip, lyg priklausytų įmonių grupei, tiesiogiai dalyvaujančiai [konsultacijų bendrovės K.] tarpininkavimo kontrolės sistemoje“, taip pritardama kartelio dalies, susijusios su gamybos ar pardavimų ribojimu arba kontrole, kurios dalis buvo konsultacijų bendrovės K. studija, tikslui. Ieškovė negali ginčyti šio aiškinimo tvirtindama, kad savo iniciatyva taikėsi prie naujos padėties rinkoje. Šio sprendimo 166 punkte buvo nurodyta, kad jei neįrodyta priešingai (o tai turi padaryti suinteresuotieji ūkio subjektai), daroma prielaida, kad rinkoje tebeveikiančios įmonės, nustatydamos savo elgesį ir derindamos veiksmus, atsižvelgia į informaciją, kuria keičiasi su konkurentais. Ypač tai taikytina tuo atveju, kai įmonės reguliariai ilgą laiką derina savo veiksmus (159 punkte minėto Sprendimo *Komisija / Anic Partecipazioni* 121 punktas).
- 270 Visų antra, dėl tvirtinimo, kad ieškovė niekada neatsižvelgė į „Darfo kvotą“, reikia priminti, kad, kaip matyti iš pirmojo sprendimo 256 konstatuojamosios dalies, *Acciaieria di Darfo* Italijos pramonės ministerijai pateikė prašymą suteikti subsidijas jos pačios gelžbetonio armatūros gamyklai nugriauti. Pagal minėtą konstatuojamąją dalį buvusios *Acciaierie e Ferriere Leali Luigi*, (buvusi) *Ferriera*

Valsabbia, IRO, *Alfa* ir *Feralpi* susitarė su *Acciaieria di Darfo*, kad už pastarosios įsipareigojimą nutraukti veiklą plieno pramonėje jai bus mokama kompensacija už kiekvieną nuo 1999 m. sausio 1 d. iki 2001 m. sausio 31 d. visų jų parduotą ir pristatytą gelžbetonio armatūros kilogramą.

271 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, jog tai, kad *Lucchini-SP* laikėsi susitarimo dėl „Darfo kvotos“, įrodo *Ferriere Nord* prezidento rankraštis, kuriame nurodyta: „*Riva*, *Lucchini* ir aš, taip pat kiti, esame įsipareigoję laikytis susitarimo“.

272 Taigi ieškovės prieštaravimams negalima pritarti.

273 Tai reiškia, kad visas septintasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl ieškinio aštuntojo pagrindo, susijusio su ieškovės teisės į gynybą pažeidimu

– Dėl pirmos dalies, susijusios su nepranešimu apie naujus kaltinimus

274 Ieškovė tvirtina, kad, panaikinus 2002 m. sprendimą, prieš priimant pirmąjį sprendimą nebuvo pateiktas pranešimas apie papildomus kaltinimus; 2008 m. birželio 30 d. buvo atsiųstas tik paprastas raštas. Todėl pirmasis sprendimas yra neteisėtas, nes buvo priimtas po procedūros, per kurią atitinkamos įmonės neturėjo galimybės tinkamai pasinaudoti teise į gynybą.

275 Reikia priminti, kad iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, jog teisės į gynybą užtikrinimas per visą procedūrą, galinčią pasibaigti sankcijų, konkrečiai – vienkartinių arba periodinių baudų, skyrimu, yra vienas iš pagrindinių Sąjungos teisės principų, kurio turi būti laikomasi net per administracinę procedūrą. Šiuo atžvilgiu pranešimas apie kaltinimus yra procesinė garantija taikant pagrindinį Sąjungos teisės principą, kuris įpareigoja per bet kokią procedūrą užtikrinti teisę į gynybą. Pagal šį principą, be kita ko, reikalaujama, kad įmonei, kuriai Komisija ketina skirti sankciją už konkurencijos taisyklių pažeidimą, adresuotame pranešime apie kaltinimus būtų nurodyti visi duomenys, kuriais remdamasi ji kaltina įmonę, kaip antai faktinės aplinkybės, kuriomis kaltinama, jų kvalifikavimas ir įrodymai, kuriais remiasi Komisija, kad ši įmonė turėtų galimybę pateikti savo argumentus per jos atžvilgiu pradėtą administracinę procedūrą (šiuo klausimu žr. 2009 m. rugsėjo 3 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Papierfabrik August Koehler ir kt. / Komisija*, C-322/07 P, C-327/07 P ir C-338/07 P, Rink. p. I-7191, 34–36 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką ir *Prym ir Prym Consumer / Komisija*, C-534/07 P, Rink. p. I-7415, 26–28 punktus).

276 Teisės į gynybą užtikrinimas reikalauja, kad atitinkamai įmonei per administracinę procedūrą būtų suteikta galimybė veiksmingai pareikšti savo nuomonę dėl nurodytų faktų ir aplinkybių tikrumo ir reikšmingumo, taip pat dėl dokumentų, kuriais Komisija grindžia teiginį, kad buvo padarytas pažeidimas (žr. 201 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija* 66 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

277 Be to reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką panaikinus Sąjungos teisės aktą nebūtinai panaikinami ir jo parengiamieji teisės aktai, nes procedūra, kuri taikoma keičiant panaikintą teisės aktą, iš esmės gali būti tęsiama tiksliai nuo to momento, kuriuo padarytas pažeidimas (1998 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija / Komisija*, C-415/96, Rink. p. I-6993, 31 ir 32 punktai ir 220 punkte minėto Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. / Komisija* 73 punktas; 2010 m. birželio 25 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Imperial Chemical Industries / Komisija*, T-66/01, Rink. p. II-2631, 125 punktas).

278 Be to, pagal teismų praktiką, kai panaikinus sprendimą konkurencijos teisės srityje Komisija nusprendžia ištaisyti tai, dėl ko jis buvo neteisėtas, ir priimti kitą identišką, bet jau teisėtą sprendimą, šis sprendimas turi būti susijęs su tais pačiais kaltinimais, dėl kurių įmonės jau pateikė savo vertinimus (220 punkte minėto Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. / Komisija* 98 punktas).

- 279 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad tuo metu, kai buvo panaikintas 2002 m. sprendimas, Komisijos parengiamieji aktai leido atlikti išsamią atitinkamų įmonių elgesio analizę AP 65 straipsnio 1 dalies atžvilgiu. Be to, ieškovė, nurodydama šį ieškinio pagrindą, netvirtina, kad Komisijos kaltinimų turinys pirmajame sprendime pasikeitė, palyginti su kaltinimų turiniu pranešime apie kaltinimus ir pranešime apie papildomus kaltinimus.
- 280 Kadangi, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 22 punkte, 2002 m. sprendimas buvo panaikintas todėl, kad 2002 m. liepos 23 d. baigė galioti AP 65 straipsnio 4 ir 5 dalys ir Komisija nebegalėjo grįsti savo kompetencijos minėtomis nuostatomis, kurios nebegaliojo, kai buvo priimtas minėtas sprendimas, kad konstatuotų AP 65 straipsnio 1 dalies pažeidimą ir skirtų baudas jį padariusioms įmonėms, 22 punkte minėto Sprendimo *SP ir kt. / Komisija* vykdymas įpareigojo Komisiją tęsti procedūrą tiksliai nuo to momento, kuris lėmė jo neteisėtumą, t. y. nuo 2002 m. sprendimo priėmimo. Todėl Komisija neturėjo pareigos pateikti ieškovei naujo pranešimo apie kaltinimus.
- 281 Taigi aštuntojo pagrindo pirma dalis turi būti atmesta.
- Dėl antros dalies, susijusios su dokumentų dėl *Ferriere Nord* bendradarbiavimo nepateikimu
- 282 Nurodydama šio ieškinio pagrindo antrą dalį ieškovė tvirtina, kad buvo pažeista jos teisė į gynybą, nes Komisija nesuteikė galimybės susipažinti su dokumentais, kuriuos jai bendradarbiaudama pagal 1996 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo pateikė *Ferriere Nord*.
- 283 Pagal pirmojo sprendimo 636 konstatuojamąją dalį „*Ferriere Nord* pateikė Komisijai naudingos informacijos, kuri šiai leido geriau suprasti kartelio veikimą“. Pirmojo sprendimo 637 konstatuojamojoje dalyje Komisija pridūrė, kad „*Ferriere Nord* [buvo] vienintelė įmonė, pateikusi <...> informacijos, kuri jai [leido] geriau suprasti kartelio veikimą“. Pirmojo sprendimo 685 išnašoje Komisija pažymėjo, kad „*Ferriere Nord* [pateikė] paaiškinimų dėl jos buveinėje rastų dokumentų“ ir kad savo valia pateikė pirmojo sprendimo 251 konstatuojamojoje dalyje nurodytą lentelę, papildydama ją įmonių pavadinimais, kurie Komisijos turimame dokumente buvo užkoduoti. Kaip nurodo Komisija, *Ferriere Nord* bendradarbiavimas jai leido nustatyti ryšį su pirmojo sprendimo 247 konstatuojamojoje dalyje nurodytu dokumentu „Darbo prielaida“ ir patvirtinti, kad kodas ir skaitymo raktas buvo identiški. Ji taip pat pažymėjo, kad dviejų įmonių prašymų padidinti jų kvotas (1998 m. pabaigos susitarimo dalykas) patenkinimas iš dalies leido įrodyti, kad darbo prielaida neliko tokia, kokia buvo ir kad 1998 m. rugsėjo–lapkričio mėn. susitarimas buvo vykdomas.
- 284 Ieškovė nurodo, kad *Ferriere Nord* bendradarbiavo su Komisijos tarnybomis 2001 m. vasario 14 d. ir liepos 13 d. pateikdama raštus, o 2001 m. liepos 30 d. – klaidų ištaisymą, kurie leido Komisijai geriau suprasti kartelio veikimą. Todėl *Ferriere Nord* baudos dydis buvo sumažintas 20 %. Vis dėlto Komisija kitoms kartelyje dalyvavusioms įmonėms iki pranešimo apie kaltinimus nepranešė *Ferriere Nord* bendradarbiavimą laikanti naudinga norint geriau suprasti kartelio veikimą ir neleido minėtoms įmonėms susipažinti su šiais raštais iki pirmojo sprendimo priėmimo, taip pažeisdama jų teisę į gynybą. Ieškovė tvirtina, kad dėl to, jog *Ferriere Nord* pripažino tik po 1997 m. susiklosčiusias faktines aplinkybes, kyla klausimas, kaip Komisija galėjo neatšaukti kaltinimų dėl laikotarpio iki 1997 m., jei nevyko esminis bendradarbiavimas, kad būtų galima suprasti kartelio veikimą. *Ferriere Nord* nurodė gamintojų susitarimą dėl minimalių kainų ir gamybos sumažinimo, kurio šalis buvo ir ieškovė ir kuris nebebuvo nurodytas pirmajame sprendime (2002 m. sprendimo 98 konstatuojamoji dalis *in fine*). Todėl ieškovė Bendrojo Teismo prašo pagal Procedūros reglamento 64 ir 65 straipsnius įpareigoti Komisiją pateikti minėtus raštus ir apklausti *Ferriere Nord* atstovą pagal įstatymą, ar ieškovė buvo tarp įmonių, kurios susitarė dėl minimalių kainų ir gamybos ribojimo.
- 285 Reikia priminti, kad, pirma, būtent pranešimas apie kaltinimus ir, antra, galimybė susipažinti su bylos medžiaga leidžia įmonėms, dėl kurių pradėtas tyrimas, susipažinti su Komisijos turimais įrodymais, o teisei į gynybą suteikia visišką veiksmingumą (220 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo

Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. / Komisija 315 ir 316 punktai; 201 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija* 66 ir 67 punktai ir 2007 m. gegužės 10 d. Sprendimo *SGL Carbon / Komisija*, C-328/05 P, Rink. p. I-3921, 55 punktas).

- 286 Iš teisės į gynybą užtikrinimo principo kylanti teisė susipažinti su bylos dokumentais reiškia, kad Komisija turi sudaryti suinteresuotajai įmonei galimybę išnagrinėti visus tyrimo byloje esančius dokumentus, kurie gali būti svarbūs jos gynybai. Šie dokumentai apima ir kaltinimus patvirtinančius, ir juos paneigiančius įrodymus, išskyrus kitų įmonių verslo paslaptis, Komisijos vidaus dokumentus ir kitą konfidencialią informaciją (201 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija* 68 punktas).
- 287 Paprastu kaltinimus pagrindžiančio dokumento nepateikimu teisė į gynybą pažeidžiama, tik jeigu atitinkama įmonė įrodo, kad, pirma, Komisija šiuo dokumentu grindė kaltinimą dėl pažeidimo buvimo ir, antra, šis kaltinimas galėjo būti įrodytas tik darant nuorodą į minėtą dokumentą. Jei yra kitų dokumentinių įrodymų, apie kuriuos atitinkamos įmonės žinojo per administracinę procedūrą ir kurie konkrečiai patvirtina Komisijos išvadas, nepateikto apkaltinamojo dokumento pripažinimas neleistinu įrodymu nepaneigia ginčijamame sprendime pateiktų kaltinimų pagrįstumo. Todėl nagrinėjama įmonė turi įrodyti, kad Komisijos sprendime nustatytas rezultatas būtų buvęs kitoks, jei dokumentas, kuris jai nebuvo pateiktas ir kuriuo rėmėsi Komisija, kai šios įmonės atžvilgiu konstatavo pažeidimą, nebūtų laikomas kaltinimus pagrindžiančiu įrodymu (201 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija* 71–73 punktai).
- 288 Tačiau kiek tai susiję su kaltę paneigiančio dokumento neperdavimu, atitinkama įmonė turi tik įrodyti, kad jo neatskleidimas galėjo turėti įtakos procedūros eigai ir Komisijos sprendimo turiniui šios įmonės nenaudai. Įmonei pakanka įrodyti, kad būtų galėjusi panaudoti tokį kaltinimus paneigiantį dokumentą gynybai taip, kad jeigu būtų galėjusi juo remtis per administracinę procedūrą, būtų nurodžiusi aplinkybes, kurios nesutampa su Komisijos tuo etapu padarytomis išvadomis, todėl bent jau dėl elgesio, kuriuo ji kaltinama, trukmės ir sunkumo būtų galėjusi padaryti kokią nors įtaką Komisijos sprendime pateiktiems vertinimams ir galiausiai baudos dydžiui (201 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija* 74 ir 75 punktai).
- 289 Pirmiausia reikia pažymėti, kad pranešimo apie kaltinimus 52 punkte Komisija aiškiai nurodė dokumentus, kuriuos jai pateikė *Ferriere Nord*, ir atitinkamus jos bylos puslapių numerius.
- 290 Visų pirma reikia atmesti ieškovės argumentą, kad Komisija kitoms kartelyje dalyvavusioms įmonėms iki pranešimo apie kaltinimus nenurodė *Ferriere Nord* bendradarbiavimą laikanti naudingą. Iš tikrųjų iš 1996 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo E punkto 2 dalies matyti, kad tokį naudingumą Komisija vertina tik priimdama sprendimą.
- 291 Visų antra, ieškovė negali tvirtinti, kad neleidusi susipažinti su šio sprendimo 284 punkte nurodytais raštais Komisija pažeidė jos teisę į gynybą. Iš tikrųjų ieškovės argumentas, kad Komisija negalėjo nepanaikinti kaltinimų dėl laikotarpio iki 1997 m., nes nevyko esminis bendradarbiavimas, kad būtų galima suprasti kartelio veikimą, turi būti atmestas, nes, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 283 punkte, *Ferriere Nord* bendradarbiavimas tik leido Komisijai nustatyti ryšį su dokumentu „Darbo prielaida“, nurodytu pirmojo sprendimo 247 konstatuojamojoje dalyje ir susijusiu su 1998 m. rugsėjo–lapkričio mėn. susitarimu. Be to, konkrečiai iš pirmojo sprendimo 419–459 konstatuojamosiose dalyse pateiktos informacijos matyti, kad įrodinėdama pažeidimą iki 1997 m. Komisija rėmėsi ne tik *Ferriere Nord* prašymu dėl bendradarbiavimo.
- 292 Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad 2001 m. vasario 14 d. raštu *Ferriere Nord* pateikė Komisijai informacijos ir dokumentus, susijusius su 2000 m. spalio mėn. patikrinimo protokolu, taip pat per šį patikrinimą paimtos lentelės papildytą kopiją, kurioje buvo nurodyti atitinkamų įmonių pavadinimai, užkoduoti Komisijos turimame dokumente. Šis dokumentas pridėtas prie Komisijos bylos medžiagos ir su juo buvo galima susipažinti.

- 293 Dėl 2001 m. liepos 13 d. rašto reikia pažymėti, kad tai yra konfidencialus dokumentas, kuriuo *Ferriere Nord* oficialiai paprašė jai taikyti 1996 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo. Apie šį raštą (ir jo 2001 m. liepos 30 d. klaidų ištaisymą) ieškovė žinojo, nes jis minimas pranešimo apie kaltinimus 52 punkte, o minėto rašto ir 2001 m. liepos 30 d. klaidų ištaisymo turinys buvo trumpai aprašytas prie bylos medžiagos pridėtame dokumente, su kuriuo taip pat buvo galima susipažinti.
- 294 Klausinėjama šia tema per posėdį ieškovė, be kita ko, Bendrajam Teismui patvirtino, kad per administracinę procedūrą ji neprašė leisti susipažinti su dokumentais, kuriuos *Ferriere Nord* Komisijai pateikė bendradarbiaudama pagal 1996 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo ir kurie buvo tyrimo medžiagoje; taip pat ji patvirtino neprieštaravusi dėl Komisijos nurodyto 2001 m. liepos 13 d. rašto ir jo klaidų ištaisymo konfidencialumo. Todėl jos kaltinimas turi būti atmestas.
- 295 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, nereikia įpareigoti pateikti minėtų raštų nei apklausti *Ferriere Nord* atstovo pagal įstatymą remiantis Procedūros reglamento 64 ir 65 straipsniais, kaip to prašo ieškovė (šiuo klausimu žr. 2007 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Sniace / Komisija*, C-260/05 P, Rink. p. I-10005, 77–79 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką).
- 296 Trečia, ieškovės tvirtinimas darant nuorodą į pirmąjį ieškinio pagrindą, kad lentelių, kurios turėjo būti pridėtos prie pirmojo sprendimo, nebuvimas taip pat yra teisės į gynybą pažeidimas, taip pat turi būti atmestas remiantis šio sprendimo 65 punkte nurodyta teismų praktika.
- 297 Atsižvelgiant į visus pateiktus vertinimus, reikia atmesti šią ieškinio pagrindo dalį ir visą aštuntąjį pagrindą, taigi atmesti ir reikalavimą pripažinti visą pirmąjį sprendimą niekiniu arba jį panaikinti.

Dėl reikalavimų panaikinti pirmąjį sprendimą, kiek jis susijęs su bauda

- 298 Ieškovė tvirtina, kad pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį neleidžiama bausti įmonės, kuri neturi apyvartos, kaip yra jos atveju, nes ji likviduojama ir metus prieš priimant pirmąjį sprendimą neturėjo jokios apyvartos ir nevykdė jokios veiklos. Taip pat „stebina“ tai, jog likviduojamai ir jokios veiklos nevykdančiai įmonei buvo padidinta bauda siekiant atgrasyti. Komisija visiškai nemotyavo minėtoje nuostatoje įtvirtintos pareigos nesilaikymo, o pirmojo sprendimo 632 konstatuojamojoje dalyje tik nurodė bendrą bendrovių, sudarančių vieną įmonę, apyvartą ir taip dirbtinai apėjo Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje įtvirtintą draudimą taikyti solidariąją atsakomybę. Nors ieškovė galėjo anksčiau priklausyti grupei *Lucchini*, ji jai nebeprisiklauso nuo 2005 m., o grupė *Lucchini* priklauso grupei *Severstal*. Be to, yra precedentų, kai Komisija nusprendė, jog tinkamiau būtų nebausti likviduojamos įmonės.
- 299 Visų pirma, atsižvelgiant į nusistovėjusią šio sprendimo 78 punkte nurodytą teismų praktiką, reikia išnagrinėti ieškovės kaltinimą dėl pareigos motyvuoti nesilaikymo.
- 300 Pirmojo sprendimo 632 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad „konkrečiai kalbant apie likviduojamą SP ir likviduojamas *Acciaierie e Ferriere Leali*, reikia pažymėti, jog tai, kad viena iš jų [tuo metu nevykdė] veiklos, o kita [buvo] likviduojama, jai [nekliudė] <...> skirti joms baudas, nes jos [buvo] solidariai atsakingos kartu su atitinkamai *Lucchini* ir *Leali*“. Komisija šiuo klausimu priminė: „kadangi šios bendrovės sudaro vieną ir tą pačią įmonę, kaip tai suprantama pagal teismų praktiką, apskaičiuojant Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje nustatytą ribą reikėjo atsižvelgti į bendrą visų šią vieną įmonę sudarančių bendrovių apyvartą“.
- 301 Pirmojo sprendimo 538–544 konstatuojamosiose dalyse Komisija taip pat nurodė priežastis, dėl kurių pažeidimo laikotarpiu ieškovė priklausė tai pačiai įmonei kaip ir *Lucchini*. Šiuo klausimu ji, be kita ko, rėmėsi, pirma, aplinkybe, kad per visą pažeidimo laikotarpį tiek *Lucchini*, tiek antrosios *Siderpotenza* (dabar – SP) akcinis kapitalas buvo kontroliuojamas *Lucchini* šeimos, antra, asmenų, užėmusių

esminius postus *Lucchini*, ryšių sutapimu pirmojoje *Siderpotenza* ir antrojoje *Siderpotenza*, trečia, 1998 m. įgaliojimo sutartimi tarp *Lucchini* ir antrosios *Siderpotenza* ir, ketvirta, įvairiais šių bendrovių vidaus dokumentais, parengtais pažeidimo laikotarpiu.

- 302 Dėl *Lucchini* akcininkų pasikeitimo pasibaigus pažeidimo laikotarpiui pirmojo sprendimo 95 konstatuojamojoje dalyje Komisija pirmiausia nurodė, kad „2005 m. balandžio 20 d. [*Lucchini*] kontrolę [įgijo] grupė *Severstal*“ ir kad „2007 m. gegužės 23 d. grupė *Severstal* valdė 79,82 % *Lucchini SpA* akcijų, o *Lucchini* šeimai priklausė 20,18 %“. Antra, pirmojo sprendimo 540 konstatuojamosios dalies 586 išnašoje ji pažymėjo, jog „tai, kad 2005 m. balandžio mėn. grupė *Severstal* tapo didžiausia *Lucchini SpA* akcininke, nekeičia išvados, kad [*Lucchini SpA* ir SP sudarė vieną įmonę], nes *Lucchini SpA* priimant šį sprendimą vis dar egzistavo kaip juridinis asmuo“. Galiausiai pirmojo sprendimo 631 konstatuojamojoje dalyje, susijusioje su didžiausiu baudos dydžiu, nustatytu pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį, Komisija nurodė, kad šiame apskaičiavimo etape nustatytas 14,35 mln. EUR dydis neviršija atitinkamos įmonės prekių, kurias apima EAPB sutartis, 10 % apyvartos Sąjungos teritorijoje 2007 m. (Komisija panaudojo 2007 m. duomenis, nes priimant pirmąjį sprendimą tam tikros įmonės negalėjo jai pateikti duomenų už 2008 m.).
- 303 Iš pateiktų vertinimų matyti, kad pirmasis sprendimas yra pakankamai motyvuotas, kalbant apie Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje nustatytos ribos taikymą ir atsižvelgimą į bendrą vienos įmonės, sudarytos iš ieškovės ir *Lucchini*, apyvartą nustatant maksimalų baudos dydį.
- 304 Visų antra, ieškovė tvirtina, kad nebepriskaito grupei *Lucchini*, kuri šiuo metu priklauso grupei *Severstal*, ir kad jeigu tenkinamos sąlygos, galimybė nustatyti solidariąją atsakomybę yra tik tada, kai įmonės priklauso tai pačiai grupei ir skiriant baudą. Pirma, ieškovė nurodo, kad *Lucchini* turi tik nedidelį nekontrolinį jos akcijų paketą. Antra, *Lucchini* nuo 2005 m. balandžio mėn. priklauso grupei *Severstal*. Ieškovė taip pat nurodė, kad „nuo 2005 m. abi įmonės [atsiskyrė] ir nebepriskaitė tai pačiai grupei“. Grįsdama savo ieškinio pagrindą ieškovė remiasi 2005 m. balandžio 20 d. bendru grupės *Lucchini* ir grupės *Severstal* pranešimu spaudai, jame pranešama apie 62 % *Lucchini* akcijų pardavimą *Severstal*, kurį Komisija patvirtino 2005 m. balandžio 12 d. sprendimu. Pagal minėtą pranešimą *Lucchini* šeimai tuo metu priklausė 29 % *Lucchini* akcijų, o likę 9 % priklausė kitiems akcininkams. Pagal tą patį pranešimą Giuseppe *Lucchini* buvo paskirtas *Lucchini* valdybos pirmininku.
- 305 Reikia konstatuoti, kad šiuo kaltinimu, kuris susijęs su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje numatyto maksimaliu baudos dydžiu, ieškovė siekia tik paneigti Komisijos išvadą, kad iki pirmojo sprendimo priėmimo vis dar priklausė tam pačiam ekonominiam vienetui kaip ir *Lucchini*.
- 306 Reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį „vienai įmonei <...> – pažeidimo dalyvei skiriama bauda negali viršyti 10 % jos bendrosios apyvartos praėjusiais ūkiniais metais“.
- 307 Maksimalia baudos riba pirmiausia siekiama apsaugoti įmones nuo pernelyg didelio baudos lygio, kuris galėtų jas ekonomiškai sunaikinti. Todėl maksimali baudos riba siejama ne su pažeidimų, už kuriuos baudžiama, darymo laikotarpiu, nes po kelerių metų skiriant baudą situacija gali būti kitokia, bet su baudos skyrimo dienai artimesniu laikotarpiu (šiuo klausimu žr. 197 punkte minėto Sprendimo *Tokai Carbon ir kt. / Komisija* 389 punktą).
- 308 Iš to matyti, kad 10 % ribos nustatymo tikslas gali būti pasiektas tik taikant šią ribą pirmiausia kiekvienam sprendimo skirti baudą adresatui atskirai. Ir tik paskui, jeigu to sprendimo priėmimo dieną paaiškėja, kad keli adresatai sudaro „įmonę“, t. y. ekonominį vienetą, atsakingą už pažeidimą, už kurį skiriamos sankcijos, riba gali būti apskaičiuota pagal bendrą tos įmonės, t. y. visų jos sudedamųjų dalių, apyvartą. Kita vertus, jeigu iki sprendimo priėmimo minėtas ekonominis vienetas buvo išskaidytas, kiekviena sprendimo adresatė turi teisę, kad nagrinėjama riba jai būtų taikoma individualiai (197 punkte minėto Sprendimo *Tokai Carbon ir kt. / Komisija* 390 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 2011 m. lapkričio 16 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Groupe Gascogne / Komisija*, T-72/06, neskelbiamo Rinkinyje, 115 punktą).

- 309 Todėl reikia patikrinti, ar, kaip nurodo ieškovė, priimant pirmąjį sprendimą šio sprendimo 538–544 konstatuojamosiose dalyse Komisijos nurodytas ekonominis vienetas buvo iširęs.
- 310 Pirmiausia šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pirmajame sprendime Komisija, remdamasi atsakymais į 2008 m. liepos 24 d. ieškovei ir *Lucchini* išsiųstus prašymus pateikti informacijos, nurodė, kad, pirma, 83,33 % ieškovės akcijų priklausė *Lucchini* šeimos fiziniams ar juridiniams asmenims, 16,667 % – *Lucchini*, ir, antra, 2007 m. gegužės 23 d. *Lucchini* šeima turėjo tik 20,18 % *Lucchini* akcijų, o likusias 79,82 % įsigijo grupė *Severstal*, kuri perėmė šios bendrovės kontrolę.
- 311 Iš to matyti, kad, priimant pirmąjį sprendimą, *Lucchini* ir *Lucchini* šeimos narių turimų akcijų skaičius negalėjo lemti ekonominio vieneto. Nors priimant pirmąjį sprendimą *Lucchini* šeimai vis dar priklausė kontrolinis ieškovės akcijų paketas, ji nebeturėjo *Lucchini* kontrolinio akcijų paketo, kurį įsigijo *Severstal* jau pasibaigus pažeidimo laikotarpiui, tačiau prieš priimant pirmąjį sprendimą.
- 312 Šiuo atžvilgiu reikia atmesti Komisijos argumentą, kad būtent ieškovė 2008 m. gruodžio 17 d. raštu atsakydama į šio sprendimo 310 punkte minėtą prašymą pateikti informacijos jai nurodė, kad nebuvo esminių akcininkų pasikeitimų, o tai reikštų, kad SP ir toliau tiesiogiai ar netiesiogiai buvo valdoma *Lucchini* šeimos. Šis argumentas iš tikrųjų nereikšmingas, nes, kaip per posėdį pažymėjo ieškovė, pasikeitė ne jos, o *Lucchini* akcininkai.
- 313 Antra, ekonominio vieneto egzistavimo tuo metu, kai buvo priimtas pirmasis sprendimas, taip pat negalėjo lemti aplinkybė, kad *Lucchini* ir SP turėjo bendrus vadovus, nurodytus pirmojo sprendimo 538 konstatuojamojoje dalyje, nes tie vadovai buvo bendri tik nuo 1998 m. lapkričio 30 d. iki 2002 m. pabaigos.
- 314 Per posėdį remdamasi ieškovės 2005 m. balandžio 20 d. pranešimu spaudai Komisija nurodė, kad, nepaisant to, jog *Lucchini* šeimos nariai neturėjo kontrolinio *Lucchini* akcijų paketo (jiems priklausė 20,18 %), jie ir toliau vaidino labai svarbų vaidmenį bendrovės valdymo organuose, todėl ji galėjo nuspręsti, kad *Lucchini* šeima darė lemiamą įtaką *Lucchini* net po 2005 m., iki pirmojo sprendimo priėmimo. Komisija nurodė, kad 2005 m. *Lucchini* šeima skyrė tris *Lucchini* valdybos narius, o Giuseppe *Lucchini* buvo SP akcininkas, ir po to, kai 2005 m. *Severstal* įsigijo *Lucchini*, tapo pastarosios bendrovės valdybos pirmininku.
- 315 Tokiam argumentui negalima pritarti.
- 316 Visų pirma Komisija savo tvirtinimus grindžia tik 2005 m. balandžio 20 d. pranešimu spaudai dėl 2005 m. *Severstal* įsigytų 62 % *Lucchini* akcijų, kuriame pažymima, kad *Lucchini* šeimai tuo metu vis dar priklausė 29 % *Lucchini* akcijų. Tačiau iš pirmojo sprendimo 95 konstatuojamosios dalies matyti, kad priimant šį sprendimą *Lucchini* šeimos nariams priklausė tik 20,18 % *Lucchini* akcijų. Komisija šiuo klausimu nepateikia informacijos, leidžiančios teigti, kad, nepaisant šios mažos *Lucchini* šeimos narių turimos *Lucchini* akcijų dalies, jiems ir toliau atstovavo toks pat valdybos narių skaičius.
- 317 Taip pat, net jei pripažintume, kad *Lucchini* šeimos nariams sumažėjus jų turimai *Lucchini* akcijų daliai valdyboje atstovavo toks pat narių skaičius, Komisija nenurodo priežasčių, kodėl dėl vienintelės aplinkybės, kad *Lucchini* šeimai minėtoje valdyboje atstovavo keturi nariai (pirmininkas ir trys valdybos nariai) iš devynių, ji ir toliau darė lemiamą įtaką šiai bendrovei tuo metu, kai buvo priimtas pirmasis sprendimas.
- 318 Galiausiai dėl Komisijos tvirtinimo (taip pat pagrįsto ieškovės pateiktu 2005 m. balandžio 20 d. pranešimu spaudai), kad *Severstal* viceprezidentas pareiškė, jog „sprendimais, priimtais per visuotinį akcininkų susirinkimą, buvo pradėtas strateginis ir ilgalaikis grupės *Severstal*, *Lucchini* šeimos ir visų kitų Italijos bendrovės akcininkų bendradarbiavimas“, reikia konstatuoti, kad tokio pareiškimo nepakanka norint įrodyti, kad priimant pirmąjį sprendimą *Lucchini* šeima darė lemiamą įtaką *Lucchini*.

- 319 Trečia, priimdama pirmąjį sprendimą Komisija negalėjo remtis *Lucchini* ir ieškovės įgaliojimo sutartimi, nes per posėdį Komisija pati nurodė, kad 2002 m. ieškovė nutraukė gelžbetonio armatūros gamybą, o gamyklą Potencoje perleido *Ferriere Nord*, todėl minėta įgaliojimo sutartis tapo nebereikalinga.
- 320 Ketvirta, dėl pirmojo sprendimo 538 konstatuojamojoje dalyje nurodytų kitų vidaus dokumentų reikia konstatuoti, kad jie visi to paties laikmečio, kai buvo daromas pažeidimas, todėl negali įrodyti, ar priimant pirmąjį sprendimą *Lucchini* ir ieškovė sudarė vieną ekonominį vienetą.
- 321 Penkta, Komisija per posėdį tvirtino, kad ieškovės buveinė buvo ta pati kaip *Lucchini* administracijos buveinė. Atskirai vertinama ši aplinkybė taip pat negali pagrįsti tvirtinimo, kad priimant pirmąjį sprendimą *Lucchini* ir ieškovė sudarė vieną ekonominį vienetą.
- 322 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad, nepaisant pirmajame sprendime pateiktos Komisijos turėtos informacijos dėl reikšmingų *Lucchini* akcijų valdymo pasikeitimų, ši institucija minėto sprendimo 538–543 konstatuojamosiose dalyse neįrodė, kad priimant pirmąjį sprendimą *Lucchini* ir ieškovė sudarė vieną ekonominį vienetą.
- 323 Todėl reikia panaikinti pirmąjį sprendimą, kiek jame ieškovei individualiai netaikoma baudos dydžio riba, numatyta Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje.
- 324 Šiuo klausimu pažymėtina, kad dėl to, jog iš bylos medžiagos matyti, kad 2007 m. ieškovė neturėjo apyvartos, jai bauda negalėjo būti skirta.
- 325 Atsižvelgiant į visus pateiktus vertinimus, reikia pritarti šiam ieškinio pagrindui ir panaikinti pirmojo sprendimo 2 straipsnį, kiek juo Komisija ieškovei skyrė baudą ir kiek laiko ieškovę solidariai su *Lucchini* atsakinga už 14,35 mln. EUR baudos sumokėjimą.
- 326 Todėl nereikia nagrinėti nei kitų grindžiant šį ieškinio pagrindą nurodytų kaltinimų, nei devintojo ir dešimtojo ieškinio pagrindų (žr. 2012 m. birželio 29 d. Bendrojo Teismo sprendimo *GDF Suez / Komisija*, T-370/09, 272 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

2. Byla T-55/10

- 327 Ieškiniu byloje T-55/10 prašoma panaikinti keičiantį sprendimą.
- 328 Grįsdama savo ieškinį byloje T-55/10 ieškovė savo procesiniuose dokumentuose nurodė tris pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su rimtų trūkumų turinčio akto ištaisymu *ex post*. Antrasis ieškinio pagrindas susijęs su gero administravimo principo pažeidimu. Galiausiai trečiasis ieškinio pagrindas susijęs su keičiančio sprendimo tinkamo teisinio pagrindo nebuvimu.
- 329 Per posėdį ieškovė atsisakė pirmojo ieškinio pagrindo byloje T-55/10.
- 330 Pirmiausia reikia nuspręsti dėl ieškinio byloje T-55/10 priimtimumo.
- 331 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką ieškinys dėl panaikinimo, pareikštas fizinio ar juridinio asmens, yra priimtinas tik tuo atveju, kai pareiškėjas yra suinteresuotas ginčijamo dokumento panaikinimu. Toks suinteresuotumas galimas tik tuomet, kai pats akto panaikinimas gali turėti teisinių pasekmių (1986 m. birželio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *AKZO Chemie ir AZKO Chemie UK / Komisija*, 53/85, Rink. p. 1965, 21 punktą; taip pat žr. 1995 m. rugsėjo 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. / Komisija*, T-480/93 ir T-483/93, Rink. p. II-2305, 59 ir 60 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką ir 2001 m. birželio 20 d. Sprendimą *Euroalliales / Komisija*, T-188/99, Rink. p. II-1757, 26 punktą) arba, remiantis kita formuluote, kai dėl ieškinio baigties atsiranda nauda jį

pareiškusiai šaliai (2000 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Parlamentas / Richard*, C-174/99 P, Rink. p. I-6189, 33 punktas ir 2002 m. liepos 25 d. Sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores / Taryba*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677, 21 punktas; 2004 m. rugsėjo 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *MCI / Komisija*, T-310/00, Rink. p. II-3253, 44 punktas).

332 Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad keičiančiu sprendimu Komisija prie pirmojo sprendimo pridėjo kelias lenteles, kurios nebuvo pridėtos prie pastarojo sprendimo, ir ištaisė nuorodas į minėtų lentelių puslapius, pateiktas įvairiose išnašose.

333 Vis dėlto, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 47 ir 48 punktuose ir kaip matyti iš pirmojo ieškinio pagrindo byloje T-472/09 nagrinėjimo (žr. šio sprendimo 63–108 punktus), keičiančiu sprendimu prie pirmojo sprendimo buvo tik pridėtos kelios lentelės, kurių nebuvo prie pastarojo sprendimo, ir ištaisytos nuorodos į minėtų lentelių puslapius, pateiktos įvairiose pirmojo sprendimo išnašose, tačiau tai nepakeitė to, kas buvo nuspręsta rezoliucinėje dalyje, esmės. Todėl vien keičiančio sprendimo panaikinimas neturėtų reikšmės ieškovei. Be to, kadangi ieškovė ieškiniu byloje T-55/10 siekia, kad Bendrasis Teismas priimtų sprendimą, iš tikrųjų turintį įtakos pirmajam sprendimui, reikia konstatuoti, kad toks reikalavimas iš esmės sutampa su ieškinyje byloje T-472/09 išdėstytais reikalavimais.

334 Todėl ieškinys byloje T-55/10 yra nepriimtinas ir turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

335 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį, jeigu dalis kiekvienos šalies reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama arba jeigu susiklosto ypatingos aplinkybės, Teisingumo Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas.

336 Kadangi tik dalis ieškinio byloje T-472/09 reikalavimų buvo patenkinta, šios bylos aplinkybės būtų teisingai įvertintos nusprendus, kad ieškovė padengia pusę savo bylinėjimosi išlaidų. Komisija padengia visas savo ir pusę ieškovės bylinėjimosi išlaidų pagal jos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. Bylas T-472/09 ir T-55/10 sujungti siekiant priimti vieną sprendimą.

2. Byloje *SP / Komisija* (T-472/09):

— panaikinti 2009 m. rugsėjo 30 d. Komisijos sprendimo C(2009) 7492 galutinis dėl procedūros pagal AP 65 straipsnį (byla COMP/37.956 – Gelžbetonio armatūra, pakartotinis sprendimas) 2 straipsnį tiek, kiek juo *SP SpA* solidariai skiriama 14,35 mln. EUR bauda,

— atmesti likusią ieškinio dalį,

— *SP* padengia pusę savo bylinėjimosi išlaidų,

— Komisija padengia visas savo ir pusę *SP* patirtų bylinėjimosi išlaidų.

3. **Byloje T-55/10 SP / Komisija:**

- **atmesti ieškinį;**
- **SP padengia bylinėjimosi išlaidas.**

Martins Ribeiro

Popescu

Berardis

Paskelbta 2014 m. gruodžio 9 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Teisinis pagrindas	
1. EAPB sutarties nuostatos	2
2. EB sutarties nuostatos	3
3. Reglamentas Nr. 1/2003	3
4. Komisijos komunikatas dėl konkurencijos bylų tam tikrų nagrinėjimo aspektų nustojus galioti EAPB sutarčiai	3
Bylų dalykai	4
Ieškovė	5
Ginčo aplinkybės	5
Pirmasis sprendimas	6
Veiksmai po pirmojo sprendimo	10
Keičiantis sprendimas	10
Procesas ir šalių reikalavimai	10
Dėl teisės	12
1. Byla T-472/09	12
Dėl reikalavimų pripažinti pirmąjį sprendimą niekiniu arba jį panaikinti	12
Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su esminių procedūros reikalavimų pažeidimu	12
Dėl ieškinio antrojo ir ketvirtojo pagrindų, susijusių su Komisijos kompetencijos neturėjimu, teisės klaida, kalbant apie pažeidimo ir sankcijos teisinį pagrindą, įgaliojimų viršijimu ir procedūros nesilaikymu	19
– Dėl pirmojo sprendimo teisinio pagrindo pasirinkimo	20
– Dėl Komisijos kompetencijos konstatuoti ir sankcionuoti AP 65 straipsnio 1 dalies pažeidimą pasibaigus EAPB sutarties galiojimui, remiantis Reglamentu Nr. 1/2003	21
Dėl ieškinio penktojo pagrindo, susijusio su AP 65 straipsnio pažeidimu, nemotyvavimu ir faktinių aplinkybių iškraipymu	25
Dėl ieškinio šeštojo pagrindo, susijusio su gero administravimo principo pažeidimu ir nemotyvavimu	30
Dėl ieškinio septintojo pagrindo, susijusio su klaidingu faktinių aplinkybių kvalifikavimu, nepagrįstais kaltinimais ieškovei ir faktinių aplinkybių iškraipymu	33
– Dėl bazinės kainos Brešoje nustatymo	34
ECLI:EU:T:2014:1040	51

– Dėl priedų už apimtį nustatymo	36
– Dėl pardavimo sąlygų ir mokėjimo terminų	38
– Dėl gamybos ar pardavimų ribojimo arba kontrolės	39
– Dėl 1996 m. rugsėjo 27 d. projekto, 1997 m. spalio 16 d. ir lapkričio 17 d. susitikimų ir 1992 m. balandžio–gegužės mėn. susitarimo	40
– Dėl SP nedalyvavimo konsultacijų bendrovės K. studijoje	41
Dėl ieškinio aštuntojo pagrindo, susijusio su ieškovės teisės į gynybą pažeidimu	42
– Dėl pirmos dalies, susijusios su nepranešimu apie naujus kaltinimus	42
– Dėl antros dalies, susijusios su dokumentų dėl Ferriere Nord bendradarbiavimo nepateikimu ..	43
Dėl reikalavimų panaikinti pirmąjį sprendimą, kiek jis susijęs su bauda	45
2. Byla T-55/10	48
Dėl bylinėjimosi išlaidų	49